

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"BRILLIANT."

—ALLISON SAFT, #1 *New York Times* bestselling author of *Wings of Starlight*

KIERSTEN WHITE

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *HIDE*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIERSTEN WHITE

Paranormalcy
Doğaüstü Sonsuz

Zihin Oyunları
Mükemmel
Yalanlar

Yıldızların Kaosu

Kaderin İllüzyonları

Ve Ben
Karanlıklaşıyorum
Şimdi
Yükseliyorum
Parlak Yanıyoruz

Elizabeth'in Karanlık Düşüşü
Frankenstein Katili
Seçilmiş

Guinevere Aldatmacası
Camelot İhaneti
Excalibur
Laneti

Yıldız Savaşları: Padawan

Saklan

Bay Sihir

Lucy Ölümsüz

Sessizliğin Evi

THE HOUSE OF QUIET

KIERSTEN WHITE

DELACORTE PRESS

Delacorte Press
Random House Çocuk Kitapları'nın bir markası
Penguin Random House LLC'nin bir bölümü
1745 Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com
GetUnderlined.com

Metin telif hakkı © 2025 Kiersten Brazier
Kapak resmi telif hakkı © 2025 Marcela Bolívar
Desen, Shutterstock.com'dan lisans alınarak kullanılmıştır.

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmadığınız, tarama veya dağıtma yoluyla herhangi bir şekilde çoğaltmamanız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Delacorte Press, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır ve kolofon, Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Editör: Wendy Loggia
Kapak Tasarımcısı: Casey
Moses
İç Tasarımcı: Ken Crossland, e-kitap için uyarlanmıştır
Üretim Editörü: Colleen Fellingham
Yönetici Editör: Tamar Schwartz Üretim
Müdürü: Tracy Heydweiller

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

Ticaret ISBN 9780593806579
Kütüphane Ciltleme ISBN
9780593806586 E-kitap
ISBN 9780593806593
Uluslararası Baskı ISBN 9798217122615

Ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, [https://eu-
contact.penguin.ie](https://eu-contact.penguin.ie)'dir.

Random House Children's Books, Birinci Yasa Değişikliğini destekler ve okuma hakkını savunur.

ep_prh_7.3a_152929783_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanma

Önsöz

Birinci Bölüm: Ev, Yurt Değildir İkinci

Bölüm: Uçan Kus

Üçüncü Bölüm: Huzursuz Bir Evde Uyku Dördüncü

Bölüm: Avlanan Bir Kuş

Beşinci Bölüm: Şaşkın Bir Kuş Altıncı

Bölüm: Dinleyen Bir Kuş Yedinci

Bölüm: Kapana Kısılmış Bir Kuş

Sekizinci Bölüm: Çalışan Bir Kuş

Dokuzuncu Bölüm: Uyanık Tavşan

Onuncu Bölüm: Huzursuz Bir Uyku

On birinci Bölüm: Gözlemlenen Bir

Kuş On ikinci Bölüm: Reddedilen Bir

Kuş

On Üçüncü Bölüm: Yayınlanan Mesaj On

Dördüncü Bölüm: Yönü Değiştirilen Nehir

On Beşinci Bölüm: Çelişkili Bir Kuş On

Altıncı Bölüm: Ortaya Çıkan Bir

Hayalperest On Yedinci Bölüm: Gecenin

Kuşu

On Sekizinci Bölüm: Sessizliğin Evinde Geçmiş ve Gelecek On

Dokuzuncu Bölüm: Camın Ardındaki Kuş

Yirminci Bölüm: Reddedilen Nehir Yirmi

Birinci Bölüm: Oynayan Kuş Yirmi İkinci

Bölüm: Ok Çekilen Yirmi Üçüncü Bölüm:

Görülen Kus

Yirmi Dördüncü Bölüm: Komplo Kurar Bir

Kuş Yirmi Beşinci Bölüm: Yalnız Bir Ok

Yirmi Altıncı Bölüm: Zamanın Dışında Bir

Kız

Yirmi Yedinci Bölüm: Yeni Odadaki Kuş Yirmi

Sekizinci Bölüm: Hikaveli Safak Yirmi

Dokuzuncu Bölüm: İhanete Uğrayan Kuş

Otuzuncu Bölüm: Kontrol Altındaki Nehir

Otuz Birinci Bölüm: Kafesten Çıkan Kuş Otuz

İkinci Bölüm: Komplo Kurulan Kuş Otuz

Üçüncü Bölüm: Yeniden Birleşen Kuş Otuz

Dördüncü Bölüm: Dinleyen Orman Otuz

Beşinci Bölüm: Komplo Kurulan Ok Otuz

Altıncı Bölüm: Parçalanan Nimbus Otuz

Yedinci Bölüm: Kırılan Kuş Otuz Sekizinci

Bölüm: Gücsüz Ok Otuz Dokuzuncu Bölüm:

Yoksun Bir Orman Kırkıncı Bölüm: Arayan

Nehir

Kırk Birinci Bölüm: Hayallerin Nehri Kırk

İkinci Bölüm: Uyanmış Kuş Kırk Üçüncü

Bölüm: Kırık Ok Kırk Dördüncü Bölüm:

Yeniden Oluşan Nimbus Kırk Beşinci

Bölüm: Ortaya Çıkan Kuş Kırk Altıncı

Bölüm: Ölümcül Nehir Kırk Yedinci Bölüm:

Düşen Ok Kırk Sekizinci Bölüm: İnən Kuş

Kırk Dokuzuncu Bölüm: Evin Kalbi Elli Bölüm: Nişan

Alan Ok

Elli Birinci Bölüm: Ormanda Kaybolmak

Elli İkinci Bölüm: İki Kuşun Özgürlüğe

Kavuşması

Teşekkür

Yazar Hakkında

152929783

Kaçış imkanı sağladıkları için Cassie ve
Josh'a teşekkürler.

Ve Steph ve Jade'e kurtarma sağladıkları için

PROLOG

Baş döndüren oyun, Birdie gitmeden önce Magpie'nin tek isteğiydi.

Ellerini tutarak daireler çizerek döndükçe, odadaki her şey etraflarında dönüyor ve bulanıklaşıyor, ta ki küçük Magpie artık dayanamayana kadar. O uçup gidiyor. Birdie, bunun iyi sonuçlanmayacağını bir an geç fark ediyor.

Magpie, Birdie'nin yaralı kaşındaki kanı silerken, o bilge yeşil gözleriyle onu izler. Henüz altı yaşında olmasına rağmen, dünyadaki en sakın ve en tatlı çocuktur. Birdie onu her şeyden çok sever. Magpie'ye yardım etmek için onu terk etmek zorunda kalması, hayal edilemeyecek kadar acımasız gelir.

"Sorun yok," der Magpie.

"Öyle değil," der Birdie gözyaşları arasında. "Yara izin kalacak."

"O zaman yaramdan benim olduğumu her zaman bileceksin."

Birdie gülerek burnunu çeker. "Seni her zaman tanıyacağım, Magpie'm."

Magpie'nin yüzü kasvetli bir hal alır ve Birdie yarayı temizlerken hiç titremeyen dudağı titremeye başlar. "Ama çok uzun süre yok olacaksın. Beni unutabilirsin."

"Asla. Asla unutmam. Şimdi gidiyorum ki, daha sonra sonsuza kadar birlikte olabilelim. Ameliyatı olduktan sonra, küçük bir evimiz olacak. Sadece sen ve ben."

"Çiçeklerle," diyor Magpie, Sootcity'de çiçekler yetişmese de.

"Ve kitaplarla," diye ekler Birdie, ikisi de okumayı bilmiyor olsa da.

"Ve şekerle dolu dolaplarla," diye bitirir Magpie, o tatlı şeyleri sevmese de. Birdie ise sever.

Birdie hesapladı. Anneleri ve babaları çalışıyor ve Birdie büyük bir evde hizmetçi olarak çalışmaya gidiyor, Magpie'nin ameliyatı için yeterli parayı kazanmaları altı yıl sürecek. O zaman Birdie on altı, Magpie on iki yaşında olacak. Belki Magpie haklıdır. Belki Birdie onu artık tanımayacaktır. Ama yine de onu *tanıyacaktır*. Onu her zaman tanıyacaktır. Birdie kesik yerine hafifçe üfler ve sonra küçük kız kardeşini elinden geldiğince sıkıca sarılır.

Altı yıl o kadar da uzun bir süre değil. Altı yıl sonra, hiçbir şey onları bir daha ayıramayacak.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ev, yuva değildir

Sessizliğin Evi bekliyor, çürüme ve ihanetin hakim olduğu bir manzarada tek sağlam, sarsılmaz nokta. Derinlerinde bir kalp atıyor. Evin kalbi, üzerinde koşuşturan herkesi, tüm o küçük ısı, yaşam ve *gürültü* noktalarını hissediyor. Kalp gürültüyü nefret ediyor ve aynı zamanda ona ihtiyaç duyuyor.

Evin içinde, ait oldukları yerde değil, alt kattaki yatak odalarında, gençler uyuyor. Çok *gürültücüler*. Eskiden o yataklarda yatanlar yaşlıydı. Gürültüyü ortadan kaldırdılar; yanlarında getirmediler.

Ama şimdi gençler oradalar ve ev asla dinlenemiyor. Kalbi çok hızlı atıyor, heyecanlı ve seğiriyor, ve Ev Hanımı bunu hissediyor ve bu ıstırapı biliyor ama elinden bir şey gelmiyor.

Yine de.

Evin gözü ve eli olan Ev Hanımı, koridorda dolaşıyor. Kalp, hepsinin altında bir yerde kıvranıyor ve çırpınıyor. Onu sakinleştirmek, yakında, çok yakında her şeyin eskisi gibi olacağına söz vermek istiyor. Yakında, her zaman yeterince sahip olacaklar.

Önce etraflarında uykusuz bir şekilde uyuyan tüm cesetlerle ilgilenmeleri gerekiyor.

Onların üzerinde durup, onlara bakıyor, onlardan nefret ediyor. Onların da kendilerinden nefret ettiklerini biliyor. Ateşli alnına elini koyup susmalarını istiyor, ama bir işe yaramıyor. Onların bu yükünü kaldırabilecek kişi o değil. İkinci kata özlemle bakıyor.

Orası eskiden evin en gürültülü yeri idi. O zamanlar her şeyin bir düzeni vardı. Düzgün, öngörülebilir bir gelgit. Şimdiki durumun yarattığı gerginlik gibi bir şey yoktu.

Değişikliği ona defalarca açıkladılar, ama sözler akılda kalması zor. Tek bildiği, artık dikkatli olması gerektiği. Ama

ev özen göstermek için inşa edilmemişti, o da öyle. Bir zamanlar öyle olabileceğini düşünüyor, ama evden önceki şeyleri düşünmek çok zor.

O hep evdeydi ve ev de hep onun içindeydi.

Ev hanımı ait olduğu yere geri döner ve kırmızı dairenin önünde durur. O kırmızı uçuruma bakarak, çok aşağıdan gelen çığlıkları dinleyerek bekler.

"Şşş, şşş, şşş," diye fısıldar, sanki kalpten pompalanan kanın uğultusu gibi. "Yakında."

İKİNCİ BÖLÜM

Uçan Kuş

Hizmetçiler görünmemelidir, ama her zaman görmelidirler. Birdie bir kez daha arabanın perdelerini çeker. Perdeler sıkıca dikilmiştir. Nerede olduğunu bilmemek onu tedirgin ve savunmasız hissettirir. Şoför onu herhangi bir yere götürebilir.

Eskiden arabaların geçişini izler ve arkasına kenetlenmek yerine içinde yolculuk yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdi, ama şu anda Sootcity'nin tanıdık yanık kokusunu solumak için her şeyi feda ederdi. Kendisine gelecek her şeyi önceden tahmin edebilirdi. Gerekirse atlayıp kaçabilirdi.

Ama kaçamaz. Artık kaçacak bir hedefi olduğu için kaçamaz. Derin nefes alır ve gözlerini kapatır. İki hizmetçi daha alacaklar. Önce sakinleşmesi gerekir. Şu anda yapabileceği en kötü şey şüpheli görünmektir.

"Ağaçtaki karga, beni mi arıyorsun?" Birdie, sesini o kadar alçak tutar ki, parke taşları üzerinde tekerleklerin çıkardığı gürültüye boğulur. Sonra, Magpie'nin kısmı olmasına rağmen, cevabı söyler. "Çalılıktaki Birdie, susmayı öğrenecek misin?"

Call and Answer'ın anılarını hatırlayarak gözlerini kapatır, Magpie'nin baş döndüren oyundan sonra en sevdiği oyundur bu. Magpie her zaman cevap verirken kıkırdar. Birdie'nin bakma sırası geldiğinde sesini değiştirebileceğine *emindir*. Birdie, mahalledeki hurda yığınındaki dolapları, ocakları ve dolapları karıştırır, ama küçük kız kardeşinin nerede olduğunu bildiği yere hiç yaklaşamaz.

Birdie sonunda Magpie'nin nerede olduğunu tekrar biliyor. Ve hiçbir şey onu durduramayacak. Birdie'nin kalp atışları sakinleşir. Kendine çekilir ve bir kez daha mükemmel bir hizmetçi olur.

Araba durur ve iki genç kadın biner. Biri açık kahverengi tenli, siyah saçlı ve düğme gibi yuvarlak gözlüdür. Diğeri soluk beyaz tenli, saçları gibi kırmızımsı

renkte çillerle kaplıdır. İkisi de Birdie'ninkine neredeyse aynı sağlam gri elbiseler giymektedir.

Bakanın evinde, hizmetçiler duvarlarla daha iyi uyum sağlamak için beyaz elbiseler giymek zorundaydı. Bu da, her gece diğer her şeyi temizledikten sonra kendi elbiselerini de temizlemek için uyanık kalmaları anlamına geliyordu. Birdie, diğer hizmetçilerin uykuya dalmasını beklemek ve arkadaşını ziyaret etmek arasında çoğu gece üç saat bile uyuyamıyordu.

Onun için asla açılmayan o son kilitli kapıyı düşününce umutsuzluk ve suçluluk duygusu zihnini kaplıyor, ama Birdie acımasız bir disiplinle bu duyguları bir kenara itiyor. O bir hizmetçi. Hizmetçilerin duyguları olmaz.

"Merhaba!" diyor kızıl saçlı kız. O aynı eğitimi almamış olmalı, çünkü duyguları yüzünden okunuyor. Heyecan ve gerginlik, parlak bir gülümsemeyle ifade ediliyor. Ön dişleri arasında Birdie'nin hemen çekici bulunduğu bir boşluk var. "Ben Rabbit!"

"Minnow," diyor yuvarlak gözlü hizmetçi, bakışlarını kucağında tutarak. İkisi de hayvan isimleri taşıyor, bu da Birdie ile aynı alt sınıftan oldukları anlamına geliyor.

Öyleydi, diye hatırlatır kendine, acı bir öfkeyle. Tepelerin yukarısında bir yerde, ailesi boş ve devasa bir evde oturuyor. Orada çürümelerini diler.

Ama Rabbit ve Minnow olmaları iyi. Quiet Evi'ndeki önemli pozisyonlarda, hizmetçilerin sağlıklı büyüme beklentisi olan aileleri işaret eden bitki isimleri olabileceğinden endişeleniyordu. Üst sınıflar her zaman daha soyut isimler kullanır. Jeolojik özellikler, mevsimler, bunun gibi saçma şeyler. Birdie, çalıştığı ilk büyük evdeki çocuk Nimbus'u düşünerek neredeyse gülüyor. Böylesine tatlı bir insan için ne kadar aptalca bir isim.

Nimbus'un evinden ayrıldıktan sonra, maliye bakanı için çalışmaya başladı. Altı ay boyunca korku, aldatma ve mücadeleyle dolu, evin tek güvenli yeri olan bir yerde yaşadı. Ama şimdi burada. Önemli olan tek şey bu.

"Adın ne?" Rabbit sorar.

"Birdie." Birdie, Magpie'nin ona taktığı takma addı, ancak Birdie sık sık bir bitkinin adını taşıyan bir isim hayal ederdi. Böyle bir ismi olan biri, ailesini bir arada tutacak kadar para kazanabilirdi. O Rowan, Magpie de Willow olsaydı, geçinmek için yeterli paraları olurdu. Magpie'yi, hepimiz için yeni bir gelecek satın almak umuduyla, o ameliyata göndermezlerdi.

"Nerelisin?" Rabbit üçüncü hizmetçiye sorar. "Minnow gibi bir isim, şehirden değil."

Birdie, Minnow'un korkmuş mu, tetikte mi yoksa sadece büyük, yuvarlak gözleri sayesinde her zaman bu kadar yoğun mu görüldüğünü anlayamıyor.

"Kıyı," diyor Minnow sonunda, keskin üslubuyla konuyu daha fazla detaylandırmak istemediğini açıkça belli ediyor.

Birdie onunla en iyi arkadaşı olmak zorunda değil, ama iki hizmetçinin de kendi tarafında olması gerekiyor. Hizmetçiler birbirlerini korurlar. Bu, Birdie'yi bakanın evinde birden fazla kez yakalanmaktan kurtardı. Umarım Rabbit ve Minnow, Sootcity'nin alt katlarında geçerli olan aynı sözsüz kuralı izlerler: *Kendi aramızda yardım ederiz, çünkü başka kimse yardım etmez.*

"Ben hiç şehirden ayrılmadım," diyor Rabbit nefes nefese, perdelerin arkasından dışarı bakmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Daha önce hizmetçi olarak da çalışmadım. Çamaşırhanede çalışıyordum."

Rabbit'in ellerine hızlıca bakıldığında, derisinin altında mavi izler görülüyor. Eskiden, Birdie annesinin onları korumak ve aileyi bir arada tutmak için orada olduğunu düşünürken, yıkıcı bir şekilde aksini öğrenmeden önce, Birdie annesinin elini tutar ve damarlarından dışarıya doğru yayılan maviyi izlerdi. Birkaç yıl daha çamaşırhanede çalışırsa, Rabbit'in elleri de tıpkı Birdie'nin annesinin elleri gibi kaskatı kesilip çalışmaz hale gelecektir. Bu, olabilecek en şanslı sonuçtur. Şanssız olan ise kimyasalların kalbe ulaşması onu tamamen durdurmasıdır.

Ama Rabbit'in burada olması, onun şanslı olduğunu gösteriyor.

"House of Quiet'te bu pozisyona nasıl geldin?" Birdie, şok olduğunu belli etmemeye çalışıyor. Birdie'nin buraya gelmek için yaptığı tüm entrikalar, casusluklar ve şantajlardan sonra, bir çamaşırcı aynı pozisyona mı geldi?

"Oh, ben geçen yıl bu ameliyatı oldum." Rabbit'in gülümsemesi biraz soluyor. "Aslında kuzenim olacaktı, ama üç hafta önce öldü. Bir araba çarptı, bacakları ezildi, çok korkunçtu. Diğer tüm kuzenlerim çok yaşlıydı ve onun ameliyat masraflarını ödemek için çoktan askere gitmişlerdi. Bu yüzden ailem benim yerime beni ameliyata soktu."

"Kaç yaşındasın?" diye sorar Birdie. Rabbit, Birdie'den çok daha genç görünmüyor, ama bu işlem için yaş sınırı on dört. Daha büyük olanların beyni, bu kadar şiddetli değişikliklere uyum sağlamak için yeterli alana sahip değil.

"On altı."

Birdie şaşkınlıkla ağzını açar. "Bu seni öldürmedi mi?"

Rabbit, sorunun saçmalığına gülümser. Minnow bile gülümser, ama hemen gülümsemesini silip boş boş yere bakar.

"Babamın dediği gibi, ben geç gelişen biriyim. O zamanlar daha on beş yaşındaydım. Yaşım hakkında yalan söyledik. İşlem beni öldürmedi, ama iyi de gitmedi. Ben içe dönük bir empati sahibiyim."

Minnow neredeyse fark edilmeyecek kadar sertleşir ve sanki mesafe yardımcı olacakmış gibi Rabbit'ten uzaklaşır. Rabbit onların duygularını hissedebiliyorsa, Birdie'nin dürüst olmadığını anlayacaktır. Bu bir felaket. Eve varmadan önce başarısız olacak.

İki tür yetenek vardır: içsel ve dışsal. İçsel empati, Rabbit'in diğer insanların duygularını hissedebilmesi anlamına gelir. Dışsal empati ise Rabbit'in kendi duygularını başkalarına aktarabilmesi anlamına gelir. Birdie, Magpie'den hep bunu ummuştı. Dışsal empati yeteneğine sahip kişiler çocuk bakımı, hemşirelik veya refakatçilik gibi işlerde çalışırlardı. Birdie, Magpie'nin bu işte başarılı olacağını düşünürdü ve Magpie'nin içsel yeteneklerin getirdiği zorluklara katlanmak zorunda kalmasını istemiyordu.

Ancak, prosedürün Magpie'ye ne yaptığını bilmiyordu. Bu da ebeveynlerinin ona söylemeyi reddettiği bir başka şeydi. Birdie, yıllarca takıntılı bir şekilde yeteneklerin listesini topladı — empati, düşünce okuma veya düşünce yansıtma ve geleceği hissetme gibi geniş kategoriler ve prosedürün tetiklediği daha spesifik uzmanlıklar — tüm bunları Magpie'nin neler yapabileceğini hayal ederken yaptı.

Magpie, o devasa makinenin bulunduğu binaya girdiğinde neye dönüştü? Ve neden şimdi yok?

Tavşan gülüyor. "İkiniz bu kadar gergin görünmemelisiniz. Dediğim gibi, pek iyi gitmedi. Yüzlerinizden, gerçek duygularınızdan daha çok nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum. Ama devlet sertifikası sayesinde beni Sessizler Evi'nde bir yere yerleştirdiler. Ve ön ödeme yaptılar! Küçük kardeşim okula gidebilir." Tavşan gülümser. "Ona, yazmayı öğrenir öğrenmez bana mektup yazacağına söz verdirdim. Sence oradaki biri mektupları bana okur mu?"

Birdie, kendini tutmadan önce neredeyse gönüllü olacaktı. İnsanlar onu ne kadar küçümserse, onları incitmesi o kadar kolay oluyordu. Birdie, Sessiz Ev'de bir pozisyon almak için prosedüre ihtiyaç duymadı. Sadece birkaç ay boyunca kilitleri açıp sıkıcı mektupları okuyarak, bakanı manipüle etmek için kullanabileceği bir şey buldu.

Yaptıklarını ve geride bıraktıklarını düşünmek midesini bulandırıyor. Ya da belki de klostrofobik vagon içi yüzündendir. Birdie kapıyı yumruklayıp arkada yolculuk yapıp yapamayacağını sormak istiyor, ama o zaman yeni elbisesi çamurla lekelenecek.

Üç kızın da hiç alışık olmadığı bir durum olan, yapacak hiçbir şeyin olmadığı birkaç saatlik işkence dolu bir sürenin ardından, atlar durur. Alnında taştaki çatlaklar gibi derin çizgiler olan yaşlı bir adam olan sürücü kapıyı açar. Birdie, onun arkasından ağaçlardan başka bir şey göremez. Şehirden çıkmışlardır; havanın ne kadar temiz olduğu bunu açıkça gösterir. Ama etraflarında hiçbir şey yoktur.

Biraz bakanın kır evinin bulunduğu yere benziyor. Birdie gerginleşir, maliye bakanının kendisinin ortaya çıkmasını bekler gibi, yüzünde o yağlı gülümsemeyle. Birdie, savunma bakanına karşı komplo kuran bir mektubu çaldığını ve onu Sessizler Meclisi'nde bir pozisyona önermesini istediğini söylediğinde yüzünde beliren aynı gülümseme.

O gülümseme onu rahatsız etmişti. Neden kızmamış?

Şoför bir matara ve üç farklı kupa uzatır. "Çay," der. Birdie ikramı alır almaz, kapı

"En azından ne kadar süreceğini söyleyebilirdi," diye mırıldanır Rabbit. Kendine çay doldurur, sonra matara Birdie'ye uzatır.

"Ben almayayım, teşekkürler." Birdie'nin midesi yolculuktan dolayı hala rahatsızdı ve boş kalmasını tercih ediyordu. Hizmetçilerin rahatsız edici vücut fonksiyonları olmaması gerekiyordu.

Minnow ve Rabbit geri kalanını paylaştılar. Birkaç dakika içinde, başları aynı anda sallanmaya başladı. Birdie de onlara katılmak istiyordu. Gündüzleri uyumak, onun için hayal bile edemeyeceği bir lüks idi. Eskiden bir dükkanda çalışmayı hayal ederdi, günde sadece on ya da on iki saat çalışıp, Magpie ile buluşup pasta ya da tatlı yemeye zaman ayırabilirdi. Magpie'nin, hükümetin ona verdiği önemli işleri yaptığı günün ayrıntılarını dinlerdi.

Magpie'nin prosedürü etrafında planlanmış bir hayat. Birdie, Magpie'nin bu prosedürü gerçekten *istediğini* hiç sorgulamadı. Hiçbiri sorgulamadı. Hepsi, Magpie'nin hepsini yoksulluktan kurtaracağı umuduyla, prosedürün masraflarını karşılamak için para biriktirmeye odaklanmışlardı.

Birdie, yaptıkları için anne babasını nefret ediyor, ama kendini de nefret ediyor.

At arabası sarsılıyor ve zıplıyor. Kızların ikisi de uyanmıyor uyanmaz ve Birdie boş fincanlara şüpheyle bakar. Nimbus'un annesi her öğleden sonra onu bayılttıran özel bir çay içerdi. Ama sürücü neden onlara bunu yapmak istesin ki?

Araba tekrar durduğunda, Birdie her ihtimale karşı gözlerini kapatır, tüm kasları gergin ve koşmaya hazırdır. Rabbit ve Minnow'u geride bırakmak istememektedir, ama bu bir tuzaksa, bu tuzak onlar için değil, onun içindir.

Kapı açılır. Biri onaylayarak homurdanır. O zaman bakan değildir. Birdie onun homurdanmak gibi kaba bir şey yapacağını hayal edemez.

"Yarın da teslimat var mı?" diye sorar şoför.

"Yoğun sezon," der ikinci adam. Sesi yeni. Nereden geldi bu adam?

Şoför tekrar konuşur. "Ev *nerede*?" Uzun bir sessizlikten sonra şoför zorla gülümser ve "Beni ilgilendirmez, biliyorum. Sadece merak ettim" der.

"Ben olsam olmazdım," diyor ikinci adam. Bu bir tehdit değil, daha çok yorgun bir uyarı. Kapı kapanıyor. Birdie'yi kimse almaya gelmemiş, ama araba tekrar hareket etmeye başlayana kadar rahatlamıyor.

Birdie perdenin birkaç dikişini söküp köşeyi açar. Etraflarını saran alacakaranlık dünyası ona yabancıdır. Bakanın malikanesi gibi bakımlı bir kırsal bölge bekliyordu. Bunun yerine, düz ve neredeyse hiçbir özelliği olmayan bir manzara ile karşılaşır. Nimbus'un coğrafya derslerini dinlemiş olmayı diler. Nerede olduklarını bilmediği için üzgündür.

Güneşin son ışınları şaşırtıcı su birikintilerini aydınlatır. Düzenli nehirler veya göller değil, etraflarını saran dağınık göletler ve bataklıklar. Araba yavaşlar, sonra daha da yavaşlar, ta ki Birdie yürüyerek daha hızlı gidebilecek hale gelene kadar. Arazi tamamen düz olmasına rağmen, yolları dolambaçlı ve tuhaftır. Sonunda, uzaktan, Birdie gece ufkunda daha koyu bir siyahlık görür. Varlıktan çok yokluk gibi görünür. Onları yutmak için bekleyen bir delik.

Ancak araba onları gittikçe yaklaştırdıkça, çizgiler anlaşılır bir şeye dönüşüyor: nöbetçi gibi duran bir bina. En az üç katlı, her iki yanında süs kuleleri var. Yapı, zengin ailelerin ölümlerini gömdükleri, şehri tepeden gören tepedeki türbeler gibi ürkütücü bir his veriyor. Çürüyen cesetlerinin bile Birdie gibi insanlardan daha iyi bir muameleyi hak ettiğini hatırlatıyor.

Sonunda Sessizliğin Evi. Birdie, burayı şehirden çok uzak bir yerde istediklerine şaşırmamalıydı. Sonuçta, bazen genç beyinlerdeki geçitler, Rabbit'inki gibi zayıftır. Ama bazen zihnin dayanamayacağı kadar güçlü veya etrafındakiler için çok tehlikeli olabilirler.

Birdie bu konuyu sorduğunda Dr. Bramble, "*Çok fazla gürültü var*" demişti. "*Sessiz Ev rahatsızlığı hafifletir. Sağlık ve İlerleme Bakanlığı tarafından sağlanan bir iyilik. Kız kardeşini orada bulacaksın, eminim. Seni içeri sokmamız gerekiyor.*"

Bir iyilik. Bu ifade Birdie'yi ayakkabısındaki bir diken gibi rahatsız ediyor. İyilik diye bir şey yoktur. Birdie ve Magpie gibi insanlar için yok.

Bakanın evinde bir uşak vardı. Aslında bir ayakçı. Bakan, ağır sandığını arabasına indirilmesini istedi, ama elbette sandığın oraya götürüldüğünü göremezdi. Küçük Herring, karanlık ve tehlikeli hizmetçi merdivenlerinde dengede durmaya çalışarak elinden geleni yaptı. Düştüğünde, kolayca düzeltilemeyecek kadar çok kemiği kırıldı ve bakan onu evinde ölmesi için işten çıkardı. Kendi doktorunu göndermek, ödeme yapmak veya hatta sadece başsağlığı dilemek yerine, Herring'in ailesine hasarlı sandığın masraflarını içeren bir fatura gönderdi.

Bu ülkeyi yöneten adam *bu* tür bir adamdı. Onda içinde hiç iyilik yoktu. Ve daha da rahatsız edici olanı, Sağlık ve İlerleme Bakanlığı, Birdie'nin ailesine, Magpie'yi ameliyattan sonra geri vermek yerine şaşırtıcı bir miktar para ödedi. Bakanlık, Birdie'nin ailesinden onu iyileştirmek için imkansız bir miktar para daha talep etmeliydi.

Araba durur. Rabbit ve Minnow hareketle neredeyse devrilirler, ama hala baygındırlar. Birdie eve bakar. Birinci katın köşesinde, pencerenin arkasında karanlık bir silüet durmaktadır. Beklemekte... ve izlemektedir. Birdie, fark edilmediğini umarak perdeyi aceleyle yerine iter.

Birdie buradadır. Başarmıştır. Ve kız kardeşini Sessiz Ev'den geri alana kadar buradan ayrılmayacaktır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Huzursuz Bir Evde Uykuda

Karanlık, yumuşak bir nefesle içini çekip veriyor.

İleride tek bir ışık var: bir kızın elinde tuttuğu bir mum. Kız solgun, cildi neredeyse beyaz, saçları etraflarındaki karanlıkla karışıyor ve kayboluyor. Titrek, umutsuz ışıktaki, küçük ve ince kemikli, dış köşeleri keskin bir şekilde yukarı doğru bakan cesur gözleri dışında sıradan bir yüzü var. Yüzü, mumunun sağladığı küçük dairenin ötesini göremeyen, ilerlerken mutlak bir dehşetin üzerinde kararlı bir maske gibi. Alev titriyor, sönmek üzere.

Ama kız tereddüt etmeden yürümeye devam ediyor. Gözden kayboluyor, ışığı da yanında götürüyor.

Karanlık değişiyor. Çürümüş gri ahşaptan yapılmış dört dar duvarın içine hapsoluyor ve içinden zayıf, dumanla filtrelenmiş bir ışık sızıyor. Çilli, kızıl saçlı bir kız, miyavlayan birkaç yavru kediyi kucağına almaya çalışırken, küçük kulübeye ekşi bir endişe dalgası yayılıyor. Neredeyse hepsini kucağına aldığı anda, kediler düşüyor ve kız baştan başlamak zorunda kalıyor.

"Lütfen," der kız, omzunun üzerinden kapıya bakarken, parlak kahverengi gözlerinde yaşlarla fısıldar. "Lütfen, o seni boğacak."

Bazen işler değişebilir. Büyük bir çaba sarf ederek, kızın elbisesinin üzerine bir önlük belirir. Tüm yavru kedileri hızla önlüğüne koyup kulübeden koşarak çıkar ve rahatlama bir şekilde güler. Dışarıdaki ışık rüyayı ikiye böler, o kadar parlaktır ki gözleri acır, o kadar gürültülüdür ki kükremeye dönüşür.

Okyanus, çalkantılı, gri ve sonsuz. Bir kız bir kayanın üzerinde oturmuş, resim gibi güzel bir şekilde, sonsuz dalgalara bakıyor. Kan içinde.

Hayır. Hayır, teşekkürler.

Dönüyor, dönüyor, uzun boylu, solgun bir çocuğun kollarına doğru dönüyor. Gözleri kantaron çiçeği kadar mavi. Dolgun dudakları, anıt gibi elmacık kemikleri ve bu çarpıcı özelliklerin ortasında büyüleyici bir çocuk burnu var. Göz kamaştırıcı, dikkat dağıtıcı bir güzelliği var.

Ta ki ağzını açana kadar. Katran, yapışkan ve siyah bir şekilde dışarı akıyor. Boğuluyor, yüzünden sessizce gözyaşları akıyor. Çenesi lekeleniyor, sonra göğsü. Katran ayaklarının etrafında birikiyor, etrafındaki her şeye ulaşıyor.

Hayır.

Başka bir çocuk, acımasız bir ağız ve daralmış gözlerle, sonsuz bir ormanda, mükemmel düzlükte ağaçların arasında dolaşıyor. Elinde bir bıçak var. Ne avlıyorsa, koşuşturan ya da dört ayaklı bir şey gibi görünmüyor. Sanki birisi koşuyormuş gibi. Yumuşak, acıklı çığlıklar da duyuluyor. Yakında onu yakalayacak ve sonra...

Kan. Kan daha iyidir. En azından kan sadece kızın üzerindeydi. Bir de okyanus var. Okyanus güzeldir. Ama on altı, belki on yedi yaşında, uzun boylu, açık kahverengi tenli, uzun siyah saçlı ve kıyı şeridindeki pürüzsüz taşlara benzeyen yuvarlak gri gözlü kız dalgalara bakmıyor. Oturduğu kayanın altında bir şeye bakıyor.

Elbisesi kanla ıslanmış. Ayakları bile kırmızıya boyanmış, sanki kanın içinde yürümüş gibi. Ama suyu yıkamak için suya doğru hareket etmiyor. Oturduğu kayanın altındaki boşluğu izlemeye devam ediyor.

"Aptal ve Bataklik Malikanesi hikayesini duydun mu?" diye sorar. Sesi alçak ve melodik, dalgalar gibi yatıştırıcıdır. "Bir zamanlar, açlıktan ölmek için yeterli yiyeceği, donmamak için yeterli turba olan bir adam vardı. Ama o açlık *çekmiyordu* ve donmuyordu. Bir gece rüya gördü. Rüyasında, güzel bir malikanede yaşayan zengin bir adamdı. Bu rüya, gerçek hayattan daha gerçekçi geliyordu, çünkü sahip olduğu her şeyden daha çok bunu istiyordu. Malikanenin bir yerlerde onu beklediğine ikna oldu. Onu seven herkesi geride bırakarak, artık hak ettiğini düşündüğü hayatı aramak için vahşi doğaya doğru yola çıktı. Bir gece bir turba

altında hafif bir ışık yanan bataklık. O, kökler, bitkiler ve ölü şeylerle dolmuş tuzlu, aç suya daldı. Ve orada, bataklığın altında, sonunda onu buldu: malikanesini. Ama kökler, bitkiler ve ölü şeyler onu tutuyordu. Sıkışmıştı. Yukarı çıkamıyordu ve daha derine dalamıyordu. Tek yapabileceği, açlıktan ve soğuktan ölene kadar kendisine ait olan şeye bakmaktı.

Kız elini kaldırıp işaret eder. Orada, ayaklarının dibinde, sadece kıyı şeridi olması gereken yerde, bulanık bir su birikintisi vardır. Ve derinlerde, bir ışık yanmaktadır. Siyah, sessiz bir evin ortasında, dairesel bir pencerenin arkasında kırmızı bir ışık.

"Sanırım başından beri beni bekliyordu." Sonunda başını kaldırır ve sert ve ifade dolu kaşları aşağı doğru çekilir. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben gerçek
miyim?" "Değil
misin?"

"Hiç bilmiyorum. Sadece ziyarete
geldim." "Ben de."

"Ellerindeki kan kimin?"

Kayalıkta duran kız geniş, keskin omuzlarını silkiyor. "Henüz bilmiyorum. Yakında öğreneceğiz." Başı aşağı doğru çekiliyor, su altındaki evin cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlü. Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, karşı koyuyor. Sanki ilk kez fark etmiş gibi okyanusa doğru dönüyor. "İstersen benimle oturabilirsin."

Sesi tereddütlü. Neredeyse umutlu. Oğlan kadar çarpıcı değil, ama içini ısıtan ve özlem uyandıran bir güzelliği var. Tabii, o kadar kanın görüntüsünü ve kokusunu görmezden gelebilirsen.

En azından kimse katran kusmuyor ya da kedileri öldürmüyor. Geceyi geçirmek için başka yerler kadar iyi bir yer. Hayalperestler seçici olamazlar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avlanan Kuş

Birdie on yaşından beri şafağa kadar uyumamıştı. O yıl Nimbus'un evinde çalışmaya başlamış ve hizmetçilerin güneşle uyum içinde değil, ona karşı yorgun bir direniş içinde yaşadıklarını öğrenmişti. Bu yüzden Birdie, kurşunlu elmas pencere camlarının dışındaki hafif ışığı gördüğünde paniğe kapılır. Burası için olabilecek en kötü başlangıçtır.

Dün gece, garip bir kadın onları odalarına götürdükten sonra, Birdie keşif yapmak için gizlice dışarı çıktı, ama koridorda biri vardı. Merdivenlerin yakınındaki karanlıkta sessizce ve kimliği belirsiz bir şekilde duruyordu. Bu, Birdie'yi o kadar tedirgin etti ki geri çekilip dinlenmeye çalıştı, ama her an bilinmeyen birinin ona saldıracağı korkusu ve aynı çatı altında Magpie'nin uyuduğu düşüncesi, Birdie'yi saatlerce titretmeye devam etti.

Hiç yalnız uyumamıştı. Ailesi aynı odayı paylaşıyordu, Birdie ve Magpie tek bir yatakta yatıyordu. Çalıştığı evlerde, her zaman en az bir başka hizmetçi vardı, ama çoğu zaman üç veya dört kişi bir arada kalıyordu. Yalnız kaldığında kendini çok savunmasız hissediyor.

Derin ve titrek bir nefes alan Birdie, başını dışarı çıkarır. Koridor boştur. Dün gece nöbet tutan kişi gitmiştir. İyi. Birdie bu odadan çıkmak zorundadır. Pencereler ve yalnızlığa rağmen, oda havasız ve klostrofobik bir his vermektedir. Oda o kadar dardır ki, Birdie yatakta uzanırken ayaklarıyla karşı duvara dokunabilir. Yatağı, sandığı ve üzerinde lavabo bulunan çürük bir masa, kapıya giden duvara yaslanmıştır.

En azından sabah oldu ve Birdie işe gitme bahanesiyle kız kardeşini arayabilir. Yıkanır, kestane rengi saçlarını topuz yapar ve giyinir. Giysilerini saklayacak bir yeri yoktur

, bu yüzden sandığını yeniden düzenleyerek yedek elbisesini havalandırır ve çok fazla kırışmamasını sağlar.

Çizimlerinin bulunduğu paket, komşuları Mare'den aldığı eşarplara sarılı olarak hâlâ güvende. Mavi olan kendisi için, yeşil olan Magpie için. Umut dolu bir hediye. One Birdie bunu teslim etmek için her şeyi yapacaktır. Eşarpları saygıyla yatağının üzerine koyar, sonra parmağını kağıt yığınınına geçirir.

İlki, bakanın evinde geçirdiği ilk gece, gizemli kilitli kapının altında kayan bir kağıt. Terk edilmiş üçüncü katta tek başına olduğuna emin olarak sessizce ağlıyordu, ta ki sanat eseri ayaklarının dibine düşene kadar: Birdie'yi güldüren, o kadar absürt bir köpek çizimi. Ve sonuncusu, Birdie onları sonsuza dek terk etmeden önce arkadaşının ona verdiği son eskiz. O eskizi alır ve masanın üzerine koyar. Ona şans getirecekmiş gibi gelir ve o da alabileceği tüm şansa ihtiyacı vardır.

Kapısı ses çıkarmadan açılır ve Birdie hala yalnız olduğu için rahat bir nefes alır. Dün gece onları karşılayan kadın inkar edilemez bir şekilde tuhaftı. Kendisine Ev Hanımı diyordu ve boş boş önlerinde dolaştıktan sonra her birine merdivenlerin anahtarını verdi ve iyi geceler dilemeden ya da sabah için talimat vermeden ayrıldı.

Birdie, bakanın önceden haber gönderdiğinden ve Ev Hanımı'nın onun bir yalancı ve hırsız olduğunu zaten bildiğinden şüpheleniyordu. Ama kapısı kilitli değil, henüz kimse onu yakalamadı ve bütün ev bekliyor. Birdie, yapması gerekeni tam olarak yapacak, böylece yapmaması gerekeni özgürce yapabilecek.

Kuralları çiğnemeyi düşündüğü anda, itaatsizliğin tanıdık dehşeti onu sarsar. Ailesinin her şeyini kaybedeceğini, evden atılacağını, sahip olduğu az şeyi de kaybedeceğini fısıldar. Ama o zaten her şeyi kaybetmiştir. Üstelik, *tam* olarak yapması gerekeni yapmaktadır. Belki hizmetçi olarak değil, ama bir kız kardeş olarak. Ve evin dışında birinin gizli çalışanı olarak.

Rabbit ve Minnow, Birdie'nin odasının yanında kalıyorlar, ama ikisi de henüz uyanmadı. Dün gece, hepsi deliryum noktasına kadar sersemlemişlerdi. İlk şoförün onlara verdiği çay, kesinlikle onları uyutmak içindi. Kimse House of

Sessiz Evi'nin yerini kimse bilmemelidir. İkinci şoförün onları nereye götürdüğünü bilmeyen ilk şoför de dahil.

Gizli işvereni Dr. Bramble, yıllardır evin sırlarını keşfetmek için oraya girmeye çalışıyordu. Doktor, Magpie'nin burada olacağını *garanti* edemeyeceğini söyleyip duruyordu, ama Birdie, kız kardeşinin bu çatının altında olduğundan emindi. Koridorda düzenli bir şekilde sıralanan kapıları görünce kalbi hızla çarpmaya başladı.

Birdie merdivenlerin yanındaki bir odanın kapı kolunu dener. Kilitlidir. Kulağını kapıya dayayarak içeriden hiçbir ses duymaz. Yumuşak bir nefes sesi, yatakların hışırtısı yok. Neden boş bir oda kilitlenir ki? Birkaç odayı daha dener — hepsi kilitli, hepsi sessiz. Magpie geceleri çok gürültülüydü. Sızlanıp horlardı ve dişlerini gıcırdatırdı, bu korkunç gıcırta sesi Birdie'ye fırtınalı sularda tahta teknelerle seyahat hayalleri kurdururdu. Birdie o sesi çok özleyiyor.

Şu anda burada yapabileceği başka bir şey yok. Gündüz vakti odaların boş mu yoksa derin uykuda olanlarla mı dolu olduğunu gösterecek.

Merdiven bu katın üstüne çıkıyor. Onun üstünde daha fazla yatak odası var mı? Merdivenler sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, o da dikkatlice üçüncü kata doğru tırmanıyor. Ancak bu mağara gibi alanda kapı ya da koridor yok. Merdivenler evin tüm alanını kaplıyor, tavan o kadar alçak ki eliyle dokunabilecek kadar yakın. Tek ışık kaynağı olan yuvarlak pencereler, göz hizasında değil, yere yakın bir yerde bulunuyor. Bu, ona tuhaf bir şekilde dengesiz hissettiriyor, sanki bir masanın üzerinde duruyormuş gibi. Merdivenlerin üzerindeki kule içi boş; şüphesiz diğer taraftaki ikizi de öyledir.

Burada keşfedilecek bir şey yok. Hizmetçi katını geçerek merdivenlerden aşağı koşarken, en alta ulaşana kadar başka çıkış görmüyor. Çıkış kapısı kilitli. Dün gece onlara anahtarları veren kadın kilitli olacağını söylemişti, ama yine de Birdie tedirgin oluyor. Kendini kapana kısılmış hissediyor. Titreyen ellerle kendisine verilen anahtarı sokuyor ve anahtar kolayca döndüğünde rahat bir nefes alıyor. Kapıyı iterek evin zemin katına çıkıyor. Diğer hizmetçiler için kapıyı kilitli bırakmamayı düşünüyor, ama onların da anahtarları var.

Dün gece Birdie uykulu ve kafası karışık gibi davranmak zorunda kaldı, bu yüzden binaya girerken çevresine dikkatini veremedi. Bu çok sinir bozucuydu. Hizmetçi olarak görevinin bir parçası, evi herkesten daha iyi tanımaktı — sadece evin planını değil,

orada yaşıyan herkesin alışkanlıklarını ve ritmini de bilmektir. Böylece, nerede ve ne zaman bulunabileceğini her zaman bilir. Bakanın da fark ettiği gibi, bu casusluk yapmak için de çok kullanışlıdır.

O koridorda. Sağında giriş holü, solunda ise dışarıya açılan buğulu bir cam kapı var. Dün gece fark ettiği koku hâlâ burada, alt katta üst kata göre biraz daha güçlü. Sanki soğuk, ıslak çamur ve çimlerin içinde yuvarlanmış bir köpek içeri girmiş gibi.

Giriş salonuna giden yol üzerindeki tüm kapı kolları kilitli. Ev hanımı dikkati dağınık ve boş bakışlı görünebilir, ama ayrıntıları gözden kaçırmaz. Ancak temizlik iyi yapılmamış. Bu Birdie'yi neşelendirir. O gerekli biridir ve kimse ondan şüphelenmesin diye kendini kanıtlayacaktır.

Zemin cilalı siyah fayansla kaplı, bu da doğru ve sürekli temizlenip kurutulmazsa su lekelerinin görüneceği anlamına geliyor. Soluk beyaz izler, özensiz bir paspasın izlerini gösteriyor. Birisi ne yaptığını bilmiyordu. Belki de Rabbit gibi, gerçek bir beceri veya eğitimden dolayı değil, yeteneği nedeniyle burada çalışan başka bir hizmetçi.

Duvarlar panellerle kaplı ve çok uzun süre haşlanmış yumurta sarısı gibi soluk sarı-gri renkte boyanmış ve Birdie'nin kollarını önceden ağrıtan tablolarla kaplı. Tablolar, temizlenmesi zor yerlerde toz tutmak için mükemmel olan, karmaşık dokulu altın çerçeveler içinde.

Gözleri resimlere takılır. Çocuklar yalvarırcasına ellerini uzatır, melek yüzlerinde minnettar ve hevesli gülümsemeler vardır. Ve onların üzerinde, sanki üstlerinde yürüyor gibi duran bir adam figürü vardır. Birdie her bir resmi parmağıyla takip ederken, adamın tasviri kambur ve yaşlıdan dik ve ışıltılı birine dönüşür.

Resimler kötüydü ama yine de bakanın rahmetli eşinin portresi kadar rahatsız edici değildi. Buz mavisi gözleri, Birdie nerede olursa olsun onu takip ediyordu. Neden tüm sanat eserleri, arkadaşının hikayelerini resimlemek için yaptığı çizimler gibi, cesurca tuhaf mürekkep çizimleri ve neşeli karakterlerle dolu olamıyor?

Giriş holünde, kimsenin birbiriyle konuşmak istemediği bir oturma odası gibi düzenlenmiş birkaç sert deri koltuk vardır. Ağır ve heybetli bir şekilde oyulmuş, ellerini yukarı doğru uzatan kasvetli çocukların resmedildiği ön kapı da kilitlidir.

, o da kilitliydi. Birdie'nin o kapının anahtarı yoktu.

Koridorların kesiştiği bu merkezi noktadan Birdie'nin görebildiği tek şey kapalı kapılar. Bir tanesi hariç, evin merdivenlerin bulunduğu karşı ucunda. O kapı aralık. Taze ekmek kokusu iştah açıcı bir şekilde yayılıyor.

Mutfak, yüksek ahşap panelli tavanları olan geniş salonların ihtişamına sahip değil. Duvarlar pürüzlü, tahtaları ve aralarına sıkıştırılmış kurumuş çamuru kaplayan sıva veya boya yok. Tavan dış duvara doğru eğimli. Küçük, çarpık pencerelerin altında birkaç sandalye ve bir bank bulunan uzun bir masa var.

Tezgahın başında duran yaşlı bir kadın onu görünce şaşırmış görünüyor. Birdie'yi rahatlatan bir şekilde tıknaz, yuvarlak yüzlü ve yorgun gözlü bir kadın. Gri saçları bir başörtüsüyle örtülmüş ve kolları, unla kaplı güçlü ön kollarını ortaya çıkarmak için sıyrılmış. Birdie aşçıları sever. Onlar evin en meşgul insanlarıdır, ama genellikle hayatlarını zorlaştırmadığınız sürece hoş insanlardır.

Birdie derin bir nefes aldı. Ekmek kokusu yerine topraksı bir koku aldığı anda burnunu buruşturdu. Bir koku nasıl aynı anda hem ıslak hem de yanık olabilir?

Aşçı, Birdie'nin ifadesini kaçırmaz. Çenesiyle köşedeki büyük ocağı işaret eder.

"Fırınlara için odun biriktiriyorum," der aşçı. "Bu da ısınmak için turba yakmamız gerektiği anlamına geliyor." Soba yanında küçük bir odanın kapısı vardır. İçeride Birdie, yapılmamış bir yatak görür. Demek aşçı burada uyuyor.

"Ben Birdie," der.

"Aşçı," diye cevaplar kadın. Bir isim değil, sadece bir unvan. İlginç. "Neye ihtiyacın var?" Birdie, ev hanımı için çalışacağını varsayar

Ev Hanımı için çalışacağını varsayar, ama aşçıya kendini sevdirmek için bir neden yoktur. Misafirlerin gelip gelmediğini, sakinlerin ayrılıp ayrılmadığını, birinin hasta, hamile, kutlama yapıp yapmadığını, iyi uyuyup uyumadığını bilmek ister misin? Mutfaklara giren ve çıkanları izle.

"Yemek pişirme veya fırıncılık deneyimin var mı?"

diye sorar Aşçı. "Hayır, ama talimatları uygulayabilirim."

Aşçı ona bakar, gözleri ağır ve hüzünlü ama uzak, sanki Birdie'yi hiç görmüyor gibi. Sonra gözlerini kırpar ve kendine gelir. "Tamam. Zaten çoğu bu kadar. Ben kahvaltıyı hazırlarken sen bu hamuru yoğur." Tekniği gösterir.

Birdie çok daha az emin hareketlerle devralır. Ama yapacak bir şey olması iyidir. Beklemek çok zor. Magpie her an içeri girebilir. Yeşil gözleri iri, kaşları kalkık, birinde parlak beyaz bir yara izi olan küçük kız kardeşi. Birdie, yedi yıldır ayrı olsalar da, o yara izi sayesinde kız kardeşini tanıyacaktı. Bu sürenin altı buçuk yılı, Birdie'nin ailesini ziyaret etmek için izin günü olmayan büyük bir evde çalıştığı için geçmiştir. Bu sürenin altı ayı ise, Magpie'nin ameliyattan sonra nereye gittiğini kimse ona söyleyemediği veya söylemek istemediği için geçmiştir.

Yara izinin kendi hatası olduğu için suçluluk duymak yerine, Birdie bunu bir söz gibi görüyor: Magpie'yi işaretledi ve bu sayede onu tekrar bulabilecekti. Yeniden bir araya geldiklerinde, hiçbir şey belli etmemek için dikkatli olması gerekecekti. Ama Birdie sadece onu *görmek* istiyordu. Onun burada olduğunu bilmek ve Magpie'nin Birdie'nin sonunda onu almaya geldiğini bilmesini istiyordu.

Birdie ve Cook, mutfak sabah ışıqla dolarken sessizce çalışırlar. Cook'un diğer iki hizmetçi hakkında soru sormaması gariptir. Hizmetçilerin uyumasına asla izin verilmez. Tabii...

Anlayış, midesine bir taş düşmüş gibi çöküyor. Birdie, Cook'a yeni bir ihtiyatla bakıyor. Kadın, iki yeni hizmetçinin tembelliğinden rahatsız değilse, bunun nedeni onların neden bu kadar uykulu olduklarını tam olarak biliyor olmasıdır. Birdie'nin erken ortaya çıkmasına şaşırması gibi görünmesine şaşmamalı.

Cook, dün gece koridorun sonunda duran kişi mi? Ve neden evde başka hizmetçi yok?

"Tamam, bu kadar yeter." Cook hamuru bir kaseye koyar, üzerini örter ve bir kenara koyar, sonra tekrar ocağa döner. Kızaran domuz pastırmasının kokusu, turba kokusunu neredeyse bastırıyor. Birdie'nin midesi duyulur şekilde guruluyor. Cook kuru bir kahkaha atar, sonra ona bir gün önce yapılmış bir parça ekmek uzatır. "Kahvaltıdan sonra kalanları yiyebiliriz. Artık işler böyle yürüyor. Anladın mı?"

Birdie esneme numarası yapar ve başını sallar.

Aşçı, fırında pişmiş elma tepsisini çıkarırken iç çeker. "Artık işler böyle yürüyor," diye tekrarlar, daha çok kendine değil Birdie'ye.

Birdie eskiden nasıl işlediğini sormak ister. Sormadan önce, aşçı ona bir anahtar seçilmiş bir anahtarlık uzatır. "Yatak odalarının kilidini aç ve sonra bir kez, sertçe kapıyı çal. Ama kapıları açma. Tüm odalar dolu değil, ama hangilerinin dolu olduğunu yakında öğreneceksin. Giriş holünün sonundaki kapı hariç, hepsinin kilidini aç. Sonra hemen geri gel."

Birdie talimatları yerine getirir, koridorlarda yukarı aşağı yürür, kilitleri açar ve sonra kalbi güm güm atarken kapıları çalar.

Koridorlar T şeklinde birleşiyor ve ortada bir fuaye var, bu yüzden Cook'un ona kaçınmasını söylediği koridoru bulmak oldukça kolay. Birdie, Magpie'nin çıkmasını beklemek için oyalanma isteğiyle mücadele ediyor. Kardeşine aralarındaki bağı açığa vurmaması için uyarıda bulunabileceği bir yerde onu sessizce selamlamak çok daha kolay olurdu.

Büyük bir evde hizmet ettiği ilk sabahki kadar gergin olan Birdie, mutfağa geri koşar. Cook'un hazırladığı bir tepsi vardır. Fırında pişmiş elma, haşlanmış yumurta, pastırma ve ekmek yerine, sadece bal dökülmüş bir kase lapa vardır.

"Bunu merdivenlere en yakın, sağ taraftaki yatak odasına götür," diyor aşçı. "Kaşıkla yedirmen gerekebilir."

Birdie tepsiye bakarak kaşıklarını çatar. Bu hizmetçi işi değil, hemşire işi gibi. Herkes bu kadar kötü durumda mı? Ama aşçı, soru sormasına fırsat vermeden onu dışarı çıkarır. "Acele et. Çok uzun sürerse, kahvaltıdan sonra sana bir şey kalmayabilir."

Birdie, talimatları yerine getirmek niyetiyle aceleyle dışarı çıkar, ama yavaşlar ve sonra durur. Yatak odalarından birinin kapısı açıktır. İçeriden sesler geliyor.

"Ön tarafın adı ne? Kapının hemen içi?" Minnow.
O zaten odadadır ve sakinlerden biriyle konuşmaktadır.

"Fuaye mi demek istiyorsun?" diye cevaplar bir kız. "Ben de o kelimeyi hep unutuyorum. *Gardirop* kelimesini de hiç hatırlayamıyorum. Ben hep ona elbise dolabı diyorum. Annemi çok sinirlendiriyor. Ya da *sinirlendiriyordu* demeliyim. Artık ona ne dediğimin bir önemi yok, çünkü beni duyamıyor. Ama merak ediyorum, eğer orası cüppeler için bir koğuşa, zavallı cüppeler ne için tedavi ediliyor?"

Birdie bir adım öne çıkıp kapı aralığından içeriye bakar. İçerideki kız çok güzeldir, muhtemelen Birdie ile aynı yaştadır, bal rengi gözlerini, kahverengi tenini ve parlak siyah buklelerini ortaya çıkaran sonbahar yaprağı rengi turuncu ipek bir cüppe giymektedir. Magpie değildir.

Minnow bu saçma soruya cevap vermezken, kız konuşmaya devam eder. "Benim adım River."

River. River adında biri burada ne yapıyor?

"Acele et, fazla vaktimiz yok. Kahvaltı, aşçı kapılarımızı açtıktan hemen sonra yapılır. Seni çağırmadan önce, bana bir konuda yardım eder misin? Şömineyi yakmak istiyorum ama odun yok. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Birdie cesaretini toplayıp yaklaşır. Minnow hareketi fark eder ve keskin bir bakışla yukarı bakar. Birdie düz bir gülümsemeyle "Yardım ister misin?" der.

Minnow başını sallar. "Turba briketleri." Şömineyi en iyi görebilmek için rahatça yere oturmuş olan River'a döner. "Onları yakarsın. Isınmak için."

"Gerçekten mi!" River bir briket alır ve inanamadan inceler. "Kuru çamur sandım."

"Öyle. Ama bu turba çamuru. Hızlı tutuşur ve daha uzun süre yanar. Islakken bile yanar."

"Biliyor musun," diyor River, "kokusu hoşuma gidiyor."

Minnow kaşlarını kaldırır. "Yakında tek koklayacağın bu olacak. Bu sabah kaç tane ateş yakmamız gerekecek?"

Birdie adımını durdurur. O da bu bilgiyi merak etmektedir.

"Bilemem. Belki diğerleri, hava bu kadar soğuk olduğu için kendileri bir çözüm bulmuşlardır. Ama sanmıyorum. Hepimiz hiçbir işlevsel değeri olmayan kişiler olarak yetiştirildik."

Bu kattaki herkes ateş yakmak gibi basit bir şeyi bile beceremiyorsa, hepsi zengin olmalı. River ne kadar neşeli görünse de, gözlerinin altında koyu halkalar var ve omuzları çökmüş, bu da derin bir yorgunluğu gösteriyor. Neden burada? Yalnız mı, yoksa diğer sakinler ailesi mi? Hiç mantıklı değil.

"Ne zamandır buradasın?" diye sorar Minnow.

Birdie, Minnow'a keskin bir bakış atar. Minnow çok uzun sürüyor ve çok fazla soru soruyor. Başı belaya girecek.

River ayaklarını yana doğru çekip uzattığı koluna yaslanır. "Oh, merak etme. Bizim hastalığımız sana bulaşmaz. Ülkenin çoğu yerinde bu bir sorun olarak bile görülüyor. Sadece benim ailem gibi insanlar tarafından." Bunu rahat bir şekilde söylüyor, ama sözlerinin altında bir hüznün var.

River'ın varlığından rahatsız olan ama kendisi de başını belaya sokmak istemeyen Birdie, sanki ayrılıyormuş gibi kapıdan dışarı çıkar. Ama sonra dinlemeye devam etmek için durur.

"Ateşlemek çok kolay," der River. "Ben yapabilirim. Her sabah bana yardım etmek için gelmene gerek kalmaz. Tabii istersen başka."

"Neye ihtiyacın olursa yardım edebilirim," der Minnow.

"Öyleyse, yürüyüşe çıkmak istiyorum. Dışarıda. Cook izin vermiyor ama *sen* bana eşlik edersen sorun olmaz."

"Kuzey ile güney arasındaki sonsuz turba bataklığının ortasındayız. Bu tehlikeli."

Turba bataklığı! Onlar orada. Birdie bile ülkelerini ikiye bölen kilometrelerce uzunluğundaki bataklığı biliyor. Kuzey kesimi şiddet dolu, geri kalmış bir yer. Kaynakları sürekli tüketiyor. Güneydeki suçluların çoğu cezalarını askerlik hizmetine çeviriyor ve Magpie ile Birdie'nin geldiği birçok aile, en küçük çocuklarının tedavisini ödeyebilmek için büyük çocuklarını askere yazdırıyor. Yetenekli olanların çoğu askere alınarak kuzeyde yaşanan saçmalıkları yönetmek için sahil şeridine gönderiliyor.

Birdie'nin en büyük korkusu, nazik Magpie'nin oraya gönderilmesi olurdu. Bu daha mı iyi olurdu, yoksa daha mı kötü? Magpie kuzey devriyesinde olsaydı, Birdie de onunla birlikte askere yazılabilirdi. Hayal ettiği hayat bu değildi, ama yine de birlikte olurlardı.

Gecikmelerden rahatsız ve sinirli olan Birdie, koridordan atanmış kapıya doğru aceleyle yürür. Kapıyı çalar, sonra açar. İçerideki ayrıntıları görebilmek için çok karanlıktır.

"Günaydın. Kahvaltın hazır." Birdie tepsiyi kapının yanındaki masaya koyar ve ardından ağır perdeleri açar. Yatak odası lüks ve özenle döşenmiştir, yumuşak, rahat koltuklar ve kullanışsız büyüklükte pencereler vardır. Birdie'nin ailesi gibi aileler bu kadar

Bu odadaki şömine, sıcaklığı katlanılabilir tutmak için gün boyu yanık kalmalıdır.

Bu, Birdie'nin gördüğü en güzel odalardan biridir, bir bakan veya lord için uygundur. Ama çok soğuktur. Kahvaltıyı hallettikten sonra hemen şömineyi yakacaktır. Ne kadar gergin olsa da, hizmetçi olarak eğitilmiş zihni şimdiden yapılacak işleri sıralamaya başlamıştır.

Tepsiyi alır ve sonunda dört direkli yatağa döner. Yatağın ortasında kaybolmuş bir figür vardır, geniş, boş gözlerle bakmaktadır. Birdie tepsiyi neredeyse düşürür.

O yüzü tanıyordu.

BÖLÜM BEŞ

Şaşkın Bir Kuş

"Nimbus!" Birdie, eski arkadaşına doğru koşar ve bu beklenmedik buluşmanın sevinciyle heyecanlanır. Magpie'nin onun için ne kadar önemli olduğunu bilir. Ona yardım edebilir ve birlikte...

O yaklaşırken Nimbus'un ifadesi değişmez. Hareketsiz kalır, bakışları onun arkasındaki bir yeri takip eder. Birdie şaşkın bir şekilde omzunun üzerinden bakar, ama orada hiçbir şey yoktur. Bir terslik vardır. Gerçekten, gerçekten ters bir şey vardır.

Neden *buradaydı*? Yatağının kenarına dikkatlice oturur ve onun elini tutar. Nimbus, Magpie ile aynı yaştadır. Birdie altı ay önce evinden ayrılmadan hemen önce on üç yaşına girmiştir, ama hala bir çocuk kadar küçük ve narindir. Kahverengi yanakları sağlıklı doludur ve kıvrımlı siyah saçları başını bir hale gibi çevreler.

Ama canlı ve sıcak gözleri ona odaklanmıyor. Sanki Birdie orada değilmiş gibi.

"Nimbus?" diye sorar. Nimbus, babasının koleksiyonundaki otomatonlar gibi başını yavaşça ona doğru çevirir. Birdie, hayvanlar, palyaçolar ve üzgün çocukların ürkütücü, sonsuz bir döngü içinde hayatı taklit ettikleri otomatonlardan hep nefret etmiştir. Her biri, onun bir ömür boyu kazanacağı paradan daha pahalıdır.

"Ne oldu sana?" Birdie fısıldar. Ağlamak ister. Hemen dışarı koşup, Nimbus'a ne olduğunu ve neden Sessizlik Evi'nde olduğunu birinden öğrenmek ister.

Ama bir hizmetçi böyle davranmaz. Ona bir iş verildi ve o da bu işi yapacak. Hem mükemmel bir hizmetçi olması gerektiği için hem de bir görevi olduğunda kendini daha iyi hissettiği için. Ayrıca, belki bu Nimbus'u bu durumdan kurtarmaya yardımcı olur.

Kahvaltısını getirir ve tepsiyi kucağına koyar. Davranışlarında hiçbir değişiklik olmaz. Birdie kaşığı alıp dudaklarına götürdüğünde, o yer rutin, mekanik hareketlerle, bazen

duraklayarak, donarak, bir seferde neredeyse bir dakika boyunca. Tıpkı babasının oyuncaklarından biri gibi.

Birdie, ne kadar üzgün olduğunu belli etmemek için yanaklarının içini ısıtır. Çoğu işveren ve aileleri hizmetçilere karşı kayıtsızdır, hatta bazıları acımasızdır, ama Nimbus *her zaman* nazikti. İki farklı konumdaki iki insan olabildiğince yakın arkadaşlardı. Nimbus sayesinde okumayı öğrendi. Birçok yönden, Nimbus sayesinde burada bulunuyor.

Nimbus'un öğretmeni Hawthorn, Birdie'ye hiç bakmadı, ama Nimbus onun ilgisini fark etti ve onun da kendisiyle birlikte öğrenebilmesi için tüm çalışma kitaplarını bıraktı. Magpie'nin adı prosedür için seçildiğini öğrendiğinde, Nimbus onu hiç görmediği kadar büyük bir gülümsemeyle karşıladı ve ona geri gelip Magpie'nin hangi yeteneği kazandığını anlatması için söz verdirdi. Birdie'nin bunun için ne kadar çok çalıştığını ve bunun hayatını ne kadar değiştireceğini biliyordu. Hatta, ailesi onu tekrar yanlarına yaşamaya çağırdıkları gün ona sarıldı, ki bu Nimbus'un hiç yapmadığı bir şeydi.

Ama Birdie'nin ailesinin evi çok büyük ve çok boştu ve bunu nasıl karşıladıklarını ya da Magpie'nin nereye gittiğini açıklamak istemiyorlardı. Nimbus'un şu anki hali kadar boş ve kaybolmuş görünüyorlardı ve Birdie'ye bunu boş vermesi ve aldıkları şey için minnettar olması gerektiğini söylediler.

Birdie, Nimbus'un evine geri döndü. Ama kutlama için değil. Şehirdeki tek bağlantısı olan Nimbus'un zengin babasıyla görüşmek için yalvarmak için. Magpie'ye ne olduğunu ve nereye gönderildiğini öğrenmesine yardım edecek birini, herhangi birini bulmak için yalvarmak için.

Hawthorn onu, görüşme talebi reddedildikten sonra merdivenlerde ağlarken bulmuştu. Ve böylece Sağlık ve İlerleme Bakanlığı çalışanı Dr. Bramble ile tanışmıştı. Sessiz Ev'e girmek için takıntılı bir adam olan Bramble, Birdie'yi kendi özel casusu olarak bu yola soktu. Onu maliye bakanının evinde bir işe sokan da oydu. Dr. Bramble bile Sessiz Ev'de ona bir iş bulmak için yeterli nüfuzu kullanamadı. Bir bakanı şantajlamak gerekti.

Nimbus, onun burada varlığının merkezinde yer alıyordu — ona okumayı öğretti ve Hawthorn ile tanıştırdı — ama onu bir daha göreceğini, hele ki Sessizlik Evi'nde göreceğini hiç düşünmemişti.

onu tekrar göreceğini, hele de Sessizlik Evi'nde göreceğini hiç düşünmemişti.

Nimbus ilk lokmayı yediği gibi son lokmayı da aynı enerji ve dikkat eksikliğiyle yedikten sonra, Birdie dikkatlice ağzını siler.

"Yakında geri geleceğim, tamam mı?" Bu, ona değil, daha çok kendine verdiği bir sözdü; onun onu duyabileceğini sanmıyordu.

Odasının hala soğuk olduğunu fark edince, ateşi yakar. Kokuyu umursamamış olmasını umar. Sonra mutfağa doğru aceleyle geri döner, aşçı ile konuşmak için can atmaktadır. Rabbit, bir tepsi yemekle yanından geçer. Bu tepside tüm kahvaltı seçenekleri, ayrıca bir çaydanlık ve çay fincanı vardır. Rabbit'in gözleri endişeyle büyümüştür, titreyen kolları önündedir.

"Ağır bir çamaşır sepeti taşıyormuş gibi kalçanı kullan," diye tavsiye eder Birdie.

Rabbit kendini toparlar ve ona minnettar bir gülümseme atar. "En azından çamaşırları düşürsem de kırılmayacak." Çenesini koridorun sonundaki bir odaya doğru uzatır. "Görünüşe göre, kahvaltı için mutfağa gelmeye tenezzül etmeyen şımarık bir veletimiz var."

"Onlar hakkında söylediklerine dikkat et," diye uyarır Birdie. Minnow zengin bir kıza fazla yakınlaşıyor, şimdi de Rabbit işverenine hakaret ediyor. Bu kızlar da kim?

"Sadece Cook'un herkesin önünde söylediği şeyi tekrar ediyorum!" Rabbit de inanamıyormuş gibi gözlerini genişletir.

Birdie, Rabbit'in sorumlu olduğu kişinin durumunun ne olacağını ve Nimbus gibi zengin bir aileden biri olup olmadığını merak ediyor.

Dr. Bramble, ellerini ovuşturarak House of Quiet'te işlerin "sarsıldığını" söylediğinde belirsiz konuştu ve Birdie'ye fırsatı kaçırmadan içeri girme şansı verdi.

Belki de sarsılan şey, evin eski kullanım şekliydi. Hükümet, mağdur yoksul çocuklara bakmanın alışılmadık bir cömertlik olduğunu sonunda fark etti ve artık zengin sakatları da kabul etmeye başladı. Belki Nimbus bir tür kaza geçirmişti ya da korkunç bir ateşlenmişti. Bazen bu tür ateşler o kadar yüksek olabilir ki, sizi öldürmese bile zihninize zarar verebilir. Mare, Birdie doğmadan önce Sootcity'yi kasıp kavuran bir ateş salgını sırasında iki çocuğunu da kaybetmişti.

Yine de, neden ıssız bir yerde, gizlilikle örtülü ve ölümcül bir bataklıkla çevrili Sessiz Ev'i kullanmak? Nimbus, hemşirenin onu sakinleştirmek için yeteneklerini kullandığı kendi yatağında daha rahat olurdu.

Nimbus'un bulunduğu oda da yeni değil. Bir bakanın evine yakışacak kadar lüks, ama perdelerin arka tarafı güneşten solmuş ve şöminenin etrafında duman lekeleri var. Bu odalar uzun zamandır burada ve Birdie, Sootcity'nin kendi mahallesindeki kimsenin kadife perdelerle çevrili, ipek yastıklarla dolu bir yatakta uyuduğunu hayal edemiyor.

Zengin aileler, utandıkları hasta akrabalarını saklamak için Sessiz Evi kullanıyorlarsa - Birdie'ye mantıklı gelen tek açıklama bu - üst kattaki kilitli odalar fakir insanların kaldığı yerler olmalı. Ama Birdie tüm bu yeni bilgileri anlamaya çalışmadan önce, mutfığa geri dönüyor.

Cook fırının yanında barikat kurmuştur. Minnow ellerini kavuşturmuş, ihtiyaç duyulmasını bekleyerek kapının yanında durmaktadır. Masada dört genç vardır. Birdie çaresizce onların yüzlerini inceler. Magpie yoktur.

Hayır, Magpie. Umutsuzluk içinde yere çökmek istiyor. Ama buna izin veremez. Hala bir şans var. Üst kattaki sakinlere yemek dağıtmak için gönüllü olmak üzere, ama etrafına bir bakış son umudunu da yok ediyor.

Mutfaklar, bir evin nasıl işlediğini öğrenmek için gerçekten en iyi yerdir. Ve buradaki yemekler bunu açıkça gösteriyor: Hesaba katılmamış sakinler yok. Kenara ayrılmış kaseler yok, sıradan çocukları beslemek için hazırlanmış sıradan yemekler yok. Belki daha sonra hazırlanacaktır, ama ona bu umudu verecek hiçbir kanıt görmüyor.

Birdie, Magpie'nin artık evde olmayabileceğini her zaman biliyordu. Yeniden bir araya gelmek, kapıdan içeri girmek kadar basit olmayacaktı. Ama kapıya ulaşmak o kadar zordu, o kadar uzun sürdü ve o kadar pahalıya mal oldu ki, Birdie neredeyse kolay bir çözümü hak ettiğini hissetti.

Artık hiçbir şeyi hak etmediğini ve hiçbir şeyin kendisine verilmeyeceğini bilmeliydi.

Birdie cesaretini toplar ve gözyaşlarının akmaması için kendini zorlar. Evin nasıl işlediğini anlamanın zamanı gelmiştir, böylece tedavisi bitenlerin nereye gönderildiğini öğrenebilir. Ve umut etmek için - işte yine o acımasız umut - Dr. Bramble ve Hawthorn'un ona yardım etmeye devam edeceğini ummak için. Magpie'nin durumuyla çok ilgilenmişlerdi ve Birdie'nin kız kardeşi ile bir araya geldiklerinde kaçmasına yardım edeceklerine söz vermişlerdi. Birdie, onlara mümkün olduğunca yardımcı olmalı ki, bu süreç daha uzun sürecektir olsa da sözlerini tutsunlar.

Ancak Cook işleri karıştırdı. Masada sadece üç kişilik tabak var. Birdie bir tabak daha hazırlayıp en uzun boylu çocuğun önüne koyar. Sonra Cook'un yanına gider ve ona yaklaşır. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Tanıtımlar," diye rüya gibi bir ses kapıdan geliyor. Dün gecedan tanıdığımız kadın, sanki geçemeyeceği görünmez bir çizgi varmış gibi mutfakın eşiğinde duruyor. Yüksek yakalı kırmızı bir elbise giymiş, eteği yere kadar uzanan çan şeklinde. "Ben ev hanımıyım. Masada Sky, River, Lake var —"

"Birdie'yi zaten tanıyorum," diye sözünü keser Lake, on iki ya da on üç yaşlarında, basit beyaz bir gecelik giymiş solgun tenli bir kız. Sevimli, yukarı doğru kıvrık burnunu kırıştırır.

"Sanırım tanışmadık, hanımefendi," diyor Birdie.

"Birdie neden geri döndü? Aşağı indi ve bir daha çıkmadı. O öldü," diyor Lake, gözleri yaşlarla dolarken. "Öyle değil mi? O ölür, sen çılgın atarsın, ve kulaklarım, ah, acıyor ve kanıyor, ve ben mutfaka koşup bıçak alıp kulaklarıma saplayarak bunu durdurmaya çalışıyorum." Lake ellerini kulaklarına koyar ve yanındaki, eksik yer ayarı olan daha büyük bir çocuğa döner. O, otururken bile kızıdan bir baş daha uzundur ve Birdie'nin gördüğü en dikkat çekici gözlere sahiptir, parlak mavi gözlere. Sanki bir hayalet görmüş gibi gözleri ona sabitlenmiştir.

Birdie bekler, ama kimse kızın kesinlikle üzücü açıklamalarına yanıt vermez. Ev hanımı, hiçbir şey duymamış gibi devam eder. "Ve yatak odalarında Dawn ve Nimbus var."

Lake dokunulmamış tabağına bakar ve somurtur. "Elmalar lapa lapa. Hiç sevmedim." Çatalını alır ve yemeye başlar.

River parlak bir gülümsemeye, yemek yerken saçlarının yoluna çıkmaması için kalın, parlak buklelerini omzunun üzerinden atar. "Lake'i dinleme. Hiçbirimiz dinlemiyoruz."

Lake iç çeker. "Sen de dinlemedin, ta ki çok geç olana kadar."

"Neden *yardımcılarla* tanıştırılıyor?" diye sorar son genç erkek. Gözlerini masadan ayırmaz, omuzları zar zor bastırdığı öfkeyle yukarı aşağı hareket eder. River ona doğru uzanır. O, yanmış gibi geri çekilir, sandalye yere çarparak geriye doğru düşer. "Bana dokunma!" diye bağırır, sesi kırıılır. "Kimse bana dokunmasın!"

Mutfaktan fırlayarak çıkar, House Wife'a çarpmamak için dikkatlice dönerek.

"Sky her zaman bu kadar çekici," diyor River hafifçe, ama onun ayrılışını izlerken endişeli görünüyor. "Birlikte çok kısa bir süre geçirdik, ama hepimiz onun yanında var olduğumuz için her gün bağırılmayı bir haz olarak görmeyi öğrendik."

Lake omuz silkiyor. "O ilk ayrılan kişi."

River onun elini okşar. "Evet, canım. Hepimiz bunu görebiliyoruz."

"Ev hanımını götürecekler," diyor Lake.

Aşçı şaşırır ve gözlerini kısar. "Ne demek istiyorsun?"

Lake, birinin fısıldadığını dinler gibi eğildi ve duyduğu şeye başını salladı.

Kalan çocuk Birdie'ye bakmaya devam ediyor. O mavi gözlerin yoğunluğu altında kıpırdanma isteğine direniyor. Şu ana kadar kayıp olan tek kişi o. Henüz duymadığı bir isim daha var. Belki de zengin değildir. Belki adı Heron ya da Turtle'dır, bu da Magpie'nin hala burada olabileceği anlamına gelir ve...

"Forest'ı tanıtmadın," diyor River ev hanımına. Ev hanımı başını eğip gözlerini kırpmıyor. River sonunda sinirlenmiş görünüyor. "Kendini tanıtamaz, biz onun yerine tanıtmalıyız. *Adın* Forest, değil mi? Lake öyle söyledi. Ama o daha dün geldi ve hiç konuşmadı, bu yüzden Lake'in bunu nasıl bildiği bir muamma."

"Forest," der Lake, sesi korkudan titriyor. Sonra gözlerini kırpmıştır ve Minnow'u görür. Korku dolu bakışının yerini somurtkan bir ifade alır. "Sen! O bıçakla hiç yardımcı olmuyorsun."

Minnow irkilir. "Yemeğini kesmek için yardıma mı ihtiyacın var?"

Birdie ılık atmak istiyor. Göl, Nehir, Göküzü, Orman, Şafak, Nimbus. Hiçbiri alt sınıftan değil. Hiçbiri fakir değil, bu yüzden hiçbir bu işlemi yaptırmamış. Yaptıran çocuklar nerede? Kayıtları bulması gerekiyor. Belgeleri. Geçmişleri. Ama Magpie'nin şu anda nerede olduğunu bulsa bile, buradan nasıl çıkıp ona ulaşacak? Hayatı boyunca bekledi ve bekleyişin sonunda bittiğini düşündüğü zaman, durum daha da kötüleşiyor.

Tavşan mutfağa koşarak girer ve neredeyse ev hanımını devirir. "Çok garip bir şey oldu," der ve Birdie'nin yanına koşar. Tavşan tek bir konuşma tarzı var gibi görünüyor ve o da *yüksek sesle konuşmak*. Ama gözleri parlıyor ve duygudan yüzü kızarmış. "Dawn'ın kapısını açar açmaz, hayatımda hiç bu kadar üzölmemiştim. Ağlamaya başladım. Bak!" Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gösterir. "Belki de sandığımızdan daha fazla empati yeteneğim vardır!"

Birdie, bu prosedürün tetikleyebileceği farklı yetenekler hakkında her şeyi biliyor. Parlak çakıl taşları gibi bilgileri topladı, hayal kurdu ve hangi Magpie'nin hangi yeteneği alacağını merak etti. Daha garip, daha sıra dışı yetenekler de vardı, ama kız kardeşi için en çok istediği yetenek nispeten yaygındı: kendi duygularını dışarıya yansıtırma yeteneği.

Rabbit, bir gecede başkalarının duygularını hissetme konusunda daha iyi hale gelmedi. *Başkasının duygularını yaşamaya zorlandı*. Dawn'ın duygularını.

Ve Dawn'ın bir yeteneği varsa, bu onun bu işlemi yaptırdığı anlamına gelir. Sky'ın öfkesi birdenbire mantıklı hale gelir. Birdie, kuzeni dokunarak diğer insanların duygularını ve düşüncelerini okuyabilen bir kız tanıyordu. River, Forest, Nimbus veya Lake'in yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordu, ama birdenbire her birinin bir yeteneği olduğuna emin oldu.

Birdie, zengin bir aileden birinin bu prosedürü yaptırdığına hiç şahit olmamıştı. Bu akıl almaz bir şeydi. Bu bir şekilde moda trendi mi olmuştu? Çocuklarının müzik parçaları çalması veya portreler çizmesi yetmiyor muydu? Şimdi de yetenekleri bir tür gösteri numarası olarak eklediler ve yıllardır çocuklarını bu prosedüre sokmak için fırsat bekleyen ailelerin yerini aldılar.

"Bıçaklarımı kim yerinden oynattı?" Cook mırıldanır, sonra onların yanından geçip kiler odasına girer.

Birdie fırsatı değerlendirip onu takip eder. Rabbit ve Minnow da hemen arkasındadır. "O çocuğu tanıyorum, Nimbus. Ailesi, Sootcity'nin alt kesiminde yaşayanların hepsinin toplamından daha fazla paraya sahip. Neden bu ameliyatı olsun ki? Neden herhangi biri olsun ki?"

Cook bir çuval unu indirir ve sanki onu kişisel olarak gücendiren bir şeymiş gibi ona bakar. "İşte bu. Hiçbiri yaptırmadı. Tek bir kişi bile."

ALTINCI BÖLÜM

Dinleyen Kuş

"Peki, içeri gir ve kapıyı kapat ki en azından duymasınlar," diye tersler Cook.

Minnow kiler kapısını kapatır ve hepsini daracık odaya hapseder.

"Ne demek hiçbiri prosedürü geçirmemiş?" diye sorar Birdie.

"Prosedürü geçmeden yeteneklere sahip olamazsın."

Cook yorgun görünüyor. "Ben de senin kadar bilmiyorum. Sadece dikkatli ol. Lake nerede olduğunu bilmiyor ve dolaşıp hepimizin çoktan öldüğünü söylemeye meyilli. River empati yeteneği olduğunu iddia ediyor, ama bilmemesi gereken şeyleri biliyor. O bir yalancı. Onu dinlemeyin ve onunla konuşmayın." Cook, bakmakla yükümlü olduğu kişilere karşı endişe veya sevgi göstermeden somurtuyor. "Sky'ın dokunma ile ilgili bir sorunu var. Ondandır da uzak durun. Dawn'ın duyguları size bir enfeksiyon gibi bulaşıyor. Onun odasıyla kimlerin ilgileneceğini sırayla belirleyebilirsiniz. Ben oraya girmeyeceğim. Nimbus'un ne sorunu olduğunu kimse bilmiyor. Onlarla uğraşırken zihninizi meşgul tutun."

"Peki ya Forest?" Birdie, o mavi gözlerin peşini bırakamadan sorar.

Ama Minnow, onu keserek bir soru daha sorar. "Diğerleri nerede?" diye sorar.

Cook'un kaşları daha da çatılır. "Hangi diğerleri?"

"Yukarıdaki yatak odalarını kullananlar. O odalar yatak odası, değil mi?"

Birdie nefesini tutar. Belki Magpie hâlâ buradadır. Belki Cook zavallı çocukların yemek için beklemesine izin veriyordur. Belki günde sadece bir öğün yemek yiyorlardır. Belki, belki...

Cook'un somurtkanlığı kaybolur, yüzü boş bir ifadeye dönüşür. "O odalar şu anda boş."

Birdie bu sözleri karnına yumruk yemiş gibi hisseder. Nefes almakta zorlanır, uygun bir ilgi göstermeye çalışır ve bataklığa girip bir daha geri dönmek istemiyormuş gibi davranır.

"Peki," der, içinden kopan umutsuzluk fırtınasına rağmen sesi sakindir, "artık buraya göndermiyorlarsa, ameliyat olmuş ve yardıma ihtiyacı olan çocukları nereye gönderiyorlar?" Ellerini arkasında yumruk yapar, titreyerek onu ele vermemeleri için.

Cook omuz silker. "Gelip gidiyorlar. Eskisi kadar sık değil, biz... bunlarla ilgilenirken." Ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturur.

"Nereye gidiyorlar?" diye ısrar eder Birdie.

Cook, çaresizlik ve sinirlenerek ellerini kaldırır. "Sanki ben sorumluyum gibi mi görünüyorum?"

Hayır, öyle görünmüyor. Ama bu, Birdie'nin onu boğazlama isteğini azaltmıyor. Cook bu evi yönetiyor, bu çok açık. Hizmetçilere ilaç verilmesi dahil, bu çatının altında olan her şeyi bilmek zorunda. Yani, gösterdiği kadarından daha fazla bilgiye sahip olmalı.

Minnow konuşur, ki bu muhtemelen Birdie Cook'a saldırıp her şeyi mahvetmeden önce en iyisidir. "O zaman biz buradaki sakinlerin hizmetçileri miyiz?"

"Oh hayır," diyor Rabbit, ellerini ovuşturarak. "Daha önce hiç hanımlarla çalışmadım. Ya da beyefendilerle. Birinin hizmetçisi nasıl olunur bilmiyorum, ben..."

"Siz onların hizmetçileri değilsiniz," diye bağırır Cook. "Siz buradasınız çünkü..."

Ev. Onlar değil. Anladın mı? Ev."

Birdie anlamıyor. Diğer ikisi de anlamıyor olmalı, çünkü Cook başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturuyor. "Bizim görevimiz her zaman eve karşıdır," diyor. "Odalarını toplaman ve banyoları ve ortak alanları temiz tutman gerekiyor, ama bunun dışında bana yardım et, onları benden uzak tut. Yemek zamanları dışında onları görmek istemiyorum. Onları 24 saat odalarında kilitli tutardım, ama bu fikrim reddedildi. Yine de merdivenleri kilitli tut. Dolaşmalarını istemiyorum."

"Kim reddetti?" diye sorar Birdie. Bunu yapan kişi aslında sorumlu olan kişidir ve Birdie'nin bulması gereken kişi de odur.

"Peki ya kırmızı elbiseli kadın?" Rabbit sorar ve bu araya girmesiyle Birdie'yi kızdırır. "O kimin karısı?"

"O..." Cook başlar, sonra başını sallar. "O evin hanımı. Ev işlerine yardım ediyor. Ne isterse sorgusuz sualsiz yapın, yoksa onu rahat bırakın. Sakinlerle ilgili herhangi bir sorun olursa doğrudan *bana* gelin. Daha iyisi, sorun çıkarmayın."

Bunun üzerine Cook, onları geçip mutfağa geri döner.

Rabbit omuz silker ve onu takip eder. Birdie döner ve Minnow'un gözlerine bir anlığına bakar. Minnow, sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi onu inceliyor. Birdie bundan hoşlanmaz.

Yüzündeki ifadesini silikleştirerek, kendi yüzünden kendini siler. Bu, uzun zaman önce ilk evindeki hizmetçi Cricket'in ona öğrettiği bir numaradır. "En iyisi işe dönelim," der Birdie.

Minnow, rastgele bir sepet alır ve ortadan kaybolur. Birdie, onun çamaşırhaneye atandığını duymamıştır, hatta hiçbir şey duymamıştır. Ama Cook, Birdie'nin bakışlarından kaçınmaktadır, bu yüzden ikisinin kendi başlarına oldukları açıktır.

Birdie'nin alana ihtiyacı var. Düşünmesi gerekiyor. Çılgılık atması gerekiyor, ama bu mümkün değil. Bu yüzden bir kova, bir şişe sirke, biraz sabun ve bir avuç bez alıp, kapısını çalmaması gereken odanın yanındaki banyoya giriyor. Buradaki fayanslar koridorlardaki gibi parlak siyah ve her ayak izini, parmak izini ve su damlasını görebiliyor. Garip bir şekilde, endişelendiği kadar kötü değil. Bu da, bu grubun burada çok uzun süredir yaşamadığını ya da önceki hizmetçinin işinde çok başarılı olduğunu gösteriyor.

O temizlik yaparken, içinden öfkeleniyor. Cook yanılıyor olmalı. Bu grubun prosedürü anlamamış olması imkansız. Aileleri yalan söylüyor olmalı. Ama neden? Neden kendi çocuklarını buna maruz bırakıyorlar?

River ne demişti? *Ülkenin çoğu için bu bir sorun bile değil. Sadece benim ailem gibi insanlar için sorun.*

River alışılmadık birine benziyor. Belki de kendi konumuna isyan etmek için kendi başına bu işlemi yaptırmıştır. Ama Nimbus bunu yapmazdı. Birdie ise ciddi ve mesafeli babasının ya da zar zor işlev gören annesinin onun için böyle bir seçim yapacağını hayal edemiyor.

Bu bir gizem. Ama bu onun gizemi değil. Önemli değil. Tek yapması gereken, önceki hastalara ne olduğunu öğrenmek.

Tedaviden sonra nereye gittiler? Magpie de aralarında mıydı?

Ev Hanımı ile konuşması gerekiyor. Ama Birdie banyodan çıktığı anda, Rabbit'in kızıl saçlarının bir parıltısını ve Ev Hanımı'nın kırmızı elbisesinin bir fırtınasını, kapısını çalmaması söylenen odaya girerken görür.

Birdie ayağını yere vurur. Bu çocukça davranış onu aptal hissettirir ve moralini biraz bozar. Mutfakta kalsaydı, Rabbit yerine House Wife'a yardım etmek için geri götürülürdü. Şimdi ise banyoda sıkışıp kalmıştır.

Birdie fayanslı duvara yaslanır ve iç çeker. Bundan daha akıllı davranması gerekir. Duygularına kapılmayı göze alamaz.

Bir mırıldanma sesi dikkatini çeker. Duvara daha yakın eğilir ve kulağını duvara dayar. Banyo, Ev Hanımı'nın odasıyla ortak bir duvar paylaşmıyor. River. Ve... yine Minnow.

Minnow ne düşünüyor?

"Beni yürüyüşe çıkarmak istediğini mi sordun?" diye sorar River. "Bu seni ödüllü bir köpek gibi gösteriyor."

Birdie, dehşete kapılmasaydı gülerdi. Minnow nasıl bu kadar kendinden emin, River'la böyle konuşabiliyor?

"Bazen öyle hissediyorum. Eskisi kadar şımartılmasam da

."

"Soru soracağım, söz veriyorum," diyor Minnow. Sonra o da bir şey soruyor sessizce sorar.

River gülüyor, sesi o kadar parlak ve yüksek ki, neredeyse Birdie ile birlikte banyoda olabilir. "Hamile olduğumu sandın, değil mi? Ateşin başında konuşurken gözlerinin karnıma gittiğini gördüm. Sootcity'nin alt kesimlerinde kızların istedikleri kişiyle bebek sahibi olabileceğini ve kimsenin onların evli olup olmadıklarını veya bu evliliğin ne kadar avantajlı olduğunu umursamadığını biliyor muydun? Toplumdaki herkes her bebeği kutlar ve birbirlerine bakmaya yardım eder. Ne kadar güzel, değil mi? Kızlar başka bir kızla, erkekler başka bir erkekle birlikte olmak isterse ya da kimse kimseyle birlikte olmak istemezse, bu tamamen kabul edilebilir bir durumdur. Kuzeyde de durum aynı değil mi?"

Birdie kaşlarını çattı. Neden bu konuyu konuşuyorlardı ki? Ve River neden Minnow'a kuzey hakkında sorular soruyordu?

Cevap yine duyulmayacak kadar sessiz. Minnow zengin kızla konuşarak zamanını boşa harcayacaksa, en azından Birdie için sesini yükseltmelidir.

"Mm," diyor River. "Her neyse, özür dilerim, bana bir soru sormuştun. Cevap üç yıl. Başladığımda on dört yaşındaydım. Ama ben sadece üç gündür buradayım. Benden önce burada bir kız vardı, ama onunla hiç tanışmadım. Ben buraya geldiğim gün tedavisini bitirmişti. Ve House Wife maalesef aynı anda sadece bir kişiyi tedavi ediyor."

"Bu masalar ne için?" diye sorar Minnow. Masalar mı? Birdie masaları umursamıyor. Minnow'un House Wife ve tedaviler hakkında daha spesifik sorular sormasını istiyor.

"Sonunda özel ders almak için. Ailem, sanki bunu hiç umursamışlar gibi, eğitimime devam edeceğime dair bana güvence verdi," diyor River.

Birdie yanağının içini ısıtıyor. Dr. Bramble ve Hawthorn, Birdie'yi buraya getirmek için onca uğraş verdiklerini, oysa Hawthorn'u ev öğretmenliği için işe alabileceklerini bilselerdi, kızmazlar mıydı?

"Eğer bu... durumun üç yıldır varsa, neden ailelerin seni şimdi buraya gönderdi?" diye sorar Minnow. Cook'un River ile konuşmama uyarılarını görmezden geliyor. Birdie minnettar, ama Minnow'un neden bu kadar meraklı olduğunu da merak ediyor.

"Sağlık ve İlerleme Bakanlığı'ndan bir mektup aldım, tedavi için buraya gönderileceğimi bildiriyordu. Dawn da aynı mektubu aldı. Sky'ı konuşmaya ikna edemedim, Lake mantıklı konuşmuyor, Forest ve Nimbus da pek konuşkan değiller, bu yüzden onların da buraya gelmeleri gerekip gerekmediğini kesin olarak söyleyemem. Her neyse, bu durum, kimse benim kusurlu olduğumu fark etmeden önce beni bir an önce evlendirmek isteyen ailemin planlarını bozdu. Ama sanırım House Wife beni düzeltecek ve tekrar kabul edilebilir hale getirecek."

Konuşmaları devam ediyor, ama River pozisyonunu değiştirmiş olmalı, çünkü Birdie çoğunlukla sadece seslerinin yükselip alçalmasını duyuyor. Ta ki Minnow daha keskin bir soru sorana kadar.

"Burada başka çocuk yok mu?"

Birdie kulağını duvara o kadar sert bastırır ki canı acır. "Hayır."

Duvardan kayarak yere oturur, bacaklarını açarak terbiyesizce oturur. En azından açık kapı, biri doğrudan içeri bakmadıkça onu görünmez kılar. Magpie'nin artık burada olmadığını biliyordu, ama her yeni teyit acı veriyordu.

River'ın sesi de yükselir. "Burada biz şımarık evcil hayvanlar dışında kimse yok, yürüyüş, oyun ve ilgi için yalvarıyoruz. Burası tuhaf değil mi? Yoksullar için hastanelerin nasıl olduğunu biliyorum. Mahremiyet yok, konfor yok. Sessiz Evin de aynı olacağını düşünmüştüm. Öyleyse neden bizim için bu kadar güzel odalar hazırladılar? Yukarısı nasıl?"

Birdie daha iyi bilmesaydı, River'ın Minnow'dan bilgi almaya çalıştığına yemin ederdi. İkisi de olması gerektiği gibi davranmıyor. Birdie onların yanında dikkatli olmak zorunda.

"Sıkıcı," diyor Minnow, boş ve anlamsız sepeti hala kalçasında dengede tutarak yanımızdan geçiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece yapıyormuş gibi davranıyor.

Birdie neredeyse ayağa kalkıyor, ama Minnow'un çıktığı odanın hemen dışında uzun boylu bir silüet belirliyor. Kapı menteşeleriyle duvar arasındaki aralıktan gözetleyen Birdie, Forest'ın ince hatlarını seçebiliyor.

"Merhaba Forest," diyor River. "Sen çok sinir bozucusun. Seni henüz çözemedim. En azından Sky kadar kötü değilsin. O hepimizi öldürmek istiyor, biliyor muydun? Hayır, sanırım bilmiyordun. Onunla kendim ilgilenmem gerekecek."

Cüppesini hışırdatarak River yanından geçer. Bu zengin kız *kim*? Bu evde neler oluyor? Ve Birdie, her şeyi geride bırakıp kız kardeşini bulmak için ihtiyaç duyduğu bilgileri ne kadar çabuk elde edebilir?

YEDİNCİ BÖLÜM

Kapana Kısılmış Bir Kuş

Birdie ne kadar çok çalışırsa, göğsünde bir yumruk varmış gibi hisseder ve bu yumruk gittikçe daha da sıkılaşıır.

Magpie burada değil.

Magpie burada değil.

Bu sözler, acımasız bir çocuk şarkısı gibi kafasında yankılanıyor ve onu alay ediyor. Buraya gelmek için yaptığı onca şeyden sonra, o da başka bir evde çalışan başka bir hizmetçi.

Onu teselli edecek bir arkadaşı bile yok. Bakanın evinde geçirdiği ilk geceden sonra, orada yapacağı şeyi düşünerek kendini çok yalnız ve çok korkmuş hissettiğinde, terk edilmiş üçüncü kattaki parmaklıklı kapı onun sığınağı oldu. Onun geldiği yerde, insanlar birbirlerini kolluyor ve ellerinden gelen azıcık yardımı yapıyorlar. O kapının ardında kim varsa çizimleri vardı, Birdie'nin de hikayeleri vardı ve Birdie ayrılana kadar birbirlerine teselli ve arkadaşlık olarak bunları paylaşıyorlardı.

"*Benimle gel,*" diye fısıldamıştı ve her zamanki gibi bir cevap yoktu cevap yoktu. Sadece son bir çizim vardı.

Arkadaşının onunla birlikte kaçmaması iyi olmuştu. Çünkü Birdie hiç kaçmamıştı. Sadece bir büyük evin kafesini başka bir büyük evin kafesiyle değiştirmişti.

Birdie çok yorgun ve çok üzgün, ve o yumruk o kadar sıkı sıkıyor ki, zar zor nefes alabiliyor. Banyolarını temizliyor ve sonra odadan odaya dolaşarak kokulu briketlerle ateş yakıyor. Minnow uğraşmadı. Bildiği kadarıyla, Minnow hiçbir şey yapmadı. Rabbit de House Wife'in odasından çıkmadı.

Birdie, hangi yatak odalarının dolu olduğunu henüz öğrenmediği için bir kapıyı çaldı. Zaten bu işi, sakinler kahvaltı yaparken yapmalıydı. Yarın aynı hatayı yapmayacak.

Yarın. Önünde uzanan, uçsuz bucaksız, acımasız ve boş bir gün.

Kapı açılır. Sky ona nefretle bakarak dudaklarını kıvrır. Birdie reverans yapar ve geri çekilmeye başlar. "Üzgünüm, ateşi yakacağım, ben..."

"Girin." Kenara çekilir. Bu onu o kadar şaşırtır ki, istenileni yapar.

Sky olduğu yerde kalır, dik durur, bir eli arkasında. Birdie'nin turba briketlerini yerleştirmesini izler. Nimbus'un babası hizmetçilere asla karışmazdı ve bakan, çok geç olana kadar onun varlığından haberdar değildi, ama Birdie, dikkatli olmak için yeterince hikaye duymuştu. Gözünün ucuyla onu izlemeye devam eder.

Sky, kapıyı yavaşça kapatmaya başlar, böylece ses çıkarmaz ve onun dikkatini çekmez.

Birdie ayağa kalkar. Sky kapıyı daha sert iter, ama kapı bir ayakkabıya çarpar. Forest yolunu keser, ama ona bakmaz. Sadece Sky'a bakar.

"Çık dışarı," diye Sky ona
bağırır. Forest kıpırdamaz.

Birdie bu fırsatı kaçırmaz. "Kibritleri unutmuşum, çok üzgünüm," der. Hızlıca bir reverans yapar ve bir milim bile kıpırdamayan Forest'ın yanından sıkışarak geçer. Forest hala Sky'a bakmaktadır, gözleri kısılmıştır.

Forest'ın Sky ile olan sorunları onu bir şeyden kurtardı. Ne olduğunu bilmiyor ve öğrenmek de istemiyor. Ve şimdi, her şeyin üstüne, her gün Sky'ın odasını temizlerken ve aynı evde yaşarken ondan kaçınmak zorunda kalacak. Bu lanetli ev. Kız kardeşinin olmadığı bu ev.

Birdie buna dayanamıyor. Göğsündeki bu duygu üzüntü değil. Öfke. *Çok kızgın.* Birisi fark etmeden bu öfkeyi dışa vurması gerekiyor. Yatak odası çok uzak ve orada yakalanırsa, görevini ihmal etmekle suçlanacak. Diğer hizmetçiler bu konuda pek umursamıyor gibi görünüyor ama.

Merdivenlerin yanındaki cam kapıya koşar ve kapının kilitli olmadığını görür. Ama dışarıda değil, bitkilerle dolu buharlı bir cam odadadır. Birdie odanın en uzak köşesine kaçır. İki

saksı ağaçlarının arasına sıkışır, bacaklarını kollarının arasına alır, ağzını dizlerine bastırır ve çığlık atar.

Boğazı kuruyana kadar çığlık atar. Altı ay. Altı ay boyunca, bu pozisyon için tavsiye alabilmek için bakan aleyhine kullanabileceği doğru malzemeyi arar, ama Magpie *burada değildir*.

Belki Magpie hiç Sessiz Ev'e gelmemiştir. Belki ailesi Magpie'nin kaçırıldığı konusunda yalan söylemiştir. Belki Magpie ölmüştür ve ailesi, Birdie'nin bunu öğrenirse yıkılacağını biliyordu.

Ancak, buna inanırsa, yere çöküp bir daha asla kalkamayacak. Hayır, Magpie dışarıda, bir yerlerde. Dr. Bramble, Magpie'nin buraya gönderildiğinden emindi. Burası, Magpie'nin tedaviden sonra nereye gittiğine dair bilgi bulmak için hala en iyi yer.

Sıcak yerleri ara, diyor Magpie hafızasında. Magpie, fabrika dumanının güneşi kapattığı ve kirli buzun pencerelerin altına sızdığı en gri, en soğuk günlerde böyle derdi. Magpie, küçük dairelerinde güneşin tam vurduğu tek yeri her zaman bulabilirdi. Birlikte kıvrılıp rahatça oturabilecekleri tek yeri. Birdie yıllardır bu sözü kendine tekrarlıyor. Her durumda, her zaman iyi bir şey bulmak mümkündür.

Bakanın evindeki sıcak yer, arkadaşını ziyaret etmektir. Kapıdan hikayeler anlatmak ve gitme zamanı geldiğinde her zaman altına kaydırılan bir çizim almak. Arkadaşını geride bırakmak zorunda kaldı, ama o anılar her zaman onunla kalacak. Birdie en çok korktuğu ve yalnız hissettiği zaman onu dinleyen biri. Evdeki hiç kimse onların varlığını umursamıyor gibi görünse de, onun biraz olsun yardım edebildiği biri.

Nimbus'un evindeki sıcak yer, Nimbus'un kendisi ve cömertliği idi. O, burada da onun sıcak yeri olabilirdi. Onun iyiliğine karşılık verme şansı. Magpie'nin nereye gittiğini bulmaya çalışırken onun için biraz iyilik yapabiliyorsa, yapmalıydı.

Onun halkı böyle yapar: birbirlerinin yükünü hafifletmenin yollarını bulurlar. Fazla yiyecek olduğunda başkalarının çocuklarını beslerler. İşler çok kötü olduğunda, mahallenin hurda satıcısı Mare'den bir bozuk para alırlar.

Fabrika veya amaşırhane vardiyaları, biri hasta olduğu için işe gelemediğinde devralınırdı.

Nimbus'un kendi mahallesinden veya sınıfından olmadığını biliyordu, ama o da onlardan biriydi. Çalışma kitaplarını onun için bıraktığı ilk günden beri yleydi.

Yani: alışacak, Nimbus için elinden geleni yapacak ve Quiet Hanesi'nde casusluk yapacak, Magpie'yi bulma yolculuğunun bir sonraki aşamasına geçmesini sağlayacak bilgileri arayacak.

Bunun varış noktası olmasını ummuştu. Ama değil. Ama bu bir çıkmaz da değil. Öyle olmasına izin vermeyecek.

Bir planı olduğu için kendini daha iyi hissedenden Birdie, Cricket'in uzun zaman önce öğrettiği bir başka numara olan çığlık attıktan sonra, seranın çevresini kontrol eder. Cam kaplama dış duvara bitişik olarak inşa edilmiştir ve sürekli nem ve sıcaklık sayesinde kayaların üzerinde yeşil bir tabaka oluşmuştur. Bitkilerin çoğu meyve ve sebzelerdir, ancak bazıları sadece dekoratif amaçlıdır. Yoğun, dikenli yeşil ağaçların dalları arasında yastıklı bir bank gizlenmiştir.

Birdie yastıkları okşadı. En az birkaç yıllık olan yastıkların kadife kısmı, üzerinde oturanların ağırlığıyla yıpranmıştı. Bu, zenginlerin çocuklarının tedaviye ihtiyaç duymasından çok önce burayı ziyaret ettiklerini veya burada kaldıklarını doğruluyordu. Neden?

Ve bu kadar çok sakini ve bu kadar az personeli olan bu büyüklükteki bir evi temizlerken nasıl bilgi toplayıp araştırma yapabilir ki? Ve neden dışarıya açılan bir kapı bulamıyor? n kapı her zaman kilitliyse, alternatiflere ihtiyaç var. Her ihtimale karşı. Gözden kaçırdığı bir menteşe olup olmadığını merak ederek cam panellerden birine bastırır.

"Ben olsam yapmazdım," diye bir ses arkasında duyulur.

Birdie dönerek seranın ortasında duran Minnow'u görür. "Neyi yapma?"

"Dışarı çıkmaya çalışmayı. Orası bir turba bataklığı. Nereye gittiğini bilmiyorsan geçilmez. Bilsen bile, çok tehlikelidir. Bir adım yanlış atarsan boynuna kadar batarsın ve açlıktan ölene kadar orada mahsur kalırsın. Kim turba bataklığının ortasına büyük bir ev inşa eder ki?" Birdie'nin cevap vermesini beklemiş gibi başını eğdi.

Birdie sinirli bir şekilde omuz silktilti. "Ben sadece ayda büyük evler inşa ederim.

Böylece herkese tepeden bakabilirim."

Minnow'un gülmesi onu şaşırttı. Sakin bir yüzeyin altında zar zor görünen bir gümüş parıltısı gibiydi, tıpkı adı gibi. Minnow ayrılmak için döndü, sonra durakladı. "O zaman bu, söylentilerin doğru olduğu anlamına geliyor."

Birdie meraklanır. "Ne dedikoduları?"

"Prosedürün bulaşıcı olduğu söylentisi. Duymadın mı? Sootcity'de hiç fısıltı yok mu?"

"Bu imkansız," diye alaycı bir şekilde söyler Birdie.

Minnow evi işaret eder. "Gerçekten, ebeveynlerinin çocuklarının zihinlerinin ne çıkacağını görmek için teneke kutu gibi açılmasına para ödediğini mi düşünüyorsun?"

"Gizlice kaçmış olabilirler. Kendi başlarına yaptırmış olabilirler."

Minnow şüpheyle kaşlarını kaldırır ve saksının kenarına oturur. Onun bunu yapmasını görmek, mahallede yangın zilleri çalıyor, bir şeylerin ters gittiğine dair uyarıda bulunuyor gibi. Birdie burada tek başına olsa bile oturmayı hayal bile edemezdi. Otururken yakalanırsan çalışıyormuş gibi davranamazsın.

"Eminim bu yüzden buraya geldiğimizde hiç hizmetçi yoktu," diye devam eder Minnow. "Onlar da bunu fark edip gitmişler. Muhtemelen Rabbit'i de bu yüzden işe almışlardır. O zaten ameliyat olmuşsa enfekte olamaz. Gelmeden önce sana bir şey söylediler mi? Seni uyardılar mı?"

Birdie başını sallar. Enfeksiyon riski önemli değil. Kendini umursamıyor. Umursayamaz. Sadece Magpie'ye odaklanabilir, yoksa her şey mahvolur.

"Daha önce böyle bir şey duydun mu?" diye ısrar ediyor Minnow. "Benim geldiğim yerde bu işlemi yaptıran çok fazla çocuk yok."

"Aileler bunun için yıllarca, bazen ömür boyu para biriktirir. Yetenekleri kazanmanın başka bir yolu olsaydı, sadece yakınlık yoluyla bulaşabilseydi, tanıdığım herkes bunu gerçekleştirmeye çalışırdı." Peki ya Minnow haklıysa ve hiçbir sakın bu prosedürü yaptırmamışsa? Birdie bunun sonuçlarını kavrayamıyor bile.

"Prosedür nasıl?" diye sorar Minnow.

Birdie kaşlarını çatar. Bunu herkes bilir. Minnow'un kasabası inanılmaz derecede küçük ve izole olmalı. Ve neden bunu gerçekten yaşamış olan Rabbit'e sormuyor? Birdie, Minnow'un yanında ne kadar çok kalırsa, diğer hizmetçi o kadar mantıksız geliyor. Birdie, verebileceği en basit cevabı verir. "Sootcity'nin merkezinde, diğer bakanlık binalarının arasında bir bina var. İçinde bu evin tamamından daha büyük bir makine var. Biriktirip biriktirip umut edip bekliyorsun ve çok şanslıysan, adın çıkıyor ve içeri girip sonsuza kadar değişiyorsun."

"Yani bu tesadüfen olamaz." "Hayır, tesadüfen olamaz."

"O zaman enfeksiyon. Başka bir açıklaman yoksa tabii."

Birdie omuz silkiyor. "Yok. Ve bu benim işim değil. Gidiyor musun? Yani enfeksiyon kapmamak için mi?"

Minnow başını sallar ve iç çeker. Gözleri pencerelere kayar, ikisinin de göremediği, sisle kaplı manzarada bir şey arar. "Gidemem."

"Ben de. İşe dönelim." "Önce yerleri mi temizleyelim?" diye sorar Minnow.

Birdie, Minnow'un gülmesini ya da şaka yaptığını belirtmesini bekler. Gündüzleri, sakinler etrafta dolaşırken yerleri temizleyemezler. Bu, onlara rahatsızlık verir ve hizmetçilerin varlığını kaçınılmaz kılar. Minnow'un bilmesi gereken başka bir şey.

"Yatak odaları. Sonra mutfak," diyor Birdie. "Ve sonra geri kalan her şey."

Bu yeri baştan aşağı temizleyerek sırlarını ortaya çıkaracağını umarak dışarı çıkar. Ama aynı zamanda Minnow'a daha fazla dikkat etmeye karar verir. Çünkü Birdie artık onun hizmetçi *olmadığından* emindir.

BÖLÜM SEKİZ

İş Başında Bir Kuş

Birdie, içinde başka bir şımarık zengin çocuk bulunan başka bir güzel yatak odasına girer girmez, yine öfkeye kapılır.

Tüm acı, adaletsizlik ve kayıp, hiç hissedemediği tüm öfke: *Her yerde*. İçinde kaynıyor, bir şeyler yapması gerektiğini haykırıyor. Herhangi bir şey. Onun kadar acı çektiği için birinin acı çekmesi gerekiyor ve karşısındaki kızıl yüzlü, bağırان kız, Birdie'den alınan her şeyin mükemmel bir özeti. Çocukluğu, kız kardeşi, geleceği. Birdie'nin hiçbir şeyi olmamasının sebebi o.

Minnow ellerini yumruk yapar ve öne doğru adım atar. Bu, Birdie'yi kendi akılsız öfkesinden çıkarmak için yeterlidir. Minnow korkunç bir şey yapmak üzeredir.

"Yeter artık," diye bağırır Birdie. Minnow, öfkesini Birdie'ye yöneltmeye hazır bir şekilde döner, ama Birdie sadece Dawn'a bakmaktadır, son kalan ve Birdie ile Minnow'un içindeki duyguların kaynağı olan kişiye.

Dawn, kısa boylu, hoş bir vücuda sahip, fırfırlı pembe bir elbise giyen ve saçına da uyumlu bir fiyonk takmış, beceriksizce dağınık kahverengi bir örgü yapmış bir kızdır. "Hepinizin benim hakkımda konuştuğunuzu biliyorum!" diye bağırır. "Herkes benim hakkımda konuşuyor! Beni seven tek kişi hemşiremdi ve beni bu hale o getirdi, bu yüzden..."

Birdie elini kaldırarak onu keser. "Bebek gibi davranmayı bırak." Kız nefesini tutar. "Bana böyle konuşamazsın!"

"Sen bize sebepsiz yere böyle hissettirirken, ben sana istediğim gibi konuşabilirim."

Minnow, duygularından fiziksel olarak uzaklaşmaya çalışarak geriye doğru sendeler. En azından sonunda neler olup bittiğini anlamıştır ve Birdie felaketi önlemek yerine durumu iyileştirmeye odaklanabilir.

Dawn ayağını yere vurur. "Bir sürü nedenim var! Burada mahsur kaldım, ailem beni terk etti, kimse beni sevmiyor ve..."

Birdie, Dawn'ın ellerini tutar. Sesi sessizdir, ama sözleri doğrudan ve karardır. Hiçbir zaman üst sınıftan birine bu şekilde konuşmamıştır, ama bunu yapmak zorundadır ve öfkesi... Dawn'ın öfkesi...

—onu cesur kılar. "Durumundan dolayı üzölmeye hakkın var. Ama bir yatağın, yemeğın ve bir çatın var. Bu, benim büyüdüğüm yerdekilerden daha fazlası. Ve bunlara sahip olmayanlar bile, çevrelerindeki insanlara yardım etmek için ellerindekiyle yetinirlerdi. Çünkü biz böyle yaparız. Kendimizi kapana kısılmış ve mutsuz hissettiğimizde, bunun bizi zehirlemesine izin vermeyiz. *Yardım ederiz*. Eğer kullanmaya karar verirsen, bunu yapmak için harika bir yetenek verilmiş sana."

Sanki biri fişi çekmiş gibi. Birdie, dışardaki tüm öfkenin kaybolduğunu hissedebiliyor. Ama artık kendi öfkesi ile Dawn'ın öfkesi arasındaki sınırı bildiği için, Birdie geride ne kadar çok şey kaldığını fark ediyor.

Birdie hafifçe reverans yapar, sonunda bir hizmetçinin yapması gerektiği gibi cevap verebilir. "Ben Birdie, bu da Minnow."

"Ben Dawn." Kız biraz utangaç. Birdie utanç duyduğunu hisseder ve buna kapılmayı reddeder.

Birdie gülümser. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Dawn. Konuştuğım için özür dilerim, ama kızgındım. Anlıyorsun, değil mi?" Kesinlikle sınırı aşmıştı. Cook çocukları veya onlara nasıl davranıldığını umursamıyor gibi görünüyordu, ama Birdie Magpie'nin nerede olduğunu öğrenene kadar bu işi kaybetme riskini göze alamazdı.

Dawn hevesle başını sallır. "Anlıyorum. Sorun değil. Bu kadar nazik davrandığın için teşekkür ederim."

"Senin için de uygunsa, Minnow ateşi yakarken ben temizlik yapacağım. Odan bu kadar soğuk olmadığında kendini daha iyi hissedeceksin."

River'ın aksine, Dawn sadece garip bir şekilde ayakta durup, işleri öğrenmek yerine onların çalışmasını izliyor. Ama Birdie kendini daha iyi hissettiği için ona kızmak zor. Hatta umutlu bile.

Şömine ateşi çtırdamaya başlayınca, Minnow tek kelime etmeden koridora çıkıyor. En azından şimdi ortam hoş. Birdie neşeyle odadan çıkıyor, ama Minnow'un koridorda sıkılmış bir ifadeyle beklediğini görünce

Minnow'un koridorda sıkılmış bir ifadeyle beklediğini görünce hızla yavaşlar.

Minnow, Birdie'yi takip ederek yan odaya girer. Oda şu anda boştur, ancak birileri yaşamaktadır. Birdie, odanın tam bir kaos içinde olduğunu görünce, buranın Lake'in odası olduğunu düşünür. Odanın çeşitli yerlerinde rastgele bırakılmış giysiler ve sanki bir şeyi hapsetmek için ters çevrilmiş bir lavabo vardır.

Toplamayı bitirdikten sonra Birdie şömineyi süpürürken Minnow yatağı yapar.

"Yanlış yapıyorsun," der Birdie.

Minnow'un yüzünde beliren öfkeli bakış, Birdie'yi diğer hizmetçinin Dawn ile aynı yeteneğe sahip olmadığına sevindirir. "Hayır, yanlış yapmıyorum."

"Köşeleri böyle kıvrımalısın." Birdie tüm yatak örtülerini geri çeker ve Minnow'un yaptığı işin çok daha kısa sürede yeniden yapar.

"Neden?"

Birdie ona yanından bakar. "Neden?"

"Evet. Neden? Neden köşeleri *böyle* kıvrırmamız gerekiyor?"

"Çünkü biz yapıyoruz." Daha fazla doğrulama. Her hizmetçi yatağı düzgün bir şekilde yapmayı bilir ve bunu acımasızca verimli bir şekilde yapabilir. Minnow beceriksiz değil, ama tecrübesiz. Daha önce hiç hizmetçi olmamış. Ve Rabbit'in gibi bir yeteneği olmadan, neden bu pozisyonu almış olsun ki?

"Yani," diyor Minnow, "köşeleri düzeltmeyi atlayamayız, ama sakinlere bağırmanıza izin var? Bu, burada çalışmayı çok daha keyifli hale getirecek."

Birdie gülerek burnunu çeker. "Bunu alışkanlık haline getirmemeliyiz." Topuklarına yaslanıp başını sallar. "Bu kadar bencil davranmasına tahammül edemedim. Dawn orada, ne kadar kötü durumda olduğunu söyleyip duruyor. Oysa Nimbus'un..." Sesi kırıılır.

"Onu tanıyorsun," der Minnow. Birdie'nin rahat hissetmesi için fazla zekidir.

"Eskiden onun evinde çalışıyordum." Birdie duygularını kontrol altına almak için burnunu çeker ve devam eder. "Ve bu özel yeteneğin karşılığı olan maaşla Dawn bütün bir aileyi geçindirebilir. Herkes from my quarter would be *overjoyed* if the procedure

sonuç olarak öyle oldu. Belki biraz fazla kişisel algılamış olabilirim. Umduğum yetenek buydu... Evet, bu iyi bir yetenek.

Birdie kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalışır. Dawn'ın onaylanma isteği hâlâ devam etmektedir. Minnow'a kesinlikle gerekli olmayan hiçbir şey söylememelidir.

Minnow omuz silkiyor. "Muhtemelen onu hemen kuzeye gönderirlerdi."

Birdie yastığı kabartmayı bırakır. "Ne?"

"Yeteneği yüzünden. Bilirsin, duyguları yansıtabilen insanları kalabalık kontrolü ve sorgulama için kuzeye gönderirler."

Birdie kaşlarını çatar. "Ne? Hayır, onlar hastanelerde ya da çocuklarla çalışıyorlar. Broşürlerde öyle yazıyor. Bunu nereden duydun?"

"Sadece bir söylenti," diye mırıldanır Minnow.

"Peki bunu sana kim söyledi? Birçok kişi böyle mi söylüyor?" Birdie'nin düşündüğünden daha fazla genç kuzeye gönderiliyorsa, belki de Magpie evden ayrıldıktan sonra oraya gitmiştir.

"Yanlış yapıyorsun," der Minnow, şömineyi işaret ederek. Şimdi Birdie'yi düzelten kişi olduğu için mutlu görünüyor.

Birdie, her zamanki gibi odunla yaptığı gibi turba briketlerini istifliyor. Minnow, Birdie'nin yanına çömelip onu kenara iterek turbaları verimli bir şekilde düzenleyip ateşe verirken, bu düzeltmeden açıkça keyif alıyor.

"Dawn'ın neden burada olduğunu anlamıyorum," diyor Birdie, pencereye doğru kayarak, etraflarındaki ölümcül manzarayı yumuşatan boş beyaz sisi izliyor. "O kadar da kötü bir yetenek değil."

Minnow ayağa kalkar ve ellerini önlüğüne siler. "Çünkü ailesi bunu utanç verici buluyor, o da öyle düşünüyor. *Hizmetçiyle* aynı yeteneğe sahip bir kızı olamaz."

"Bu yüzden bu kadar üzgün ve kızgın olmasına şaşmamalı."

"Artık değil. Seni ne kadar sevdiğini hissettin, değil mi? Tek gereken, herkesin birbirine yardım etmesi gibi saçma bir şeydi."

Birdie incinmiş bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu saçmalık değildi. Bizim mahallede böyle yaparız. Neden, senin geldiğin yerde durum nasıl?"

"Kıyıda öyle değil," diyor Minnow, sesi düz. "Biz çok dağınığız."

Minnow kalan dağınık giysileri toplar, ancak odanın ortasında durur ve bir daire çizerek döner. "Bunlarla ne yapacağım? Rabbit bunların çamaşırhaneye mi gideceğini bilmeli, ama onu bütün gün görmedim."

Minnow, başka bir hizmetçinin görevini yerine getirmediğinden şikayet edecek durumda değildir, ama Birdie yorum yapmamaya karar verir. "Şimdilik asın gitsin. Ama... dolap yok." Birdie şaşkın bir şekilde odaya bakınır. "Çekmece de yok. Giysileri veya eşyaları saklamak için neredeyse hiçbir şey yok. Bu odalar uzun süreli konaklama için tasarlanmamış."

Minnow, belirsiz bir şekilde mırıldanır. "Bu tuhaf, değil mi?"

Birdie iç çeker. "Bu yerin her şeyi tuhaf."

Sabah boyunca ve öğleden sonraya kadar Minnow, Birdie'yi takip ederek onu izler ve taklit eder. O bir hizmetçi olmayabilir, ama öğrenmesi hızlıdır. Her oda düzenlenir, her şömine bakılır. Odalar dolu olduğunda oradan uzak dururlar, sakinleri odadan çıkar çıkmaz içeri girerler.

İşler oldukça basit, ama o kadar çok iş var ki Birdie düşünmeye bile zaman bulamıyor. Öğleden sonra akşamüstüne doğru ilerlerken ve güneş nihayet her zaman var olan sisi delip geçerken, evi solgun sarı bir ışık kaplıyor.

"Yukarı çıkıp her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım," diyor Minnow ve Birdie ona yukarı katın öncelikli olmadığını söylemeden önce hızla uzaklaşıyor.

Akşam yemeği vakti yaklaşmıştır, bu yüzden Birdie mutfağa gidip Cook'a yardım etmeyi teklif eder. Ancak donup kalır ve koridorun köşesine saklanır. Cook mutfağın dışında durmuş, Lake'i iki kolundan tutmuştur. Birdie dikkatlice etrafına bakar. Cook sırtı ona dönüktür ve Lake, Cook'un omuzlarının üzerinden görebilecek kadar uzun değildir.

"Ne demek istedin?"

Lake hiçbir şey söylemez. Cook onu sallar. Birdie ne yapması gerektiğini bilemeden endişeyle izler.

"Ev hanımını yakında götüreceklerini söylediğinde ne demek istediğini söyle! Kim? Ne zaman? Onun yeri burası, burada güvende."

Lake sonunda konuşur. "Hâlâ onların yüzlerini görüyor musun?"

"Kimin yüzlerini?" Cook neredeyse bağıarak sorar.

"Batalıktaki çocukların."

Hayvan gibi umutsuz bir iniltiyle Cook, Lake'i kenara itip mutfağa dalar. Birdie olduğu yerde kalır, kalbi hızla çarpmaktadır. Neden bu evdeki herkesin sırları var ve neden bunların hiçbirini Birdie'nin öğrenmesi gereken sırlar değil?

BÖLÜM DOKUZ

Tavşan Uyanır

Tavşan uyanır.

Hayır, bu doğru değil. Tavşan bugün zaten uyanmıştı. Ama şimdi etrafında onu yerinde tutan devasa kırmızı bir güneş var. O güneşi sevmiyor. Yorgun, çok yorgun ve tekrar yumuşak ve karanlık olan yere dönmek istiyor.

Tavşan uyanır. Hayır, bu doğru değil. Tavşan bugün zaten uyanmıştı. Uyuya kalmış olmalı. Bunu bir daha yapamaz. Oturur, yardım etmeye hazır gibi görünmeye çalışır. Ev hanımı şimdi kırmızı güneşin içindedir ve Tavşan'a ihtiyacı olabilir. Ama bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Mutlu görünüyor ve Tavşan'a gülümsüyor, Tavşan da mutlu hissediyor.

Tavşan uyanır. Hayır, bu doğru değil. Tavşan bugün çoktan uyandı. Her türlü kırmızı tonuyla kaplı kadifeyle döşenmiş bir odanın pencere kenarındaki koltuğunda Ev Hanımı ile oturuyor. Güzel bir manzara. Sanki bir insanın kalbinin ortasında olmak gibi. Ev hanımı, sanki kalp etraflarında atıyormuş gibi yumuşak bir uğultu sesi çıkarıyor. Tavşanın elini tutuyor, ikisi de pencereden sonsuz ufukta kırmızı ve korkunç bir şekilde batan güneşi seyrederken dalgın dalgın elini okşuyor.

"Bugün yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor Ev Hanımı. Birlikte koridora çıkıyorlar. Her şey belirsiz geliyor. Sanki Rabbit günlerdir uyumamış ya da günlerce uyumuş gibi. Ne yapıyordu? Dönüp Ev Hanımı'nın kendisine gülümsediğini görüyor. Doğru! Bugün Ev Hanımı'na yardım etti. Yaptığı şey buydu. Ve Ev Hanımı ona teşekkür ediyorsa, iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyor.

Ev Hanımı naziktir ve Rabbit'in uykuya dalmasını umursamamıştır. Rabbit bunun onların küçük sırrı olacağından emindir.

Rabbit'in farkına vardığı bir sonraki şey, mutfakta her şeyin gürültülü ve garip olduğudur. Sanki su altında gibi hissediyor, her şeyin üstünde olup bittiğini izliyor. Hasta olabilir. Umarım kimse fark etmez. Bu işi

Bu işi kaybedemez. Sevdığı herkes bu işlem için her şeyi verdi ve o onları hayal kırıklığına uğrattı, onlar sorun olmadığını söyleseler de. Onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacak. Çok iyi maaş alıyor ve hepsi doğrudan ailesine gidiyor.

O yaptı. O! Herkese yardım ediyor.

"Bütün gün neredeydin?" Birdie fısıldadı. Sonra durakladı ve Rabbit'in alına elini koyarak kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Rabbit her iki soruya da nasıl cevap vereceğini bilmiyor. Küçük kırmızı bir güneşin ortasında olduğunu ve güneşin hala içinde yanıp tutuştuğunu söylemenin ne kadar komik olacağını düşünerek kıkırdıyor. Sonra tekrar ciddi olmaya çalışır, Birdie'ye cevap verebilmek için tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalışır. Ama ikinci soru. Kendini iyi hissediyor mu? Kendini yumuşak, bulanık ve sessiz hissediyor, House Wife'ın odasındaki yastıklar gibi.

Rabbit, Birdie'nin elini itti. "İyiyim. House Wife'a yardım ettim."

ONUNCU BÖLÜM

Huzursuz Bir Uyku

Cook ve bir adam çayırda oturuyorlar. Cook neredeyse tanınmaz halde. Zaman ve yorgunluğun yüzüne kazıdığı çizgiler yok olmuş. Saçları kalın ve koyu, çenesi sıkı. Aralarında bir ocuk var. Vücutları ona doğru eğilmiş, onu koruyorlar, sadece birbirlerine ve kızlarına bakıyorlar. Bu önemli, çünkü çayırın kenarlarında, görünmeyen çocuklar ağlıyor, ılık atıyor ve yardım istiyorlar.

"Kek ister misin?" Cook, kızın saçlarını okşayarak sorar. Ama Cook'un bakışları sevgiyle dolu değildir. aresizlikle doludur. "Annene ne istediğini söyle, canım. Benim küçük farem için her şeyi yaparım. Her şeyi." Cook, etraflarındaki acı ve dehşet seslerini bastırmaya çalışır gibi, tekrar tekrar *"her şeyi"* diye fısıldamaya devam eder.

Ama çığlıklar kaçınılmazdır. Her şeyi yutmak, ele geçirmekle tehdit ederler. Mide bulandırıcı bir yırtılma hissiyle, sonunda başka bir rüya belirir. Bu da pek iyi değildir. illerli ve kaşında tebeşir çizgisi gibi bir yara izi olan bir kız taşınır. Kulaklarını kapatmış, acı içinde ılık atıyor ve anlamsız sözler söylüyor. Ev hanımı öne atılır ve onu kollarının arasına alır, nazikçe odasına geri taşır.

Lake tüm bunları merakla izler.

"Saçları seninkine benziyor," der Lake, aniden kızın yanında duran hizmetçi Birdie'ye. Birdie cevap vermez.

"Öldün mü?" diye sorar Lake. "Yoksa henüz buraya gelmedin mi?"

"Lake, yapma." Birdie kucağındaki çarşafı yere bırakır ve Lake'in elini tutar. "Seni Dawn ve Nimbus'a götürelim. Bugün yapacak çok işim var, sana göz kulak olamayacağım. Üzgünüm."

"Arrow'un bıçağı var." Lake, kanlar içindeki Minnow'un yanlarından geçip Birdie'nin içinden geçmesini izler.

"Okla karşılaşsam dikkatli olacağım," diyor Birdie.

"Sen zaten " Lake atıyor ellerini ellerini
suya havaya havaya kaldırır, sinirli bir şekilde. "Sıkışıp
kalmak herkesi *aptallaştırıyor*. Çok yorucu."

Ve sonra Birdie yok oldu, duvarlar ve ev de öyle. Sadece geniş ve boş bir bataklık kaldı. Ama Lake hala orada. Olduğu yerde oturuyor, memnuniyetle kendi kendine mırıldanıyor. "Herkes gelmeden önce burası çok huzurlu," diyor, dönüp bakarak, sohbeti davet ediyor. "Sence de öyle değil mi?"

Huzurlu. O kadar huzurlu ki, rüya devam edemez.
Rahatlamak her zaman kötü bir fikirdir.

Kulübeye geri döndü. *Yine kedcikler değil*. Ama bu sefer Rabbit yerde oturmuş, donuk gözlerle hareketsiz yaratıkları okşuyor. Her şey sessiz, sanki dünya pamukla kaplanmış gibi. Geçen seferki korku ya da çılgın enerji yok. Rabbit'in yardımı ihtiyacı yok.

Öyle mi?

Arkasında kırmızı bir daire belirir.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, o olmasın. *O olmasın*.

Parlak ve yakıcı, gittikçe yaklaşıyor. Karanlık ve ağlama kötüydü, ama bu daha kötü. Çok daha kötü. Kırmızı daire her şeyi yutacak. Bu Rabbit'in rüyası değil. Kimsenin rüyası değil.

Hayalperestin olmadığı bir rüya. Ve şimdi burada birinin olduğunu biliyor ve bırakmak istemiyor. Hiçbirini bırakmak istemiyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gözlemlenen Bir Kuş

Birdie yavaşça uyanır. Bir şeyler farklıdır, ama ne olduğunu tam olarak anlayamaz. Yanındaki hizmetçi derin ve düzenli bir ritimle nefes almaktadır, geceyi bozan başka hiçbir ses yoktur.

Yanındaki hizmetçi. O, Sessizliğin Evi'nde ve burada yalnız uyuyor. Birdie donar ve bir gözünü açar.

Ev Hanımı huzurlu bir gülümsemeyle ona bakar. Birdie oturur, kalbi hızla çarpar. Kadın ne zamandır orada duruyor? Burada ne yapıyor?

"Yardım ister misiniz?" diye sorar Birdie.

Ev Hanımının gülümsemesi değişmez. Bu, mutluluktan çok boşluk hissini ifade eden bir ifadedir. Nimbus'un annesinin uykulu çayı etkisini göstermeye başladığında olduğu gibi. Gerçekten mutlu olacak kadar kendinde değildir.

"Burada şimdi çok sessiz," der Ev Hanımı.

Birdie bekler, ama başka bir şey eklemes. Ev hanımı sadece orada durur, nefes alır, o kadar uzun süre ki Birdie, belki de gerçekten uyanmamış olabileceğini düşünür. Belki de bu hala bir rüyadır. Ve o bu rüyadan uyanmak ister.

Sonunda, ev hanımı başını yana eğdi. "Şşş," diye uyardı, ancak Birdie sorusundan beri tek kelime bile etmemişti. Sonra, iç çekerek ev hanımı başını salladı. "Bana ihtiyacı var." Eteğinin hışırtısıyla Birdie'nin odasından çıkıp koridora girdi.

Birdie onu takip etmeli mi? Ev hanımı ne kadar süredir burada onu izliyordu? Bu ilk kez miydi, yoksa her gece mi geliyordu? İlk gece koridorda gördüğü kişi o olmalıydı.

Birdie, kilitli odalarında kalan alt kattaki sakinleri kıskanıyor. Dışarı çıkamamaları da, en azından kimse gürültü yapmadan içeri giremiyor. Birdie yataktan kalkar. Ya Ev Hanımı

onun kendisini takip etmesini bekliyordur, bu durumda Birdie sonunda onunla vakit geçirebilir, ya da Ev Hanımı beklemiyordur, bu durumda Birdie, zaten uyanmış olması mükemmel bir bahaneyle etrafı gözetleyebilir.

Her ne kadar daha fazla uyumak istese de. Dün gece, bakım işlerini kolaylaştırmak için banyo ve mutfakı derinlemesine temizlemek için geç saatlere kadar ayakta kalan Birdie ve Minnow, yorgunluktan sendeleyerek yataklarına gittiler. Minnow aslında bir hizmetçi değil, Birdie bundan emin, ama en azından kız çalışmayı biliyor. Akşam yemeğinde yarı uykulu olan ve sonra sendeleyerek yatağına giden Rabbit'in aksine.

Rabbit başını belaya sokacak ve Birdie bunun kendisine de yansıtacağından endişeleniyor. Ama umarım Birdie bugün Ev Hanımının asistanı olur. Rabbit'in kilitli kapının arkasındaki her neyse onu temizlemede o kadar etkili olduğunu hayal edemiyor.

Kilitli kapılardan bahsetmişken. Birdie bu riski göze alabilir mi? Ev Sahibesinin onu takip etmesini beklemediğinden emin olmak için aşağı koşması gerektiğini biliyor. Ama bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyi. Ve Ev Sahibi, Birdie'nin birkaç saniyede giyinebileceğini bilmeden, giyinmesi için birkaç dakika bekleyecektir.

Birdie, odası ile merdivenlerin ortasında bulunan kapılardan birini rastgele seçer. Kapının önünde çömelir ve yıpranmış deri botunun yanından basit aletleri çıkarır. Yeterince pratik yapıldığında kilit açmak kolaydır; eskiden her gece arkadaşının kapısında çalışır, o hikayeler anlatırken onlar diğer tarafta sessizce dinlerlerdi.

Ancak kilidi açtığında, arkadaşı kapının altından başka bir çizim geçirirdi. Her zaman bir şişe zehir. Birdie, üçüncü kattaki gizemli odaya kimsenin giremeyeceği şeklindeki sözsüz ev kuralını çiğnerse hayatta kalamayacağına dair bir uyarı. Ve Magpie için hayatta kalmak zorundaydı. Böylece Birdie bir tarafta kaldı, dünyadaki tek arkadaşı ise diğer tarafta.

Ama birbirlerine izolasyonlarında eşlik ettiler ve Birdie kilit açmada çok, çok iyi oldu.

Bu zor değil. Birkaç ustaca hareketle kapı açılıyor. Birdie, kalbi çarparak kapıyı itiyor. Ama içerisi hayal kırıklığı yaratıyor. Dışarı çıkmak için çok dar olan pencereden sızan soluk ay ışığıyla aydınlatılmış odada, kendisinininkinden pek farklı olmayan bir karyola var.

İnce yatak, sanki biri onu aceleyle soyup bir daha geri dönmemiş gibi, hafifçe ortadan kaymış. Başka bir şey yok.

Birdie kapıyı kapatır, hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştır. Magpie'nin nereye gittiğine dair bilgiyi burada bulamayacaktır.

Ama... bir şey onu rahatsız ediyor. Yatak odası, hizmetçisinin odasına hiç benzemiyor. Kapıyı bir kez daha iterek açar. Oda boştur. Boş, ama *kötü*. O kadar kötü ki, geri çekilip daha yakından bakmak istemiyor. Magpie burada değil, bu yüzden Birdie'nin bilmesi gerekmiyor.

Yine de içeri girer.

Orada, birinin yatakta yatarken parmaklarını duvara sürtüp çizdiği izler var, defalarca. Orada, zincirlerin geçirilmesi için yatak çerçevesine takılmış metal halkalar var. Ama belki de sadece bu oda böyledir.

Birdie kapıyı kapatır ve bir sonrakini açar. Bu küçük yatak odası —Birdie'nin zihni ona fısıldar—yatak yanındaki duvara kazınmış bir şiir vardır, çerçeveye zincirlenmiş birinin ulaşabileceği tek yer.

*Uyanmadan önce
Ölüm için dua
ediyorum
Böylece onların alacağı
hiçbir şey kalmaz*

Birdie'nin elleri dehşetle titrer. Burası bir hastaneydi. İyileştirme yeri. Aletleri yere düşer ve o, o korkunç şiirden gözlerini ayırmak için minnettar bir şekilde çömelir. Kazıklardan biri yatağın altına yuvarlanmıştır. Birdie'nin parmakları döşeme tahtalarında izler hisseder. Biri buraya da bir şeyler yazmış. Metal yatak çerçevesinin ayakları, Birdie onları hareket ettirirken protesto edercesine gıcırıyor ve Birdie donup kalıyor, nefesini tutuyor ve bekliyor.

O kadar karanlık ki, yazılanları görmek için yüzünü neredeyse tahtaya dayamak zorunda kalır. Bir tarih vardır. Bir yıldan fazla önce, yani Magpie buraya gelmeden önce. Onun altında bir liste vardır. *Fox, Badger, Turtle*. Ama sonra Birdie kaşlarını çatar. Çünkü sonraki isimler *Stone, Hammer, Obsidian, Silver'dır*.

Bunlar *kuzeydeki* isimler. Liste uzayıp gidiyor, diğerlerinden daha çok kuzeydeki isimler var.

Kuzeyde bu prosedür uygulanmıyor. Böyle asi ve şiddet eğilimli bir gruba bunu verme riskini asla almazlar. Öyleyse bunlar evde tedavi gören çocukların isimleri olamaz, değil mi?

Kuzeydeki isimler ve alt kattaki zengin çocuklar arasında, Birdie bu ev ve prosedür hakkında bildiği her şeyin doğru olup olmadığını sorgulamaya başlar.

"Magpie," diye fısıldayarak kendine tek önemli olan şeyi hatırlatır. Kapıyı kilitlemeye zahmet etmeden kapatır. Zaten bu odaları kimse kullanmıyor. Belki de yıllardır kullanılmamışlardır. Ya da belki de burası kuzeydeki isyancılar için kısa süreli gözaltı yeri olarak kullanılmış olabilir. Sootcity'de onlar hakkında söylentiler duyuyorlar. Ara sıra patlamalar, soygunlar, kimsenin yararlanmaması için batırılan bir kömür gemisi. Akılsızca yıkım.

Bu onu ilgilendirmez. Birdie merdivenlerden parmak uçlarında iner ve fuayeden House Wife'ın odasına uzanan merkezi koridora koşar. O kapının açık kalmasını, arkasında bir ışığın yanmasını bekler. Ama tek ışık, Birdie ve Minnow yatmadan önce kısık ayarladıkları, duvardaki loş gaz lambalarıdır.

Her ihtimale karşı, Birdie ev sahibesinin kapısını dener. Kilitlidir. Ve odanın boş olduğundan emin olmadan kilidi açmamak gerektiğini çok iyi bilir.

Belki de uyumaya devam etmeliydi. Şimdi ise aşağıda, üşümüş, aç ve sinirli. Ve o odada gördükleri aklından çıkmıyor. O şeyleri yazan kişiye yardım edemez, ama zaten bu onun işi değil.

Seradan gelen karanlığın biraz daha yumuşak olmasına bakılırsa, bir saat sonra şafak söküyor olacak. Birdie mutfağa girer. Aşçı irkilir ve birkaç çörek düşürür. Onlara huysuzca bakar, sonra önlüğüyle siler. Birdie gözünü bile kırpmaz

—neden iyi yiyecekleri israf edelim ki?—ama aşçının büyük bir evde hizmet etmeye alışkın olmadığı bellidir. Böyle bir şey, bir daha asla iş bulamayacağı anlamına gelir.

Bir başka tutarsızlık. Görkemli odalar, bu düzeyde zenginlik ve ayrıcalığa sahip kişilere hizmet etmek için gerekli becerilerin hiçbirine sahip olmayan bir aşçı ile eşleştirilmiş. Birdie, buradaki yatak odalarında kimlerin kaldığını ve üst kattakilerde kimlerin kaldığını sormak istiyor. Ev hanımı neden onların gürültücü olduklarını söyledi? Kilitli kapıların ardında ne olduğunu gördükten sonra, bu ayrıntı Birdie'yi farklı bir şekilde etkiliyor. O çocuklar çılgın mı atıyorlardı? Ağlıyorlar mıydı? Yardım mı istiyorlardı?

Belki de yalvardıkları yardımı almışlardır. Belki de ezici yeteneklerinden dolayı o kadar üzgündüler ki sürekli acı çekiyorlardı. Belki de tedavi edilene kadar kendi güvenlikleri için kilitli tutuluyorlardı.

Belki, belki.

Annen bir keresinde soğuk bir sabah, karla karışık yağmur yağarken sana, "*Sen her zaman dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorsun*" demişti. Bir araba yanlarından geçip onları arabaya almayı teklif etmek yerine üzerlerine su sıçratmıştı. Birdie, bunun acımasızca olmadığını gösteren nedenleri sıralayarak kendini teselli etmişti. Belki içindeki kişi hastaydı ve acilen doktora götürülüyordu. Belki şoför onları görmemişti. Belki içindeki kişi ülkenin iyiliği için çok önemli bir görevde olan bir bakan vardı.

Belki diye bir şey yoktur. Dünya nazik değildir.

Birdie bunun böyle olmadığını biliyor. Dünya adil olsaydı, onun gibi aileler bu işlem için para biriktirmek zorunda kalmazlardı, çünkü hükümet zaten tüm yetenekler üzerinde hak iddia ediyordu. Dünya adil olsaydı, on yaşında çalışmaya gitmek zorunda kalmazdı ve o korkunç binaya girdiği gün Magpie'nin yanında olabilirdi. Dünya adil olsaydı, kız kardeşini tekrar bulma umuduyla yalan söylemek ve hile yapmak zorunda kalmazdı. Dünya adil olsaydı, üst katta gördüğü odalar gibi odalar olmazdı.

"Belki"leri düşünmenin bir anlamı yok. Birdie başını eğip çalışmaya başlamalı. "Siz kahvaltıyı hazırlarken ben kapıları açayım mı?" diye sorar.

Cook'un eli hemen önlüğünün sağ ön cebine gider. "Hayır."

En azından Birdie artık anahtarların nerede olduğunu biliyor. Ne yazık ki, cep hırsızlığı değil, kilit açmayı öğrenmiş.

"Önceki hizmetçiler neden ayrıldı?" diye sorar Birdie, Minnow'un enfeksiyon riskini göze almaktansa kaçtıkları yönündeki önerisini düşünerek.

Cook, yüzünden hayal kırıklığı ve acı karışımı bir ifadeyle bakışlarını kaçırır. "Hizmetçi. Tek bir tane. O kendi işine bakmayı bilirdi; sen de onun örneğini takip etsen iyi olur. Ayrıca, güneş doğmadan aşağı inmen gerekmez. Bu saatte yapacak bir işin yok."

Birdie, önündeki hizmetçiye ne olduğunu umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Dün yerleri silemedim. Şimdi başlayacağım." Düşen çöreklerden birine uzanıyor ama tereddüt ediyor, sessizce izin istiyor. Cook sertçe başını sallıyor ve Birdie çöreği ağzına atıyor, sonra koridora çıkıp, sakladığı çamaşır dolabından malzemelerini alıyor.

Durur ve ev hanımının odasının kilitli kapısına bakar.

Orada mı, yoksa başka bir uyuyan kişinin üzerinde mi duruyor? "Bir sorum var," der Minnow.

Birdie irkilir, neredeyse havaya zıplar. Hızla atan kalbini eliyle tutar. "Nereden geldin?"

"Kıydan," der Minnow aynı düz ses tonuyla.

"Hayır, şu anda demek istedim. Boş ver. Sorun ne?"

Minnow'un kocaman yuvarlak gözleri etrafta dolaşüyor. "Büyük evlerde genellikle birden fazla merdiven olur mu? Daha önce çok daha küçük bir evde çalışıyordum."

Hayır, çalışmadın, diye düşünür Birdie. Minnow neden yalan söylüyor? Rabbit gibi daha önce hiç hizmetçi olarak çalışmadığını neden söylemiyor? Utanıyor mu, yoksa başka bir nedeni mi var?

Birdie soruyu yanıtlar. "Evet. Sahipler için görkemli bir merdiven ve hizmetçiler için gizli merdivenler."

"Peki burada kullandığımız merdivenler? Onlar hizmetçilerin merdivenleri mi? Bu yüzden mi kilitli tutmamız gerekiyor?"

Birdie, konuşmaya pek dikkat etmeden kaşlarını çatı. Gözleri ev sahibesinin kapısına kilitlenmişti. Bugün bir ara kapıdan geçecekti, ama o zamana kadar beklemek işkence gibiydi.

"Çoğu hizmetçi merdiveninden çok daha geniştir," diyor Birdie. "Ama malikaneye aynı şey değil. Burası gerçek bir konut değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Depolama alanı yok. Yatak odalarında dolap yok. Uzun süreli konaklamalar için tasarlanmamışlar. Fuaye sandalyelerini temizlerken dikiş yerlerini unutma; orada toz birikebilir."

Birdie, daha önce yaşadıkları tuhaf karşılaşmanın, ev hanımının bugün onu seçmesine yol açacağını umuyor. Ancak Birdie hiçbir şeyi şansa bırakamaz. En kesin seçenek, yukarı çıkıp Rabbit'in kahvaltıda görünmediğinden emin olmaktır. Birdie, kapıyı kilitlemek kadar kolay bir şekilde kilidi açabilir. Kimse Rabbit'in yardım çağlıklarını duymaz ve Birdie, House Wife'ın odasında çalışmaya başladıktan *sonra* öğle yemeğinde onu kurtarabilir. Odanın düzenine bakılırsa, o kapı evin arka tarafına açılıyor. Hasta olanları tedavi ettikleri yer olmalı. Kayıtlarını da orada tutuyor olmalılar. Sonuçta burası Sağlık ve İlerleme Bakanlığı'nın resmi bir parçası ve her şeyin kaydını tutuyorlar.

Birdie, Rabbit'in orada olmayacağından emin olmanın en iyi fikir olduğunu biliyor olsa da, başka bir hizmetçiye bunu yapmayı düşünmek bile onu rahatsız ediyor. Hizmetçiler birbirlerini korurlar. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda devreye girerler, çünkü hepiniz bir işi kaybetmenin bedelini bilirler.

O annesi gibi değil. Dünyanın çoğunun nazik olmadığını biliyor, ama aynı zamanda nezaketin bir seçim olduğunu da biliyor. O her zaman bu seçimi yapmaya çalışıyor. Ama burada bu seçimi yapmaya gücü yetebilir mi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Reddedilen Kuş

"Peki," diyor Minnow, Birdie'nin sohbet etmek istemediğinin bariz işaretlerini fark etmeden, "neden üst katta bu kadar çok oda var? Daha fazla hizmetçi için mi, yoksa işleminden etkilenen çocuklar için mi? Sorun yaşamak bu kadar yaygın mıydı? Buraya gönderilen kimseyi tanıyor musun?"

Birdie sürekli kesintilerden rahatsız olur. "Neden bana soruyorsun?"

"Sen Sootcity'den geliyorsun," diyor Minnow, sözlerini biraz karıştırarak. "Sanırım bu prosedürü geçiren insanları benden daha iyi tanıyorsun."

"Çalışıyordum. Altı yıldır neredeyse hiç eve gitmedim." Sadece bir kez, Magpie'nin prosedürü nihayet gerçekleştiği için heyecandan nefes nefese. Kapıyı açtığı anda dairesinin boş olduğunu ve Mare'nin yeni adresini bıraktığını gördü. Mare, Birdie'ye iki örgü atkı vermiş ve yanaklarından öpmüş, şanslarının yaver gitmesinden dolayı mutluluktan ağlamıştı.

Ancak yeni adres, işleminden sonra bile onların karşılayamayacağı kadar büyük bir evdi ve Magpie'ye ne olduğunu söylemeyi reddeden, gözleri çökmüş, sessiz iki ebeveyn ten ibaretti.

Burası Birdie'nin evi değildi. *Asla* Birdie'nin evi *olamazdı*.

Birdie, su kovağını ve sirke şişelerini antreye taşır ve ihtiyacı olan miktarı ölçer.

Minnow sert deri koltuklardan birine oturur ve parmaklarıyla koltuğun koluna vurur. Yine oturuyor. "Merak etmiyor musun, ama..."

"Neden yardım etmiyorsun? Evet, merak ediyorum."

Minnow, Birdie'nin alaycı sözlerine içtenlikle gülümser ve bir paspas alır. Ama sonra kaldığı yerden devam eder. "Zengin çocukların tedaviye ihtiyacı olması yeni bir gelişmeyse... neden burada bu kadar çok güzel yatak odası var?"

Birdie, sinirlenerek bir bez parçasını karışma batırır, çünkü *elbette* o da bunu merak etmiştir. "Doktorlar, hastalara bakıyorlar. Ziyaret eden rahipler, evi kontrol ediyorlar. Zengin bağışçılar, kendi rahat hayatlarına dönmeden önce acı çekenleri görmekten şok olmak, dehşete düşmek ve eğlenmek istiyorlar." Nimbus'un annesinin bunu yaptığını görebiliyordu, en azından kendi oğlu acı çekenlerden biri olana kadar. "Bilmiyorum Minnow, ve bunu bilmek bizim işimiz değil."

Minnow dudaklarını büzerek başını salladı. "Hmm. Ama merdivenlere geri dönelim. Hizmetçi merdivenlerinin gizli olduğunu söylemiştin. Bizimki gizli değil, değil mi? Bir kapının arkasında. Demek istediğin bu muydu?"

"Hayır, demek istediğim o değildi," diye tersler Birdie. Yukarı çıkıp Rabbit'i kilitleyip kilitlemeyeceğine karar vermek için zamanı azalıyor. "Hizmetçi geçitleri duvar panelleri gibi şeylerin arkasında gizlidir. Ama burası normal bir ev değil. Gizli bir merdivenin olması için bir neden yok."

"Hiçbir neden yok," diyor Minnow ve sonunda anlaşılmasız yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Teşekkürler, Birdie." Sonra paspası duvara yaslayıp mutfağa doğru yürüyor.

Birdie'nin başı ağrııyor, ama günün sonunda ağrıyacakmış gibi hissediyor. House Wife'ın kapısına son bir kez bakarak, Birdie Rabbit'i tuzağa düşürme planından vazgeçer. Hiçbirinin o anahtarlar sağıp olmadığı halde Rabbit'in odasının nasıl kilitlendiğini açıklamak imkansızdır.

En azından Birdie kendine böyle söylüyor. Giriş holünün yerlerini hızlıca siler. Koridorlar bu gece yatma vaktine kadar beklemek zorunda; yeterli zaman yok. Özellikle de yardım olmadan. Ayrıca, bu şekilde Ev Hanımı odasından çıktığında onu görebilir. Ne yazık ki, Aşçı Ev Hanımından önce davranır. "Kapılar," diye seslenir, anahtarların sallandığı kolunu mutfak kapısından dışarı uzatır. Minnow neden bunu yapamıyor?

Sinirli olduğunu belli etmemeye çalışan Birdie, anahtarları alır ve önceki gün olduğu gibi kilitleri açıp kapıları çalar. Nimbus'un kapısını çalmaz, sadece olabildiğince sessizce kilidi açar, ani seslerin onu korkutmamasını umarak.

Anahtarları geri aldığında, Cook hala Nimbus ve Dawn için kahvaltı tepsilerini hazırlıyor. Birdie koridora geri dönmek istiyor, ancak dün kahvaltı sırasında ev hanımı mutfağa geldi

dün mutfağa girdi, bu yüzden bugün de yine girmesi mantıklı. Birdie, gözleri kapıya kilitlenmiş bir şekilde bekliyor.

Sky ilk olarak içeri girer. Dün odasında olanlar -ya da Forest sayesinde olmayanlar- sonrasında ne yapacak? En azından burada başka insanlar da var.

Bakışları, ona bakmaya fiziksel olarak dayanamıyormuş gibi, ondan sekiyor. Ama Sky kızgın görünmüyor. Hasta görünüyor. Ona geniş bir mesafe bırakarak mutfağın çevresinde dolaşıyor ve herkesten en uzak koltuğa oturuyor.

River ve Forest da içeri girer, River neşeyle sohbet ederken Forest hiçbir şey söylemez. Birdie ona bakmaktan kaçınıyor, o olağanüstü mavi gözlerin yine onu yerine çivilemesinden korkuyor. Fazla samimi olmak tehlikelidir. İşverenlerini arkadaş ya da hatta aile olarak gören hizmetçiler her zaman zarar görürler. Nimbus'a karşı bu hatayı yaptı, onun nezaketinin ebeveynleri tarafından da paylaşılacağını varsayarak. O gün Hawthorn onu evlerinin merdivenlerinde bulmasaydı ne yapardı?

Ancak Forest'ın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemek neredeyse imkansız. Onu, kendisini şaşırtan bir şekilde görmek istiyor. Ama bu, duvarlarda asılı sanat eserleri gibi: onun zevkine sunulmuş değil. Gözleri, güvenli bir şekilde salona sabitlenmiş durumda.

"Kapıyı kim hareket ettirdi?" Lake, içeri girerken öfkeyle bağırır ve kalçasını ovuşturur. Birdie'ye bir bakış atar ve kaşları daha da aşağı iner. Ama sonra başını keskin bir şekilde sola, kiler tarafına çevirir. "Hayır," diye inler. "Hayır, lütfen, seni oraya götürmelerine izin verme. Yapma." Lake'in yüzü soluyor, mutfağın içinden geçip evin kapısına doğru *hiçbir* şey görmüyor. "Onlar asla dinlemezler." Gözyaşları yüzünden akmaya başlıyor.

River ayağa kalkar ve Lake'i yanına oturması için yönlendirir. Ona yaklaşır ve yumuşak bir sesle konuşur, ama Lake'in onu duyup duymadığı belli değildir. Mutfaktaki hava, pencerenin dışındaki hava kadar nemlidir.

"Bunlar hazır," der Cook, Dawn ve Nimbus'a işaret eder. Birdie, Nimbus'a yardım etmek için gönüllü olmak ister. Hem onun için endişelendiği hem de bu kasvetli ortamdan çıkmak istediği için. Ama House Wife'in ortaya çıkışını kaçıramaz.

"Ben götürürüm," diyor Minnow neşeyle gönüllü olarak , tepsileri alıp çıkıyor. Cook yine masadaki kişi sayısını yanlış hesaplamış, Birdie bir tane daha ekliyor.

Birkaç dakika sonra Rabbit sendeleyerek içeri girer. Birdie hayal kırıklığını belli etmemeye çalışır. Ya da herkes yemeğini bitirirken Rabbit tabakları toplamaya yardım etmek yerine tezgaha ağır ağır yaslanınca duyduğu rahatsızlığı. Gözleri donuktur. Belki de gerçekten hastadır.

"Yukarı çık," diye fısıldar Birdie. "Ben seni korurum."

Rabbit dönüp ona yavaşça göz kırpar. "Neden?"

"Çünkü başını belaya sokacaksın!"

Hayalperest bir gülümseme Rabbit'in yüzüne yayılır. "Hayır, başım belaya girmeyecek. Çok iyi iş çıkardığımı söyledi. En çok yardımcı olanın ben olduğumu söyledi."

Bu doğru olamaz. Birdie daha fazla ayrıntı öğrenmek için ısrar etmeden önce, ev hanımı mutfığın kapısında belirir. Yüzündeki ifade sert olmaktan çok boş gibidir. Süslü elbisesi Birdie'ye perdeleri veya yatak perdelerini hatırlatır. Ev hanımı bir insan değil, bir mobilya gibi görünür. Birdie bunu daha iyi açıklayamıyor. Belki eskiden hizmetçi ya da dadiydı. Fiziksel olarak bir odada bulunup da varlığını hissettirmemek değerli bir beceridir. Ama o zaman neden tedavilerden onu sorumlu tutuyorlar?

Bir başka tuhaflık: Ev hanımı, Birdie'nin odasında da aynı elbiseyi giyiyordu. Güneş doğmadan çok önce mi hazırlanmıştı, yoksa hiç yatmamış mıydı?

Ev Hanımı yine Birdie'nin duyamadığı bir şeyi dinliyormuş gibi garip bir ifadeyle bakıyor. "Sky," diyor sonunda, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Bugün çok gürültülüsün."

Birdie şaşkınlıkla ona bakar ve River'ın da aynı derecede şaşkın ifadesiyle karşılaşır. Sky mutfığa girdiğinden beri tek kelime etmemiştir.

"Tedavinize şimdi başlayacağız," diyor ev hanımı.

Sky ayağa kalkar, yüzünde hem umutlu hem de öfkeli bir ifade vardır. "Tamam," der.

Elbette Birdie'nin kapalı bir alanda birlikte olmak isteyeceği son kişi odur. Ama umarım Ev Hanımı'nın varlığı onun kötü bir şey yapmasını engeller.

"Kahvaltı ister misin?" diye sorar Cook, sesi Birdie'nin bildiğinden daha yumuşak ve tereddütlüdür.

"Gel Rabbit," der Ev Hanımı, sanki Cook'un sorusunu duymamış gibi.

Birdie öne çıkar ve Rabbit'i görüş alanından engeller. "Kendini iyi hissetmiyor. Bugün sana ben yardım edeceğim."

"Hayır!" Sky, saklanmaya çalışır gibi House Wife'ın yanına yaklaşır. "Hayır, onunla yalnız kalamam; *yapamam*."

Birdie ona bir bakış atmaya cesaret eder. Ama o ona bakmamaktadır. Ev Hanımına bakmaktadır, çaresizlik yüz hatlarını kibirli bir ifadeden şaşırtıcı derecede genç ve korkmuş bir ifadeye dönüştürmüştür. Dün Sky ve Forest arasında ne oldu? Birdie tüm durumu yanlış mı yorumladı? Belki de Sky onu odasında tek başına yakalamaya çalışmıyordu.

Ev Hanımı ince, solgun elini havada sallıyor. Cildi neredeyse şeffaf, yıllardır güneşin ona dokunduğuna dair hiçbir iz yok. "Rabbit," diyor ve parmağını kıvrıyor. Sanki Ev Hanımıyla görünmez bir çizgiyle bağlıymış gibi, Rabbit'in ayakları titreyerek ilerliyor. Ev Hanımı ve Sky'ın peşinden mutfaktan çıkıyor.

Sky, Birdie'yi incitmeyi başarmıştı. Onun evin geri kalanına girmesini engelledi. Birdie, Cook'a dönerek durumunu anlatmaya çalışır, Cook'un müdahale edeceğini umarak, ama Cook gözyaşlarına boğulmak üzeredir. Yaşlı kadın dönüp kiler odasına doğru yürür.

Birdie, hayal kırıklığından çığlık atmamak için elinden geleni yapıyor. Ev hanımı olan kişi o olmalıydı. Rabbit açıkça hasta ya da işe yaramaz ya da... oh hayır. Rabbit içki içmiş. Bu, dengesizliğini, solgunluğunu ve uykululuğunu açıklıyor. Bagajında içki saklamış olmalı.

Eğer öyleyse, House Wife veya Cook farkına varır varmaz ortadan kaybolacaktır. Umarım Birdie'nin ihtiyaçları için yeterince çabuk olur. O zaman sadece Sky ile başa çıkması gerekecek.

Yine de göğsünde bir his var. Birdie bunun ne olduğunu anlamak için bir an zaman harcıyor. Bu kaçırılan fırsatın hayal kırıklığı değil. O... Rabbit'i kıskanıyor. Hizmetçi olmak Birdie'nin iyi olduğu tek şey, dünyada bir yeri olmasının tek nedeni. Rabbit ne yaptığını bilmiyor, ama yine de fırsatlar yakalıyor. sadece çünkü o şanslı yeterince sahip

prosedürü. O iyi bir hizmetçi ya da iyi bir empati kuran biri değil, ama yine de Birdie'den daha değerli.

Bu yüzden pek çok aile her şeyi feda ediyor ve nadir de olsa olası felaket sonuçları göze alarak çocuklarının yeteneklerini geliştirmeye çalışıyor. Aksi takdirde, hiçbirinin hayatta kalmaktan öteye geçme şansı yok.

Minnow mutfağa geri döner ve tepsileri bulaşıkların yanındaki tezgahın üzerine koyar. "Dawn'ın keyfi daha iyi," diye Birdie'ye bildirir. "Ve Nimbus'un neredeyse tüm yemeğini yemesini sağladım. Bugün üst katları temizleyeceğim; süpürge görmeyeli uzun zaman oldu. Sonra bulaşıkları yıkayacağım. Senin için uygun mu?"

"Neden benim iznimi alıyorsun? Sorumlu ben değilim."

Minnow omuz silkiyor. "Kim sorumlu? Bildiğim kadarıyla, kendi başımızayız. Sana soruyorum çünkü burada tüm şımarık canavarlarla baş başa kalacaksın."

"Sorun değil." Birdie buradaysa, House Wife'ı görmek veya o kapıdan geçmek için daha fazla fırsatım olur.

"Harika! Öğle yemeğinde görüşürüz."

Altın mı? Birdie bunun ne anlama geldiğini sormadan Minnow uzaklaşır. Gitmekle doğru kararı vermiştir. Bugün dün olduğundan çok daha kötü hissediyor. Dün Birdie hala umutluydu; Magpie'yi bulabileceği ya da en azından kolay cevaplar bulabileceği umuduyla. Bugün ise hiçbir umudu kalmamıştır.

Sakinler de sıkılmış ve huzursuz. Dawn artık kızgın değil, ama odasında somurtkan bir enerji bulutu var. Orada bir şey yapmak çok zor. Sky'ın neyse ki boş olan odası, ayırmak için çok zaman alan giysi ve yatak örtüleriyle dolu. Kimse çamaşır yıkamaktan bahsetmedi; Birdie bunu listesine ekledi. Forest'ın odası tamamen düzenli. Hatta Birdie'nin dün bıraktığından daha temiz.

River'ın odası dağınık değil, ama Birdie çalışırken sürekli onunla konuşuyor, sonra Birdie'nin peşinden gidip yine sorular soruyor. Birdie'nin nereli olduğu, orası nasıl bir yer, Minnow'un nereli olduğunu biliyor mu, bu eve gelmeden önce arkadaş mıydılar, vb.

Birdie, aslında cevap vermeden cevap vermek için elinden geleni yapıyor ve River'ın onu yalnız bırakması umuduyla doğrudan Nimbus'un odasına gidiyor

Yani, hizmetçilerle konuşmaması gerektiğini bilmiyor mu?

Ne yazık ki River de içeri girer. Ama en azından konuşmayı keser. Bunun yerine Nimbus'un yatağının kenarına oturur, elini tutar ve nazikçe okşar. Bu, Birdie'yi biraz yumuşatır.

"Nimbus'u hiç bulamıyorum," diyor River, çocuğa kaşlarını çatarak. "O geldiğinden beri arıyorum. Sanki... sanki artık burada değilmiş gibi."

"Onu aradın da ne demek?" diye sorar Birdie, merakla.

"*Şimdi* beni dinlemeye karar verdin." River burnunu kıvırdı, sonra yaramazca sırıttı. "Ailem bile benim neler yapabileceğimi bilmiyor. Yeteneğimi endişe verici ama yine de gizemli tutmak için çok uğraştım, böylece beni uzaklara göndermek zorunda kaldılar. Ülkemizdeki malikaneye gönderileceğimi sanıyordum. Gecenin bir yarısı kendi pencereden kendimi kurtarmak için yaptığım tüm büyük planlar, beni buraya gönderdiklerinde suya düştü. Neyse, yine de savunma bakanıyla nişanlanmaktan iyidir. O *otuzlu* yaşlarında, Birdie. Düşünebiliyor musun?"

"Ben... hayır?"

"Aynen öyle. Düşünmesi bile çok üzücü. Ama gerçek şu ki, yeteneğim o kadar da akıllıca değil. *Ben* akıllıyım ama. Tehditkar görünmesini sağladım. Sonuçta, hangi iyi savunma bakanı düşüncelerini okuyabilen bir eş ister ki?"

Birdie, River'ın düşünceleri okuyabildiğinin doğru olup olmadığını sormak için ağzını açar. Söylediği şekilde bu belirsizdir. Ama o soramadan, River kendisi cevap verir.

"Zor soru! İyi savunma bakanı diye bir şey yoktur. Ama bu hikayenin ana fikri, benim sessizliğe kapılmak için bilerek öyle davranmadığım, yine de yardımcı olmak istediğimdir. İhtiyacın olan bir şey olursa ya da Nimbus'a ulaşmanın bir yolunu bulursan lütfen bana haber ver. Ya da Minnow'un yardıma ihtiyacı olursa." River başını eğip, Nimbus'un yatağındaki koyu mavi örtünün üzerine dokunmuş altın ipliği boş boş koparıyor. "Ona söyler misin?"

Birdie başını sallar, sonra duraksar. "Aslında, sen de bana bir konuda yardım edebilirsin. Evde tam olarak kaç kişi olduğunu biliyor musun?"

"Henüz tanışmadığın kimse var mı sence?" River gözlerini kısar.

Birdie üzgün görünmemeye çalışıyor. *Belki* de onu eziyet eden başka bir aptal. Belki Magpie hala buradadır, bir şekilde, Birdie'nin girmesi yasak olan arka tarafta saklanıyordur. Orada birden fazla kişi için yeterli alan olmalı.

Birdie omuz silkiyor ve bunu bir reverans haline getiriyor. "Sadece buradaki herkese en iyi şekilde hizmet edebilmek için evi tanımaya çalışıyorum."

Birdie, River ve Nimbus'u bırakarak salona adım atar. Midesi ağrıyor ve kalbi acıyor. Gizli arkadaşını özlüyor. Kapılarının önünde oturup onlara hikayeler anlatmasını. Ona uzatılan çizimin hışırtısını. Dünyada biraz daha az yalnız hissetmesini. Zavallı arkadaşını bakanın kır evinin boş üçüncü katında kilitli bırakmıştı, peki ne için?

Yarı ağlayarak, Birdie seraya koşar, kendini toplamak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyar. Ayrıca, Rabbit sarhoş olabilir ve Minnow yukarıda hiçbir şey yapmadan kaçabilirse, Birdie de gün boyunca oturabilir. Uzanmış bitkilerin arasından geçerek, dalların ve yaprakların altından eğilerek geçer ve sonra...

Forest bankta oturuyor. İlk içgüdüğü saklanmak ve onu rahatsız etmemek. Ama Forest hareket ederek onu fark ettiğini belli ediyor. Şimdi, burada onaylanmış, gerekli bir amaç için bulunduğunu iddia etmek zorunda. Sanki seranın diğer ucunda önemli bir iş yapmaya gidiyormuş gibi Forest'ın yanından geçerken, Forest kristalize bal ile doldurulmuş bir teneke kutuyu ona uzatıyor.

Birdie durur, bakışlarını yerden kaldırıp onun yüzüne çevirir. Büyük, derin ve dikkat çekici gözleri, masum olarak tanımlayabileceği bir burnun üzerinde durmaktadır. Bu, onun belirgin erkekçe elmacık kemikleri ve çene hattıyla çelişmektedir. Ve dolgun dudaklar. Çok dolgun dudaklar.

Oh *hayır*. O da Forest'ın yeteneğinin ne olduğunu bilmiyor. "Aklımı okuyabiliyor musun?" diye sorar Birdie.

Forest gülümsemeyi zor tutarak başını sallar.

En azından bu bir rahatlama. "Hiç konuşur musun?"

Yine başını sallar, gülümsemesi güneşin sisleri yakıp yok ettiği gibi kaybolur.

En azından yalan söylüyorsa ve onun zihnini okuyabiliyorsa, orada bulduklarını kimseye söylemeyecektir.

O, bankta ona yer açmak için kenara kayar. Birdie bunu yapmamalıdır. Ama o çok üzgün, yalnız ve hayal kırıklığına uğramıştır. Şu anda hizmetçi olmak istememektedir. Sadece bir kız olmak, bir çocuğun yanında bankta oturup tatlı bir şeyler yemek istemektedir.

Onun mahallesinde dedikleri gibi, *yağmur yağarken yüzmeye gitmek gibi bir şey*. Birdie oturur ve bir parça şeker alır. Bu, bakanın ofisine girip masasından gizli mektupları çalmak kadar isyankar bir davranış gibi gelir. Dilinde patlayan tatlılık, Magpie'yi kaybettiğinden beri tatmadığı basit, saf bir zevktir.

Birdie, ne kadar aptalca davrandığına gülümsememeye çalışır, ama Forest'a her baktığında, Forest da ona bakmaktadır. Sanki gerçekten sadece bir erkek ve bir kız, bir bankta oturmuş, şeker yiyormuş gibi. Sanki bu, Birdie'nin tüm dünyasını tehdit etmiyormuş gibi.

Sera kapısı aniden açılır. Birdie, yakalanma korkusuyla gürültüye irkilir.

"Birdie! Burada mısın?" River'dır.

"Ne oldu?" Birdie kapıya koşarak sorar.

River koridoru işaret eder. "Nimbus'ta bir sorun var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir Mesaj Yayınlandı

Soğan kabuğu kadar ince bir kağıda kelimeler karalanmış.

*Sky Forest River Dawn Nimbus Lake Cook (?) House Wife (?)
Maids no one else*

İnce kağıt ince bir tüp haline getirilmiş, ince bir güvercin bacağına bağlanmış. Şans getirmesi için tüylü kafasına bir öpücük kondurulmuş, mesaj kule penceresinden kanat çırpma sesleri eşliğinde gönderilmiş. En azından bugün Sessiz Ev'den bir şey kaçıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yönü Değiştirilen Nehir

River merdivenlerin kapısının önünde volta atarak bekliyor. Minnow, River sonunda merdivenlerin kilidini açıp dışarı çıktığında onu görünce şaşırılmış görünüyor. Hizmetçilerin kimsenin onları izlemediğini varsaymaları şaşırtıcı. Onun evindeki hizmetçiler de aynıydı, görünmez olduklarını düşünerek herkesten daha fazla yaramazlık yaparlardı. River onları hep kıskanırdı. River hayatı boyunca izlenmişti, ama bunu bilmesini sağladılar.

"Nimbus," diyor River, Minnow hiçbir şey sormamasına rağmen. "Sanki bir şey onu üzmüş gibi hiperventilasyona başladı. Çok üzgün ve korkmuştu, ama ben hiçbir şey yapamadım. Ona yardım edemedim." River, dökülmek üzere olan gözyaşlarını öfkeyle siler. Güçsüz olmak adil değil. Birdie'nin ona nasıl baktığını, Minnow'un ona nasıl tepki verdiğini görmüştür. Onların ayrıcalığın güçle aynı şey olduğunu düşündüklerini bilir. Ama onun gibi ailelerdeki kızlar için bu asla böyle değildir. "Şu anda dışarıda yürüyüşe çıkmak gerçekten iyi gelirdi. Bu evden çıkmam lazım."

"Üzgünüm," diyor Minnow. "Küvetleri fırçalamam lazım."

River gözlerini kısar. O ve Minnow aynı boydadır, ama çenesini yukarı kaldırarak diğer kıza tepeden bakıyormuş gibi bir izlenim verir.

Hayatındaki konumdaki insanları sevmeyebilir, ama nasıl davranması gerektiğini bilir. "*Altın rengi* olana kadar ovmak mı?"

Minnow donar. River, kendi kullandığı kuzey argosunu duyunca diğer kızın yüzünde bir dizi duygu akışını izler. Ama bir saniye sonra Minnow, River kadar otoriter bir şekilde tek kaşını kaldırır. "*Altın rengi* doğru kullanmıyorsun."

River gülümser. Minnow'u çok seviyor. Minnow'un yalancı olduğunu biliyor ve ondan biraz korkuyor, ama elinde değil.

River, güzel kızlara karşı bağışık olduğunu hiç iddia etmemiştir. Ve ilk konuştukları andan itibaren içinde derin bir şeyleri harekete geçiren Minnow gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştır. "O zaman bana doğru kullanımı öğretmelisin. Yürüyüşümüzde. Dışarıda." River, Minnow'un önünde tartışmaya girmeye niyetli olmadığını göstermek için onun önüne geçer, ama mutfağa yaklaştıklarında adımlarını yavaşlatır. "Şanslıysak," diye fısıldar, "sormamıza bile gerek kalmayacak."

River, Minnow'un önünde yürürken tartışmaya girmeyeceğini açıkça belirtir, ama mutfağa yaklaştıklarında adımlarını sessizce atar. "Şanslıysak," diye fısıldar, "izin bile istemek zorunda kalmayız."

Elbette, mutfakta onları horlama sesleri karşılıyor. Aşçı masada sızmış durumda. River'ın umduğu gibi. Aşçı kahvaltı sırasında zaten içmeye başlamıştı. River, babası ve arkadaşları sayesinde tüm ana içkilerin kokusunu tanıyor. Aşçının tercih ettiği içki hem ucuz hem de güçlü.

"Anahtarlar," diye fısıldar Minnow, aşçının önlüğünü işaret ederek. Görünüşe göre Minnow dışarı çıkmaya karşı değilmiş.

River ona gülümser, başını sallar ve kiler odasına girer. Kiler odasının en uzak köşesinde, karanlık olduğu için pek bir şeyin görünmediği yerde, çıplak rafların bulunduğu dar bir duvar vardır. River bir rafın altına, sonra bir diğerinin altına uzanır ve parmaklarıyla arar.

"Evet!" diye fısıldar, kiler duvarı dışarıdaki kirli pamuk sisine doğru açılırken.

Minnow onu takip eder, kilitlenmeyeceklerinden emin olmak için mandalı ve kapının diğer tarafını dikkatlice kontrol eder. Akıllı kız. "O kapının orada olduğunu nasıl bildin?" diye sorar.

"Fark etmediysen, bu sefil evde benim için yapacak hiçbir şey yok. Kendi eğlencemi kendim yaratmak zorunda kaldım. Buradaki ilk günümde, yumurta çalmak istedim."

Minnow kaşlarını çatı. "Neden? Sana yemek vermiyorlar mıydı?"

"Sky'ın odasına saklamak içindi. Böylece çürüyüp kokusuyla onu mutsuz edeceklerdi. Onu önceden tanıyordum. Kötü biriydi, şimdi daha da kötü. Dikkatli ol. Asla onunla yalnız kalma."

"Kendimi koruyabilirim," diyor Minnow, o kadar rahat bir özgüvenle ki River bunun doğru olduğunu biliyor. İlginç.

"Her neyse, orada gizlenerek Cook'un yatak odasına girmesini bekliyordum. Kilerde o kadar uzun süre kaldı ki öldüğünü sandım."

Ancak içeri bakmak için göz attığımda, oda boştu. Demek ki bir kapı olmalıydı."

River evin etrafında hızlıca dolaşıyor. Nemli, ağır hava soğuk ve ferahlatıcı. Turba bataklığı kokusu onu rahatsız etmiyor. İçeride hapsolup yanmaktansa, ait olduğu yerde, burada olması daha iyi.

"Sıkıntından," diyor Minnow, elleri arkasında kavuşturulmuş, sesi absürt bir masumiyetle, "evde ikinci bir merdiven keşfettin mi?"

River başını sallar. "Senin kullandığın merdivene bile çıkamadım. Denemediğimden değil. Neden sordun?"

"Birdie, bazen büyük evlerde gizli merdivenler olduğunu söylüyor. Kulağa heyecan verici geliyordu."

Minnow yalan söylüyor. Minnow'un kim olduğunu, neden böyle şeyler söylediğini, neden burada olduğunu anlamamak heyecan verici. Onunla ilgili her şey eğlenceli, dikkat dağıtıcı ve lezzetli. "Mm," diyor River en göz kamaştırıcı gülümsemesiyle, her yaşlı erkeği, onun söylediği her şeye inandığını düşünmesine ikna edebilecek gülümsemesiyle. "Heyecan verici bir merdiven! Bir tane bulursam sana haber veririm."

"Zaten gizli bir kapı buldun," diyor Minnow ve River, Minnow'u etkilediği için bir zafer hissi duyuyor.

"Evet." River başını geriye eğip yüzünü güneşe doğru kaldırır. Bu, boşuna bir çabadır. Burada, dünyayı saran baskıcı gri örtüden nadiren tam bir ışık sızar. River, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissettiği bir süreden sonra ilk kez düzgün bir yürüyüş yapmak isteyerek manzaraya doğru adım atar.

"Dikkatli ol!" diye bağırır Minnow. "Turba bataklıkları tehlikelidir. Bitkiler ve hatta ağaçlar suyun üzerinde büyür. Sağlam zemine benzeyen yerden düşersin. En iyi ihtimalle sıkışırsın, en kötü ihtimalle boğulursun."

River, etraflarındaki zemine yeni bir şüpheyle bakar. Ev, hayatındaki istasyonu gibidir. Güzel bir tuzak. "Bataklık olanı olmayanı nasıl ayırt edersin?"

"Pratik yaparak. Ve o zaman bile her zaman değil. Ama kokudan yargılamak gerekirse, etrafımız tamamen bataklıkla çevrili."

"Ama bence koku güzel. River olabildiğince derin nefes alır. "Anlatabildiğim kadarıyla, canlı."

"Çoğunlukla çürüme kokusu," diyor Minnow, ters bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

"Aynen öyle. Hayat çoğunlukla çürümeyle dolu. Ama mezara giden yolda küçük güzellikler var ve bunlar her şeye değer kılıyor." River eğilip minik mor bir çiçek koparır ve parmakları arasında çevirir.

"Bütün zengin kızlar senin gibi mi?" Minnow sinirli bir şekilde sorar.

"Annemin dediğine göre, ben rahmi lanetleyen en kötü kızıyım, bu da benim istisnai olduğum anlamına geliyor sanırım."

Minnow güler ve River yine zafer hisseder. Minnow'un hizmetçi rolünü bozmak ve gerçek kızı tanımak ister. Ama Minnow dikkati dağılmıştır. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle yere vurur, sonra birkaç adım atar ve yine yere vurur.

"Yeni bir dans mı?" diye sorar River.

"Biri bu sonsuz çamurun ortasında sağlam bir temel bulmuş ve üzerine bir ev inşa etmiş."

"Ulaşmak imkansız, ayrılmak imkansız. Buraya gelirken sana da ilaç mı verdiler?"

Minnow'un endişeli ifadesi, bunu yaptıklarını açıkça gösteriyor, ama River'a da aynı şeyin olacağını beklemiyordu. River uykuyu bilir. Uyku konusunda uzmandır. Ve uykusunun doğal olmadığını anlar.

Minnow konuyu değiştirir. "Kuzey argosunu nereden biliyorsun?"

River, evin önündeki çıkıntılı kayalardan birine oturur. Terlikleri ıslaktır ve mücevher yeşili sabahlığının kenarları nemden koyulaşmıştır, ama o umursamaz. "Bu ilginç bir hikaye. Savunma bakanı bana kur yapıyordu."

Minnow gerginleşir. Onu tanıdığı için mi, yoksa River'ın evlenmesi fikrinden hoşlanmadığı için mi? River ikincisini umar.

"O," diyor River, "özellikle agresif bir ayak mantarının tüm cazibesine ve çekiciliğine sahip bir adam."

Minnow yine gülmekten boğulur.

River, tüm bu dehşeti inkar edercesine havadar bir tonla hikayesine devam ediyor. "Babamın bakanın malikanesinde kaldığı bir gün, bakanın ne kadar güzel ve çekici bir genç kız olduğumu hatırlatmak için beni de yanlarında götürdüler. Bakan gibi erkekler, deneyim ve bilgelik sahibi kadınlardan nefret ederler, çünkü ikisi de onların zevklerine göre güce çok yakındır."

. Ben sıkılmıştım. Hayatımın sürekli tekrarlanan bir teması. Keşif yaparken, birkaç kuzeylisi keşfettim."

"Bataklık adamları mı demek istedin?" Minnow, kuzeylilere atılan hakaret ifadesini kullanırken sesinde bir keskinlik var. Bu keskinlik, Minnow'un bu terimi mi yoksa kuzeylileri mi sevmediğinden mi kaynaklanıyor? River, ilkinin doğru olmasını umuyor; aksi takdirde hayal kırıklığına uğrayacaktır.

"Ben o kelimeyi kullanmıyorum. Her neyse, onlar arazideki gizli bir müştemilatta tutuluyorlardı. Ne zaman kaçıp onlarla konuşabilirsem, onları ziyaret ediyordum. Ama kalışımın sonuna doğru, gardiyanlardan biri uykusunda öldü. Tutukluların hepsi kaçtı. Bunu duyduğumda *şok* oldum, *şok*! Kendi mülkünü bile savunamayan bir savunma bakanı. Babama, işinde bu kadar beceriksiz biriyle asla evlenemeyeceğimi söyledim."

River, duygularını gizlemek için eve bakıyor. O malikanede olanları gördü. İşkence. Ölüm. Ve River, çaresiz. Ta ki çaresiz kalmayana kadar.

"Ama benim için ilginç olan," diyor River, "Minnow'un güney sahilinde kullanılan bir isim olması. Peki kuzey argosunu nereden biliyorsun?" Daha fazla zorlamak istiyor, ama sonunda evin yanından ön tarafına gelmişler. River, uyuşturulduğu için evi hiç iyi göremedi.

Dehşet içinde donakaldı.

Ev görkemli ve güzeldi, şifa evinden çok ibadet evi gibi tasarlanmıştı. Heybetli ön kapı, süslü pencereler, kuleler.

Ama River'ın gözlerini ayıramadığı şey bu değil.

Taş melekler en üst katın altında nöbet tutuyorlar, yukarıya değil aşağıya bakıyorlar. Kanatlarını kapatmışlar, sanki gördüklerinden kendilerini korumak istercesine. Ve tam ortada, gözlerinden siyah su damlaları akan o korkunç meleklerin koruduğu devasa kırmızı bir pencere var. Kanlı bir sisin içinden görünen güneş gibi, mükemmel bir daire şeklinde.

River o pencereyi tanıyor. Midesi düğümleniyor ve düşüyor. Korkuya, pencereye, o yanan kırmızı daireye.

Minnow yukarıyı işaret eder. "O odaya girdin mi? Büyük kırmızı pencereleli odaya?"

River alındaki soğuk terleri siler. "Sana merdivenlere çıkamadığımı söyledim," diye tersler. Dönüp boş manzaraya bakar. Sadece bir pencere. Evdeki diğer pencerelerden farksız. Ama arkasında olması da daha iyi değil. Onu izlediğini, beklediğini hissediyor. Bütün bu zaman boyunca onun üzerinde olduğunu bilmek onu hasta ediyor.

Minnow, River'ın görüş açısını engelleyecek şekilde yanına yaklaşır. Böylece River'ın, söyleyeceği şeye vereceği tepkiyi görebilir. "Senin yeteneğin nedir?"

River, alıştırmış, cilveli bir gülümseme atar. "Neden, Minnow. Hala anlamadın mı?" Bir adım daha yaklaşır. Çok yakın, yüzü Minnow'un yüzünün hemen önünde. Diğer kızın yüzündeki endişe, River'ın istediğinden daha yakın olması nedeniyle değildir. River'ın tam da Minnow'un istediği kadar yakın olması nedeniyledir.

River gülümser ve sesini alçak bir fısıltıya indirir. "Herkesi bana aşık edebilirim."

Minnow eğilir, dudakları bir kalp atışı kadar yakınlaşır. River'ın nefesi kesilir; bunu istiyor. Bunu hiç bir şeyi istemediği kadar istiyor.

"Söyle bana," diye fısıldar Minnow, "o pencereden neden korkuyorsun?"

River irkilir, sonra dönüp gizli mutfak kapısına doğru geri döner. "Aşçı uyanıp bizim gitmiş olduğumuzu fark etmeden önce acele etsek iyi olur." Ama gerçek şu ki, Minnow'a o pencereden neden bu kadar korktuğunu söyleyemez, çünkü kendisi de bilmiyor. Tek bildiği, o pencerenin olduğu yerden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapması gerektiği. Aksi takdirde, öleceğinden emin.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Çelişkili Bir Kuş

Nimbus eskisi kadar hızlı nefes almıyor, ama gözleri hala fal taşı gibi açık, parmakları o kadar sıkı sıkıya kenetlenmiş ki Birdie kendine zarar vereceğinden endişeleniyor.

"Ben buradayım, her şey yolunda." Birdie, yatağın üzerinde omuz omuza oturarak yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. Onu bir çocuk gibi kucaklamak istiyor, ama o daha önce hiç sarılmayı sevmemişti ve şimdi dokunulmak isteyip istemediğini bilmiyor. Bilemez de.

Magpie de böyle miydi? Onu teselli etmeye çalışan oldu mu? Yarı açık kapı hafifçe çalınır. Birdie, bir sakınle fazla samimi olduğu için başı belaya girmemek için bir sakınle fazla samimi olduğu için başının belaya girmesini istemiyor. "Evet? Ne istiyorsunuz?"

Forest içeriye eğilir. Kafasını sallar. Birdie, onun bir şeye ihtiyacı olmadığını mı, yoksa sadece endişelenmemesi gerektiğini mi söylemek istediğini anlayamaz. Ancak yüzündeki ifade nazik bir güven verir. Ondan bir şey istemiyor. Yardım etmek için buradadır.

İçeri girer, Dawn da onu takip eder. Forest kızı işaret eder, sonra Nimbus'u işaret eder.

Tabii ki! Birdie, Dawn'ın konumundaki birinden asla bir şey istemeye cesaret edemezdi, ama Forest etti. Ya da en azından, Birdie'nin durumu açıklayabilmesi için Dawn'ı buraya getirdi. Birdie ona minnetle başını sallar. Rahatlama, omuzlarındaki keskin çizgileri yumuşatır. O kadar samimi bir umut ve mutluluk içeren küçük bir gülümseme sunar ki, Birdie bunu görmekten neredeyse acı duyar.

Hayatı nasıl geçmişti ki, bu kadar küçük bir iyilik yapmak onun için bu kadar önemliydi?

Derin bir kafa karışıklığı onu sarar. Dikkatini bu duygunun kaynağı olan Dawn'a çevirir.

"Oh, Dawn." Birdie ona koşar ve kolunu omuzlarına dolamıştır. Dawn'ın fiziksel teması çok sevdiğini fark etmiştir. Bugün örgü yapma girişimi daha da kötüdür. Birdie hızlıca örgüyü çözer ve Dawn'ın sırtında düzgün bir şekilde örer.

Dawn parmaklarını örgünün üzerinde gezdirir ve gülümser. "Teşekkür ederim," der, sözleri sık kullanılmamış gibi biraz paslı ve utangaçtır.

"Rica Rica ederim. Öğreteceğim öğreteceğim sana nasıl bunu yap bunu kendin, isterseniz."

Dawn hevesle başını sallar ve Birdie konuşmaya devam eder.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Tam da ihtiyacımız olan kişisin."

"Gerçekten mi?" diye sorar Dawn.

Birdie, Dawn'ın hayatı boyunca hiç "ihtiyaç duyulmadığını" düşünür. River'ın daha önceki sohbetine göre, Dawn zengin bir ailenin altıncı kızıdır. Gereksizliğin tam tanımı. Muhtemelen hayatı boyunca bir yük gibi hissettirilmiştir. Bir yükten daha kötüsü, bir yetenekle enfekte olduktan sonra.

Ama şimdi odada heyecan giderek artıyor.

Hatta mutluluk bile.

"Nimbus'un yardıma ihtiyacı var," diyor Birdie.

Nimbus'un yüzünden sessizce gözyaşları akıyor, nefesleri panik içinde, sığ ve hızlı. Sanki vücudu bilinçli bir düşünce olmadan bunu yapıyor gibi. Bu, Birdie'ye bir keresinde buldukları yaralı fareyi hatırlatıyor. Magpie oturup saatlerce ağlamıştı. Ama Nimbus ölmüyor ve bu sefer yardım etmek için yapabilecekleri bir şey var.

"Nesi var?" Dawn'ın ruh hali mutluluktan korkuya doğru kaymaya başlar. Henüz on üç yaşında. Hâlâ bir çocuk. Birdie onun korktuğu için onu suçlamaz.

"Bize söyleyemez. Ama yine de yardım edebilirsin. Seni mutlu eden şeyler var mı? O duyguları Nimbus ile paylaşabilir misin?" Dawn kararsız görünüyor. Forest'a bakıyor. Forest cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. Dawn kararlı bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Evet. Bunu yapabilirim. Oh! Biliyorum! Hiç ekmek pudingi yedin mi?"

Birdie gülüyor. "Yemedim."

Dawn, Nimbus'un yanındaki yatağa oturur. Tereddüt eder, sonra elini tutar ve konuşmaya başlar, ekmek pudinginin mükemmel sıcaklığı ve dokusunu ayrıntılı olarak anlatır. Odanın havası bir kez daha neşelenir. Birkaç dakika içinde Nimbus'un nefesi sakinleşir. Gözyaşları durur. Zihinsel olarak onlarla birlikte olmayabilir, ama vücudu Dawn'ın ruh haline fiziksel olarak tepki veriyor.

Dawn bu değişikliği fark eder ve bu onu daha da mutlu eder, bu da *diğer* herkesi daha da mutlu eder. "En sevdiğim ikinci şey," der, utangaç bir şekilde başını eğerek, "hikaye anlatmaktır."

"Ne tür hikayeler?" diye sorar Birdie.

"Hepsi Prenses Solstice'in cesur maceralarını anlatıyor. O akıllı, nazik ve iyi biridir, ama onu kimsenin fark etmesini istemeyen beş kötü cadı ile bir kalede mahsur kalmıştır." Dawn, şüpheli bir şekilde kendisine benzeyen Prenses Solstice'i ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlar, ancak abartılı detaylar ve açıklanamayan bir şekilde, sihir yapmak için kullandığı kafasının arkasında fazladan bir çift gözü vardır.

Prensesin elbisesinin kesimini ve stilini tam olarak anlattıktan sonra, Dawn mutlu bir iç çekişle, "Prenses Solstice hakkında çok fazla hikayem var. Bunları paylaşacak birini bulmak için can atıyordum. Sence... Sence Nimbus hikayelerimi anlatmamı ister mi?" diye sorar.

Birdie başını sallar. "Nimbus severdi..." Kendini onun hakkında geçmiş zamanda konuşurken yakalar. O hala burada. Tedavisini alacak ve iyileşecek. "Hikayeleri sever. Her gece odasına gizlice kitaplar sokar ve sayfaların üzerine mum damlatır, karanlık çöktükten sonra okumaya çalışırdı."

Dawn, Birdie'nin kalma teklifini reddedip Nimbus'a kendi başına bakacağını söyleyince, Birdie bunun Nimbus'tan çok Dawn'a karşı bir nezaket olduğunu fark eder. Dawn'ın bir arkadaşına ihtiyacı var. Kendini istenen ve yararlı hissetmeye ihtiyacı var. Ve bu şekilde, Birdie Nimbus için biraz daha az endişelenebilir.

Hiçbiri için endişelenmemeliydi. Sadece House Wife'ın kayıtlarına girmenin yollarını aramalıydı.

Kendinden bıkmış ama iki kayıp çocuk için bu küçük başarıdan pişmanlık duymayan Birdie, koridora çıkar. Forest'a yardımları için teşekkür etmek ister, ama Lake oradadır, Forest'ın önünde durmaktadır. Elleri belinde, melek yüzünde sert bir ifade vardır.

"Sen bağırdığında," diyor, "kulaklarım kanıyor. Ayrıca, babana bağırmayı kesmesini söyle. Çok rahatsız edici." Başını çevirip, koridordan girişe doğru ilerleyen bir şeyi takip ediyor. Sonra tekrar Forest'a bakıyor ve bir gözünü kapatıyor. "Sen

" diye sorar. Öfkeyle ayağını yere vurur. "Herkes tek bir yerde olmalı. Bundan nefret ediyorum. Al." Birdie'ye bir kağıt uzatır, Birdie kağıdı alır almaz öfkeyle uzaklaşır.

Kağıdın ortasında, bir kız olabilecek bir figürün etrafına kalın kırmızı bir daire çizilmiş. Birdie, şaşkın bir şekilde onun arkasından bakar.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Forest'a bakar, ama gülümsemesi kaybolmuş, yerine gerçek bir korku ifadesi yerleşmiştir. Ne olduğunu soramadan, Forest uzun bacaklarıyla birkaç adımda köşeyi döner.

Birdie, istediğinden daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı. Bankta geçirdikleri o çalınmış an ve ardından onun burada yardımından sonra, o şöyle düşünmüştü...

Eh. Yararlı, uygun veya yardımcı olacak hiçbir şey düşünmedi. Kendi güvenliği için, kendisiyle diğerleri arasına tekrar bariyerler koyması gerekiyor.

Günün geri kalanı sıkıcı bir iş ile geçiyor. Seranın pencereleri acilen temizlenmeye ihtiyaç duyuyor, bu yüzden o da işe koyuluyor. Bir parçası, Forest'ın tekrar gelmesini ummaktan kendini alamıyor. Düşünceleri ne zaman dağıldığında, ona odaklanıyor. Onu buraya ne getirdi? Neden konuşmuyor? Eskiden nasıldı?

"Odaklan," diye mırıldanır kendi kendine. Bunların hiçbirini umursayamaz. Sadece Magpie önemli. O kapıdan geçip House Wife'ın kayıtlarına nasıl ulaşacağı, onun tek sorusu olmalı.

Sis ve bulutlar güneşi engellediği için günün saatini tahmin etmek zor, ama Birdie'nin midesi akşam yemeği vaktinin yaklaştığını ona bildirir. Öğle yemeğini tamamen kaçırmıştır. Ev Hanımının hala kapalı olan kapısına özlemle bakarak, Birdie mutfağa koşar ve masayı hazırlamaya yardım eder.

Cook'a Rabbit'in içki içtiğini söyleyecektir. Birdie bunun için kendinden nefret ediyor. Ama House Wife'a yardım etmesi gereken kişi o. Aksi takdirde tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Ancak Cook mutfakta değil. Her şey dağınık durumda: tezgahta bulaşık yığınları, masada terk edilmiş, içindeki şey donmuş bir tencere, öğle yemeğinin kalıntıları kenara itilmiş.

Birdie, Cook'un yatak odasının kapısını çalıyor. "Git buradan," diyor Cook, dili dolanarak.

Cook bugün yine dışarı çıkmayacak. Birdie tek başına kalmıştır. Ama o sadece mutfığı temizlemek için eğitilmiştir, mutfığı kullanmak için değil. Herkese ne pişirebilir ki?

Minnow kollarını dolu olarak kilerden çıkar. "Ah, buradasın. Serada meşgul olduğumu gördüm, ben de banyoları temizledim."

"Yardımla!" arkasında bir ses duyulur ve River, kolları da aynı şekilde dolu olarak ortaya çıkar.

Minnow gözlerini devirmekten zorlukla kaçınır. "Evet, yardımla."

Minnow neyin peşinde? Ve neden River ile bu kadar yakın? Cook, River'ın yeteneğinin ne olduğunu kimse bilmediği için onlara özellikle River konusunda uyarıda bulunmuştu.

Minnow gerçekten bir hizmetçi değilse, River da görüldüğünden daha fazlasıysa ne olur? Dr. Bramble yıllardır Sessizlik Evi'ne birini gizlice sokmaya çalışıyor. Prosedürü yürütmeye yardım ettiği için tedavileri anlamak istemesi mantıklı. Muhtemelen acı çekenler için suçluluk duyuyordur. Ama belki de tüm bunların nasıl işlediğini öğrenmeye çalışan tek kişi o değildir.

Sootcity'de yıllardır kuzey casusları hakkında söylentiler dolaşıyor. Ya onlar da Sessiz Ev'e sızmaya karar vermişlerse? Ama hangisi olabilir: hizmetçi olmayı bilmeyen hizmetçi mi, yoksa herkesi tanıdığını iddia eden ama buraya neden gönderildiğini söylemeyen, geveze, aşırı dost canlısı zengin kız mı?

Belki Birdie, altı ay boyunca maliye bakanının kır evinde gizlice dolaşıp casusluk yaptıktan sonra paranoyaklaşmıştır. Ama çaldığı mektuplardan biri, savunma bakanı ve oradan kaçan birkaç kuzey casusu hakkındaydı. Casusların nereye gittiğini kimse bilmiyor.

River, Birdie'nin artan şüphelerinden habersiz, mutfığı işaret eder. "Aşçı rahatsız, bu yüzden akşam yemeğini biz hazırlıyoruz. Umarım güveç severdin, çünkü başka bir şey hazırlamak için çok geç oldu!" Ocağın üzerinde kaynayan büyük tencerenin kapağını kaldırır. Oda aromatik buharla dolar.

"Umarım *yanlış baharatlanmış* güveçten hoşlanırsın," diye mırıldanır Minnow.

"Bayılacaksın." River kaşığını tehditkar bir şekilde salladı.

"Ekmek pudingi yapmayı biliyor musun?" Birdie, River'a sorar. Ekmek pudingi, son bir yıldır zenginler arasında popüler olduğu için küçük bir test yapmaktadır. "Dawn çok mutlu olur. Bugün Nimbus'a karşı çok tatlı davrandı."

River'ın gözleri parlar. "Dawn mutlu olursa, herkes mutlu olur. Onlarca ekmek pudingi yapmaya yardım ettim, çünkü ailemin aşçısı evdeki tek tahammül edilebilir kişi." River, Minnow'un kolunu tutar, onu ocağa sürükler ve kaşığı eline tutuşturur. "Karıştır. Ve baharatlarla uğraşmaya *kalkışma*." Kilerde kaybolur.

"Ben senin için çalışmıyorum," diye homurdanır Minnow.

Birdie, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez işe yaramaz hale gelmiştir. Temizlenmesi gereken tek şey bulaşık yığınıdır, ama River'ın yoluna çıkmadan bunları yapamaz.

"Neden bu kadar gergin görünüyorsun?" diye sorar Minnow. Sesini fısıltıya indirir. "Güveç güzel. Ama ona yanlış yaptığını söyledikten sonra bunu itiraf edemem."

Birdie tezgaha yaslanıp kaynayan tencereye bakıyor. "Yapacak hiçbir şeyim yok." Bu çok alışılmadık bir his. Her zaman diğer hizmetçilere güvenmiş olsa da, hiç bir zaman hepsine yetecek kadar iş olmadığı bir an olmamıştı. Ama bugün, Minnow'un gerçekten yardım etmesi ve zengin sakinlerin şaşırtıcı derecede çok iş ve yardımları sayesinde, Birdie dinlenebilir mi?

"Yapacak bir şeyin olmadığına gelince," diyor Minnow, "en üst katı temizledim. Zaten kimse oraya çıkmadığı için en azından birkaç hafta boyunca tekrar temizlememiz gerekmeyecek. Endişelenecek bir şey azaldı."

Belki Birdie Minnow hakkında yanılmıştır. Ama yine de gardını indirmeyecektir. Ne Minnow ne de River hakkında.

River yanlarından hızla geçerek fırının sıcaklığını kontrol ediyor ve daha sıcak olması gerektiğini mırıldanıyor. Ya da daha soğuk. Karar veremiyor gibi görünüyor. Birdie, ekmek pudingi konusunda biraz umudunu yitiriyor.

"İkinci katı da temizledim," diye devam eder Minnow. "Odalarımızın dolaptan dönüştürüldüğünü fark ettin mi?"

Bu, odalarının garip oranlarını açıklıyor. Dar odasından nefret ediyor. Birdie, o kadar dar ve yalnız kalmak istemiyor.

Ölü. "Neden bizi boş yatak odalarına koymadılar ki?" Minnow ve Rabbit ile aynı odayı paylaşmak istiyor. Sessizlikte uyumak çok zor. Ayrıca, her hizmetçi yalnız kalmamanın en güvenli yol olduğunu bilir.

Birdie, karanlıkta üzerinde durup uykusunu izleyen ev hanımını hatırlayarak titrer.

"Boş yatak odaları mı?" Minnow tekrarlar.

Aptal! Birdie, kilitli kapıların arkasında ne olduğunu nasıl bildiğini gizlemek için çabucak bir şey uydurur. "Bir tanesi açıktı. Dar bir yatak olan bir oda."

Minnow güvecin kapağını tekrar kapatır. "Garip. Dün kontrol ettiğimde tüm kapıların kilitli olduğuna yemin edebilirim."

Birdie bir cevap bulamadan Rabbit ortaya çıkar. Kapı çerçevesinden seker, mutfığa tam giremez. Kıkırdar, sonra tökezleyerek içeri girer ve masaya *oturur*.

Minnow, Birdie'ye endişeli bir bakış attı. Birdie de aynı duyguyu paylaşıyordu. Cook'un içki içmesi bir şeydi, çünkü o burada uzun süredir çalışıyordu, ama Rabbit daha iyi bilmeliydi. Deneyimsizliği nedeniyle, şu anda aldığı maaştan daha fazlasını asla alamayacaktı ve ailesi onun ameliyatı için tüm paralarını harcamıştı.

Birdie'nin Rabbit'i kovma planı midesini bulandırır. Birdie, şu anda zavallı hizmetçiye bakarken, sadece acıma hisseder. Magpie'yi bulacaktır, ama bunu yapmak için başka bir genç kadını mahvetmeyecektir. Ve kim olduğunu ve nereden geldiğini ihanet etmeyecektir. Ellerinden geldiğince yardım ederler ve Birdie burada yardım edebilir.

"Kimse görmeden onu yatağa yatıracağım," diyor Birdie. Minnow başını sallıyor, dudaklarını sıkıca kapatıyor. Yargılayarak değil, ortak endişesinden dolayı.

Birdie, Rabbit'i koridordan merdivenlere doğru yönlendirir. Rabbit sendeler ve sallanır, ağırlığı neredeyse tamamen Birdie'nin üzerine düşer. Birlikte duvara çarparlar. Rabbit yere kayar. Bacaklarını önüne uzatarak oturur, eteği dağınıktır.

Birdie dehşete kapılır. "Bugün ne yaptın?"

Belki de Rabbit'e içki içiren ev hanımıdır. Bu bir açıklama, ama mantıklı bir açıklama değil. Nimbus'un komşusu, adalet bakanı, alt mahallelerden kızları iyi yemek ve eğlence vaadiyle evine çekmesiyle kötü bir üne sahiptir.

Ev Hanımı öyle birine benzemiyor. Peki Rabbit ile içki içmekle veya ondan yararlanmakla meşgulse, Sky'a nasıl davranıyor? Birdie'nin henüz tanışmadığı başka biri olabilir mi? Gerçek bir doktor?

Birdie'nin bu evde neler olup bittiği hakkında ne kadar az şey bildiği şaşırtıcı. Kimsenin ne kadar az şey bildiği şaşırtıcı. Prosedürü uygulayan Dr. Bramble bile ona evin nasıl işlediğini veya burada kimlerin olduğunu anlatamadı. Neden onları ayrı tutuyorlar? Prosedür ve tedaviyi birleştirmek mantıklı olurdu.

Rabbit'in kıkırdaması kesilir. Gözleri yaşlarla dolar. "Eve yardım ettim. Çok yorgunum. Yukarı çıkamayacak kadar yorgunum, Birdie. Üzgünüm."

Birdie ne yapacağını bilemez. Rabbit'i tek başına merdivenlerden yukarı çıkaramaz. Belki Rabbit'i mutfığa geri götürüp onu bir sandalyeye oturtabilirler. Belki kimse fark etmez.

Birdie yine "belki"lerle dolu.

Sanki endişesi onu çağırmış gibi, Forest koridorun sonunda belirir. Birdie, Rabbit adına bahaneler hazırlamıştır. Rabbit'in prosedürü boşa harcadığı için ondan nefret ediyor, Birdie'nin buradaki işini engellediği için ona kızıyor, tüm ailesinin geleceğini tehlikeye attığı için onu hor görüyor olabilir, ama başka bir hizmetçinin mahvolmasına izin vermeyecektir. Elinden gelirse, tabii.

Forest eğilir ve Rabbit'i nazikçe kaldırır. Birdie'ye bakar ve bekler.

Birdie önden koşar. Merdivenlerin kilidini açar, sonra onu koridora çıkarır. Bilinci kapalı hizmetçiyi, temiz çarşaf yığını kadar ağırmış gibi taşır. Birdie Rabbit'in odasını gösterdiğinde, Forest kızı yatağına yatırır, sonra Birdie dar alana girebilsin diye geri çekilir. Rabbit'in yıpranmış siyah botlarını çıkarır ve onu yatırır.

"Biraz dinlen," der Birdie. "Yarın konuşuruz."

Birdie, Rabbit ayılana kadar onu koruyacak ve sonra Rabbit'in sorumlulukları hakkında ciddi bir konuşma yapacaklar. Ama Rabbit yarın sabah işlevsel durumda olmayacak. Birdie yine de kazanacak. Ev hanımına yardım etme işini alacak ve bunun için masum bir kızı mahvetmek zorunda kalmayacak. Magpie'ye olabildiğince acımasızca yardım etmediğini biliyor

ama Magpie'nin bunu onaylayacağını düşünüyor. En azından öyle umuyor.

Rabbit'in kapısını kapatır. Forest koridorda beklemektedir, kaşları kaldırılmıştır. Bu, onun ilk kez üst kata çıktığı zamandır. Hiçbir sakinin buraya çıkmasına izin verilmez ve merdivenler her zaman kilitlidir.

Forest, Birdie'nin odasını işaret ediyor. Kapıyı açık bırakmış ve Forest'ın, onun aslında bir dolapta yaşadığını gördüğü için utanma hissiyle mücadele ediyor.

"Aşağı kat kadar güzel değil," diyor Birdie. Odası acımasızca düzenli. Burada kaldığının tek kanıtı, lavabonun arkasındaki masanın üzerinde duran arkadaşının son çizimi.

Üzgünüm, dedi, bakanla görüşmeden hemen önce, onları ayıran ahşap duvara yaslanarak, Sessiz Ev'e yerleştirilme talebini iletti. *Kız kardeşimi bulmak için gidiyorum. Sen de gelir misin?*

Cevap buydu. Bir orman, keskin mürekkep çizgileri her şeyi tehditkar gösteriyor. Üzerinde tek bir minik kuş uçuyor. Kuşun gökyüzünü kesen hali, onu umutla dolduruyor. Ama kuş yalnız. Arkadaşı o kapının arkasında kaldı ve Birdie onları sonsuza dek geride bıraktı.

Bu bir hatırlatma. Hem buraya gelme amacını hem de bunun ona neye mal olduğunu hatırlatıyor.

"Ama sorun değil," diye devam ediyor Birdie, sessizliği doldurarak. "Küçük alanlar beni rahatsız etmez. Sadece burası çok sessiz. Bütün ev gibi. Ve içindeki bazı insanlar," diye alay ediyor. Sonra midesinde bir korku hissediyor. Çok ileri gitmiş. Onunla alay edemez.

Öfke yerine, Forest'ın dolgun dudakları bir gülümsemeyle seğirir. Tek parmağını dudaklarının üzerine koyar. O, bunun yerine kendi parmağının olmasını ister. Bir adım geri atar. Kim olduğunu hatırlaması gerekir. Onun kim olduğunu. Neden burada olduğunu. Bütün gün kafa karıştırıcı geçmiştir, House Wife'ın odasına gizlice girmesiyle başlayıp, Birdie'nin pek çok beklenmedik kaynaktan yardım almasıyla sona ermiştir.

"Biz..." diye başlar, ama durur.

Üstlerinde ayak sesleri duyulur. Hafif, sanki biri yerde dans ediyormuş gibi. Ama şu anda o kullanılmayan alanda kim olabilir ki?

Aniden, açıklanamayan bir umutla kapılan Birdie, koridordan koşarak merdivenleri tırmanır. Ancak merdivenlerin başına ulaştığında, yankıların yankılandığı boş bir alanla karşılaşır. Dans eden kimse yoktur. Başları dönene kadar dönüp, ikisi de yere düşerek küçük kız kardeşinin kaşını yaralayan kız kardeşler de yoktur.

Boş. Peki, kimin ayak seslerini duymuştu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir Hayalperestin Ortaya Çıkışı

Tek bir titrek ışık noktası var, karanlıkta kalmaktan bıkmış umutlu küçük güveleri kendine çekiyor. Birdie'nin mumu titriyor, sönmek üzere. Gece, acımasız ve açgözlü bir şekilde etraflarını sarıyor. Ama Birdie kararlı bir şekilde ilerliyor. Lake'i ve Dawn'ı geçiyor. İki fularlı bir kadını, aklıktan bitkin ve derisi kemiklerine yapışmış çocukları geçiyor. Kendisine benzeyen, sessizce ellerini uzatan, gözlerini kaçırان bir adam ve bir kadını geçiyor. Forest'ı, sonra Nimbus'u, sonra karanlıkta tek başına duran bir kapıyı geçiyor. Gözyaşları yüzünden akıyor.

Mum daha da alçalır. Birdie sonsuza kadar karanlıkta yalnız kalacaktır. Omuzları çöküyor.

"Sorun yok," diye fısıldar. "Ben önemli değilim. Önemli olamam. Onu bulmalıyım."

Yapılacak hiçbir şey yok. Birdie'nin aradığı kişi her kimse, onu tüketecek.

Başka bir rüya daha güçlü bir şekilde çekiyor. Bu bir akıntı, tüm rüyaların yüzeyinin altına kayıyor ve sonunda herkesi kendine doğru çekiyor. Karanlık yok oldu, Birdie de öyle.

Kırmızı daire geriye kalan tek şey, parlak ve yanıcı, gittikçe yaklaşıyor. O dairenin arkasında bir zihin yok. Rüya, sanki hep orada bekliyormuş gibi, rüya gören olmadan var.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

O kırmızı daireye karşı gözleri kapatmaya zorlayan hayvani dürtü, sonunda rüyayı bozmaya yetiyor.

River o kadar hızlı geri çekilir ki dengesini kaybeder ve düşer, gözleri açılır.

Gözler. Gözleri var. Bir benliği var. Bu neredeyse hiç olmaz. Rüyalarda var, ama sadece bir farkındalık olarak. Her zaman bir gözlemci olan asla bir katılımcı değildir. bazen o dener

etkilemeye çalışsa da —zavallı Rabbit'in ilk kedi yavrusu rüyası gibi— çoğu zaman sadece kaçmaya çalışır.

Her zaman dinlenmeden uyuyor, kendi vücudu yorgunluğa yenik düşer düşmez başkalarının zihinleri tarafından ele geçiriliyor. River bundan nefret ediyor, ama bunu durduramıyor. En azından bu yeni bir şey. Tuz ve kanın ağır kokusu onu sahile geri getiriyor. Normal bir gecede bu endişe verici olabilir, ama bu gece rahatlatıcı. Kırmızı daire onu burada bulamayacak.

Varoluşsal terörden kurtulan River, Minnow'un oturduğu yere doğru, birbirinin aynısı olan sahil kayalıklarının üzerinden yolunu bulur. Minnow, kayanın üzerinde oturmuş, gri dalgaları izlemektedir. Dalgalar, şaşırtıcı bir hassasiyetle, eşit aralıklarla gelir. Saat gibi çalışan bir okyanus. Kayasının altında, yüzeyin çok altında bir evin bulunduğu bir su birikintisi vardır. River de ona bakmak istememektedir, bu yüzden Minnow'un yanına tırmanır.

"Minnow?" diye sorar River.

Diğer kız ona bakar, plaj kayası gibi yuvarlak gözlerini kısar. "Benim adım o değil."

İlginç. River'ın rüyada onunla iki kez konuşabilmesi de ilginç. Ve bu sefer *kendisi gibi*. Ama tam olarak değil. Sanki River'ın balo elbisesi versiyonunu giymiş gibi. Uzuvarları daha zarif, cildi ise sanki kendi özel ışık kaynağı varmış gibi parlıyor.

River aklını toplar. Bu, kırmızı dairenin yarattığı varoluşsal korku gibi olmasa da, Minnow'un onun hakkında sahip olduğu düşünce olduğu açıktır ve ne kadar gurur verici ve baş döndürücü olursa olsun, buna kapılmamalıdır. Kendine sadık kalmalıdır.

"Adın ne?" diye sorar. "Önemli değil."

"Bu kan kimin?" River, Minnow'un ellerini ve eteğini işaret eder.

Minnow'un iç çekişi o kadar yorgun ki River'ın kalbini kırıyor. "Hâlâ bana söylemediler. Annem öldüğünde kan yoktu. Ama bu bir bakıma onun kanı. Onun için."

River gitmelidir. Uyanık dünyayı değiştiren rüyada yapabileceği tek bir şey vardır ve bunu Minnow'a kesinlikle yapmak istememektedir. Bu, hile yapıyormuş gibi hissettirmektedir. Minnow'un

uyanık hayatlarında ona bir şeyler anlatmasını istiyor. Evde yaptığı gibi casusluk yapıp bilgi çalmak istemiyor.

Ama Minnow'un bu soğuk, gri yerde, kanla kaplı halde tek başına kalmasını da istemiyor.

River de yalnız kalmak istemiyor. Minnow'un yanında kendini güvende hissediyor, kanlı manzara rağmen. Dışarıda bir yerlerde kırmızı daire bir hayalperest bekliyor ve River o hayalperest olamaz, *olmayacak*.

Omzuyla diğer kıza hafifçe dokunur. "Burada bolca su var. Hadi seni temizleyelim. Ellerinde kan kalmasına gerek yok. Ama o su birikintisini değil, okyanusu kullanalım." River, Minnow'un bataklığın altındaki eve yaklaşmasını istemiyor. Onun hikayesinden sonra.

Minnow, bu fikir hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatar. "Ellerimde kan olması gerekmiyor," der yavaşça. Böylece kan kaybolur. Bu bir başlangıçtır. Ve bu başlangıcı River ona vermiştir. Rabbit'ten önce, sadece korkunç ebeveynlerini ve sefil savunma bakanını eziyet etmek için kabuslara yönlendirmeye çalışmıştı. Bakanın malikanesinde yaptıklarından bahsetmiyorum bile.

"Çok daha iyi," diyor River. "Değişiklik yaparken, buluşmak için daha sıcak bir yer bulabiliriz. Burası çok güzel, ama çok soğuk."

River, Minnow'un gülümsemesini sağlayıp sağlayamadığını görmek için ona döner, ama kanın değiştiğinden daha fazlası değişmiştir. Önceden Minnow dikkati dağılmıştı, sanki River manzaranın bir parçasıymış gibi. Şimdi Minnow tamamen oradadır, kendisinin ve River'ın farkındadır.

Minnow yaklaşır. "Çok güzelsin," diye fısıldar. "Seni tamamen yutmak istiyorum."

Etraflarındaki hava, fırtına öncesi atmosfer gibi gergin. River aralarındaki boşluğu hissediyor. Orada birbirine sıkı sıkıya bağlanan, onları birbirine çeken iplikler var.

River daha önce yanlışlıkla bu tür bir rüyaya girmişti, ama hiç bu rüyanın konusu olmamıştı. Bunun gerçek olmadığını biliyordu, ama cildinde dans eden elektriksel heyecan inkar edilemezdi. Yıldırımın çarpacağına dair bir uyarı. River, bu beyaz sıcak yoğunluğun her şeyi yakıp kül etmesini istiyor.

"Beni öpmelisin," diye fısıldar River.

Aralarındaki iplikler gerginleşir. Kıyıya vuran dalgalar gibi birbirlerine çarparlar, ama çılgın hareketlerinde düzenli bir şey yoktur. Sanki dünyadaki tek şey bedenleri ve birleştiği noktaları gibi öpüşürler. Ve bu bir rüya olduğu için, bu doğrudur. Yaptıkları ve hissettikleri şeyin dışında hiçbir şey *yoktur*.

River bir kez olsun direnmez. Minnow'un istediği gibi rüyanın onu tamamen yutmasına izin verir.

Dudaklar yetmez. River geriye yaslanır, çılgınca ve acı içinde. Minnow'u da kendisiyle birlikte çeker. Ama altlarında kaya yerine yumuşak bir yüzey vardır. Bu sürpriz, River'ı rüyadan çıkarır.

"Hayır, hayır, geri dönmek istiyorum," der River, içindeki duygular o kadar acil ve baskındır ki, Minnow'a tekrar ulaşamazsa patlayacakmış gibi hisseder. Ama kalan heyecan, ışığa maruz kalan böcekler gibi ondan uzaklaşır.

Kırmızı daire onu tekrar bulur. River onun içinde sıkışıp kalır. Hayalperesti bulamadığı için çıkamaz ve hayalperesti bulamazsa ondan kopamaz. Bunu *kim* hayal ediyor? Neden?

River gözlerini sıkıca kapatmaya çalışır, ama onun gözleri yoktur. Vücudu da yok. O hiçbir şey. Sadece kırmızı daire var.

Uyan, uyan, uyan, diye inliyor River. Hayalperest uyanınca özgür olacak, ama... ya hayalperest yoksa? Ya her şey bir rüyaysa ve şimdi, sonunda, gerçeklik onu bir kez daha ele geçirmişse?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gecenin Kuşu

Ayak sesleri Birdie'yi huzursuz uykusundan uyandırır.

Yatağında oturur, aniden uyanır. Ayak sesleri rüyanın bir parçası değildi, bundan emindir. Ama sesler odasından mı, koridordan mı, yoksa üst kattan mı geliyordu?

Birdie yataktan sessizce kalkar ve kapısından dışarı bakar, Ev Hanımının orada durup onu izlediğini umar. Birdie onu görmez, ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmez. Koridorun uzak ucu o kadar karanlık ki, orada her şey olabilir.

Kimse, diye düzeltir Birdie. Ev Hanımı bir insandır. Sadece öyle davranmıyor.

Tavşanın kapısı kapalı, Minnow'un kapısı da öyle. Birdie merdivenlere koşar ve üçüncü kata kadar el yordamıyla ilerler. Her adımda durur, dinler, kendi kalp atışlarının sesini bastırarak merdivenlerde başka birinin sesini duyup duyamayacağını merak eder. Yukarı çıktıkça, burada onunla birlikte başka birinin olduğundan daha da emin olur. Bir elin uzanıp bileğini tutup onu aşağı atmak üzere olduğundan.

Korku onu felç eder. En üste çıkmak ister, orada kim ya da ne olduğunu görmek ister, ama yalnız değildir. Yalnız olmadığını bilir.

"Merhaba?" diye fısıldar, sesi küçük ve titriyor. Bunu söyler söylemez, söylememiş olmayı diler. Çünkü hangisi daha kötü olurdu: cevap gelmemesi mi... yoksa hemen yanında bir ses duyması mı?

Birdie kendini yukarı doğru fırlatır, gizlilik çabalarını tamamen bırakarak son birkaç adımı koşar ve en üst kata çıkar. Ay ışığına hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Alçak, yuvarlak pencereler, burada kimsenin olmadığını görebileceği kadar ışık girmesine izin verir. Yine.

Peki Birdie ne duymuştu? Bu kadar sessiz bir evde, hangi ayak sesleri onu uykusundan uyandırmıştı?

Birdie titriyor. Üzerinde sadece geceliği var, ayağında ayakkabı bile yok. Merdivenlere geri dönüyor ve tekrar donup kalıyor.

Karanlık bekliyor ve o karanlıkta yalnız olmayacağından emin. Üç basamak aşağıda, yüzünde sakın, boş bir gülümsemeyle gizlenen Ev Hanımını hayal ediyor. Elinde bıçakla, evdeki sorunu halleden Aşçıyı hayal ediyor. Sonunda hesaplaşmak için gelen maliye bakanını.

Ve sonra, daha da kötüsü, o şiir düşüncelerinde fısıldıyor. *Uyanmadan önce ölüm için dua ediyorum.* Bunu yazan çocuğa ne oldu? Ya onlar, bir şekilde, evden hiç çıkmamışlarsa?

Onu takip eden bir hayalet ya da insan olsun, Birdie sonsuza kadar burada kalamaz. Nefesini tutar, merdivenleri tek tek iner, ayaklarını olabildiğince sessizce yere basar. Duvara yapışır. Belki burada başka kimse yoktur. Belki çok sessiz ve çok küçük olursa, onu fark etmezler. Belki ona zarar vermek istemiyorlardır, sadece bu acımasızca sessiz evde onlar da huzursuzdurlar.

Belki, belki, belki, diye düşünürken, acı verici bir dikkatle merdivenlerden iner. Merdivenler karanlıkta sonsuza kadar uzanıyor gibi görünür. Daha önce bu kadar çok merdiven olduğunu nasıl fark etmemişti? Çok fazla gibi geliyor. Bu evin her şeyi rahatsız edici, sanki onu dengesiz tutmak için tasarlanmış gibi.

Altında bir sürtünme sesi duyulur. Birdie donar.

"Merhaba?" diye fısıldayan küçük bir ses, az önce kendi tereddütlü sorusunun yankısı. Bir an için tam da öyle olduğunu düşünür. Korkusu, burada sonsuza kadar hapsolmuş, kalıcı.

Ama bu onun sesi değil. "Minnow?" diye sorar Birdie. "Sen misin? Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun? Neden yukarıdaydın?"

"Bir ses duydum sandım. Ama rüya görmüş olmalıyım." Ya da hizmetçi olmayan bir hizmetçi, koridorda sessizce yürüyordu.

"Aşağı iniyorum. Uyuyamıyorum. Ve hala biraz ekmek pudingi kaldı."

Mantıklı bir bahane. Ama Minnow akşam yemeğinde ekmek pudingine neredeyse dokunmamıştı. Birdie, onun karanlıkta dolaşıp fazladan bir porsiyon almaya çalıştığına bir an bile inanmıyor. "Bir şey duydun mu? Ya da gizlice dolaşan birini gördün mü?"

Minnow hafifçe güldü. "Sadece seni."

"O zaman birlikte aşığı inelim." Birdie, Minnow'un yanından geçerken yanlışlıkla ayağına basar. "Özür dilerim! Neden bir lambamız ya da en azından mumlarımız yok?"

"Batalıklar yanar. Koşullar uygunsa sonsuza kadar." Minnow'un söylediğı şekilde, sesi çok küçük ve çok uzak geliyor.

"Her zaman kilitli kalırsak batalığı ateşe veremeyiz," diye mırıldanır Birdie. Merdivenlerin altındaki kapının kilidini açar ve koridora çıkar. Koridor loş ama zifiri karanlık merdivenlerden sonra oldukça aydınlık gelir. "Batalıktan bahsetmişken," der, burnunu kırıştırarak, "bana mı öyle geliyor yoksa koku daha da mı güçlendi?"

Hava soğuk ve yoğun, sanki biri kapıyı veya pencereyi açık bırakmış gibi.

"Pencereler açılmıyor," diyor Minnow, görünüşe göre aynı şeyi düşünmüş. "Hepsi ivilenmiş." Minnow, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Birdie'ye dönüyor.

Bir şeyler ters. Birdie uyandığından beri bunu biliyordu. Sadece hangi katta bir sorun olduğunu yanlış tahmin etmişti. Koridordan hızla lobinin yönüne doğru koşar ve ön kapıya döner.

Kapı ardına kadar açık. Ve orada, a geceyle çevrili bir şekilde Nimbus duruyor. Elleri başında, sanki bir şeyi tutmaya çalışır gibi sıkıyor. Birdie ileri atılır ve onu içeriye çeker. Kalbi hızla atıyor. Dışarı ıkabilirdi. Neredeyse ıkıyordu.

Kapı nasıl açılmış? Ve Nimbus odasından nasıl çıkılmış? Minnow ayakta durmuş, geceye bakıyor. Birdie, Minnow'u merdivenlerden inerken gördüğünü sanıyordu. Ama belki de merdivenlerden yukarı çıkarken görmüştür.

Minnow kapıyı kapatır ve arkasını döner. Yüzü solgun, yuvarlak gözleri o kadar iri ki Birdie, gri irislerinin etrafındaki beyazları görebiliyor.

"Onu asla bulamazdık," diye fısıldadı.

Birdie, Minnow'un bile bu tepkiyi taklit edemeyeceğini düşünüyor. Minnow dehşete kapılmış. Belki Minnow yaramazlık yapıyordu, ama Nimbus bunun kurbanı olmamalıydı.

"Nimbus?" Birdie, bir tepki bekleyerek sorar. Sessiz gözyaşları çocuğun yüzünden aşığı akar. Onun orada, yalnız, üşümüş ve kaybolmuş olduğunu düşünmek, Birdie'yi fiziksel olarak hasta hissettirir.

Minnow nazikçe ellerini kafasından uzaklaştırır. "Hadi. Seni yatağına geri götürelim."

Birdie önlerinde yürüyor. Nimbus'un kapısı açık. Başka kimse yok. Birdie'nin kafasında çılgın komplo teorileri dolaşıyor. Başka biri eve girmiş. Bu, onun uyanık ve ayakta olduğunu yakalamak için tasarlanmış bir tuzak. Ev, duvara o şiiri kazıyan çocuğun hayaleti tarafından lanetlenmiş.

Sonra en olası açıklama aklına gelir: Cook sarhoş ve gece kapıları kilitleme görevini ihmal etmiş. Herkesin güvenliği için kapıları kilitlemesi gerçekten gerekiyor. Bu ev çok sessiz olabilir, duvarlara kazınmış kötü niyetli gizemler barındırabilir, gizemli ayak sesleriyle yankılanabilir, ama yine de etraflarındaki her şeyden daha güvenlidir.

Nimbus sessiz ama itaatkar bir şekilde yatağına tırmanır. Birdie, onun batışını, etrafında yüzen sıkı buklelerden oluşan halesini aklından çıkaramaz. Açık kapısının yanında durur, ellerini karnının üzerine koyar ve nefes almakta zorlanır.

Minnow, Birdie'nin işini yapıyor. Eğilip Nimbus'u yatırıyor, sonra kalıp alnını okşuyor.

"Yalnız bırakma," diye fısıldar Minnow. "Bu evden çıkmak istiyorsan, bir rehber ihtiyacın var. Beni de yanına al, seni güvenli bir yere götüreceğime söz veriyorum."

Birdie kaşlarını çatır. Minnow'un Birdie'nin onu duyabildiğini fark edip etmediğini bilmiyor. Bu ne tür bir söz? Minnow bunu nasıl verebilir? Hiçbiri bataklığı geçemez. Sürücü ve onun iyi eğitilmiş atları olmadan geçemezler.

Minnow bir şarkı mırıldanmaya başlar. Nimbus gözlerini kapatır. "Bu melodi nedir?" diye sorar Birdie.

Minnow ona bakmaz, kurtardıkları çocuğa bakmaya devam eder. "Annem korkmuş hastaları sakinleştirmek için bu şarkıyı söylerdi."

"Annen doktor muydu?"

Minnow başını sallar. "Gerektiğinde cerrah olurdu." Şarkıyı tekrar söylemeye başlar ve tatlı bir melankoli notasıyla şarkıyı bitirir.

Şarkı işe yarar. Nimbus'un nefesi düzgün ve düzenli hale gelir. Birisi Birdie'nin yanındaki kapı eşiğine yaslanır. Birdie dönüp bakar ve River'ı görür, gözleri gölgeli ve çukurdur. River, Minnow'a bakmaktadır.

"Seni yine bulamadım," diyor River.

Minnow onlara doğru koşar ve Birdie Nimbus'un kapısını kapatır. Onu kilitleyemez, çünkü o zaman River ve Minnow onun kilit açma aletlerini ne kadar ustaca kullandığını anlarlar. Ayrıca aletleri, elbisesi ve ayakkabıları ile birlikte üst katta.

"Bu gece yatağa geri dönemeyiz," der Birdie. "Ben nöbet tutacağım ve onun dolaşmadığından emin olacağım."

"Beni bulamadın da ne demek?" diye sorar Minnow, River'a. "Yukarı çıkmayı denedin mi? Görünüşe göre bütün evde hala kilitli olan tek kapı o."

River başını sallar, göz kapakları ağırlaşmıştır. "Seni orada aramıyordum."

Birdie, Minnow'a şaşkın bir bakış atar. Minnow omuz silker, sonra sesini sinirli ve alaycı bir tona çevirmeye çalışır. "Seni de uyutmak için şarkı söylememi mi istiyorsun?"

River, tavana bakarken gözlerini hiçbir şeye odaklayamıyor gibi görünüyor. "Tekrar uyumak istemiyorum."

Minnow, Birdie'ye bakar. Bu sefer omuz silkme sırası Birdie'dedir. O da River'a ne yapacağını bilememektedir. River istemediği sürece onu zorla yatağına geri götüremezler.

"O zaman uyumayalım," der Minnow. "Ben ekmek yapacağım. İkiniz de benimle mutfakta oturabilirsiniz. Birdie, Nimbus yine dolaşmaya çıkarsa koridoru görebilirsin."

Birdie başını sallar. Bu da diğer çözümler kadar iyidir. Birdie, Minnow hamuru hazırlarken nöbet tutabilmek için pencere kenarındaki bankta oturur. River masaya oturur, başını kollarına dayar ve yüzünü Minnow'a çevirir.

"Sık sık ekmek yapar mısınız?" diye sorar.

Minnow gülümser, ama bu hüzünlü, uzak bir gülümsemedir. "Babam ekmek almaya giderken öldü. Ondan sonra annem fırına gitmemi hiç istemedi. Sanki ekmek suçluymuş gibi. Ben de ekmek yapmaya başladım."

Birdie, Minnow hakkında iki şey öğrendi. Babası ölmüş ve annesi doktormuş. Ve geçmiş zaman kipine bakılırsa, muhtemelen o da ölmüş. Ama tabii, bunların ikisi de yalan olabilir. Ancak bu gece Minnow'da Birdie'nin daha önce görmediği bir hassasiyet, bir kırılganlık var.

belki de Nimbus'a ne olabileceğine dair duyduğu korkuydu. Birdie bunu çok kişisel algıladı çünkü Nimbus'u önemsiyordu; peki Minnow neden bu kadar sarsılmıştı?

Birdie bütün gece uyanık kalacağını bilseydi, kendine yıkayacak bulaşık bırakırdı. Burada oturup hiçbir şey yapmamak israf gibi geliyor. Hamur kabardığında, Minnow da tezgahın üzerine oturur. River hemen yanına oturur ve başını Minnow'un omzuna yaslar.

Birdie, ikisinin kurallara ve görgü kurallarına karşı gelerek dokunarak rahatlık bulabilmelerine kıskançlık duymamaya çalışır.

"Beni uyutma," diye fısıldar River.

"Uyutmayız," diye söz verir Minnow.

Koridorda bir hareketlilik var. Birdie ayağa kalkar, dışarı çıkmaya hazırdır. Ancak Nimbus'un kaybolup dolaşması yerine, Forest mutfığa girer. Her zamanki gibi düğmeli beyaz gömleği ve koyu gri pantolonunu giymektedir, ancak üzerlerinde yumuşak görünümlü mavi bir bornoz vardır. Birdie, sadece geceliğiyle görülmekten yüzünün kızardığını hisseder.

"Kapı açık mı?" diye sorar Minnow.

Forest başını sallar. Masaya oturur, onlara bakar. Bir an için Birdie, River'ın Minnow'un yanında oturduğu gibi Forest'ın da yanına oturup oturmayaacağını görmek için tek başına bankta oturmak ister.

Sessiz, yakışıklı çocuk bir deste kart çıkarır ve karıştırmaya başlar.

Minnow canlanır. "Soldier-Run-Knife'ı biliyor musun?"

River'ın sesi o kadar kararlı ki Birdie bir şeyi kaçırmış gibi hisseder. "Sanırım Draw-Pass-Stab'ı kastediyorsun."

"Doğru. Adını hep unutuyorum." Minnow, Birdie'ye yumuşak bir gülümseme atar. Aldatma yeniden başlar. Minnow ne saklıyor? River bu konuda bir şeyler bildiği açıktır.

Forest kartları dağıtır. Birdie, her ihtimale karşı koridoru tam görebilecek şekilde onun karşısına oturur. River ve Minnow da onlara katılır. Ancak sadece iki tur sonra River'ın başı öne düşer.

"Bağırmaya başlarsam beni uyandır." Başını eğiyor. Birdie Minnow'a sorgulayan bir bakış atıyor, ama Minnow sadece ona bakıyor.

River'ın endişelendiği şeyi biliyorsa, bunu söylemiyor. Ama koruyucu bir şekilde yakınında oturuyor, böylece diğer kızı anında uyandırabilecek.

Belki Birdie'nin fark ettiği aldatma masum bir şeydir. River ve Minnow birbirlerine aşık. Bu en basit, en tatlı cevap.

Belki de, annesi kafasında yankılanıyor.

El üstüne el oynarlar, oyunlar birbirine karışır. Birdie kazanan bir set oynadığında Forest her seferinde gülümser. Birbirlerinin parmaklarına dokunmamaya o kadar dikkat ederler ki, el ele tutuşuyorlar gibi olurlar. Neredeyse oyun içinde oyun gibidir. Birbirlerine hiç dokunmadan olabildiğince yakınlaşırlar. Birdie oyunun tek taraflı olup olmadığını merak eder, ama o gizli gülümseme Forest'ın dudaklarında kalmaya devam eder.

Birdie titremeye başlayınca Forest cüppesini çıkarır ve omuzlarına örter. O teklif etseydi Birdie hayır derdi, ama etmedi. Sadece ona verdi. Hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti; en sevdiği renkti ve hala onun sıcaklığını taşıyordu.

Belki de Minnow, imkansız bir flörtle kendini tehlikeye atan tek aptal değildir. Ama Birdie, burada bir hata yaparsa kız kardeşini sonsuza kadar kaybetme riskini göze alan tek aptaldır.

Buna rağmen ve çok az uykuyla ertesi günün ne kadar zorlu geçeceğini bilmesine rağmen, bu hoş bir geceydi. Birdie uzun zamandır böyle hissetmemişti, *bunun* ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sonunda anladığında, ağlamak istedi.

Genç. Kendini genç hissediyor.

O hiç genç olamadı. Çocukken Magpie'ye bakıyordu ve on yaşına girer girmez Magpie'nin ameliyatı için para kazanmak üzere çalışmaya gönderildi. Minnow'un sessizce ama kararlı bir şekilde hile yapmaya çalışması ve Forest'ın aşılmaz üstünlüğü artmaya devam ederken tıslamasından anlaşıldığı kadarıyla, Minnow'un da arkadaşları arasında sadece genç bir kadın gibi hissedebileceği bir geceye ihtiyacı vardı.

Çünkü onlar onun arkadaşları, diye fark eder Birdie. Geceliği ve Forest'ın bornozu ile burada oturuyor ve başının belaya girmeyeceğini biliyor.

Forest oyunun son elini daşıtırken, River konuşur. Sesi yumuşak ve bozuk, gözleri hala kapalıdır.

"şu anda kırmızı daire içindeler. Bize de geliyor."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sessizliğin Evi'nde Geçmiş ve Gelecek

Biri kapıyı tırmalıyor. Küçük tırnaklar, ahşabı tekrar tekrar tırmalıyor. Ev hanımı, çok fazla gürültü olduğu için bunu fark etmekte uzun zaman alır, ama sonunda duyar.

Hala odanın ortasında durduğunu fark etmesi daha da uzun sürüyor. Bazen bazı şeyleri unutuyor, örneğin ihtiyaç duyduğunda bacaklarına hareket etmelerini nasıl söyleyeceğini. Bir vücuda sahip olmak zor. "Kapıyı aç" diyor kendi kendine.

İşe yarar. Yürüyor ve kilidi açıyor. En gürültücü çocuklardan biri, kızıl bukleli ve tombul yanaklı küçük bir kız, loş koridorda bekliyor.

"Mouse?" diye sorar küçük kız.

Bu isim, tırnaklarının altına sıkışmış bir kıymık gibidir. Ev hanımı titrer, ellerini sallar. Göğsünün içinde bir çekişme vardır, ama iplik çok yıpranmıştır. Bir şeyi çekip çıkaramadan kopar. "Mouse?" diye fısıldar.

"Orada mısın?"

Ev hanımı soruyu düşünür. Sorulara odaklanmak, tüm bu gürültünün altında çaresizce atan evin kalbinden başka bir şeyi dinlemek zor. Ama elinden geleni yapar. Sonunda başını sallar. "Artık değil, sanmıyorum."

Ev Hanımı küçük kızı üzümüştür. Sonra kız omuz silker, kaşlarını çatmış hali kaybolur. "Ama sen henüz diğerleriyle birlikte bataklıkta değilsin."

"Henüz değil. İçeri girmek ister misin? Dikkatli olmalı ve her seferinde sadece birinizi almalıyım, ama şu anda kimse izlemiyor."

"Hayır. Ben öyle ölmeyeceğim." Küçük kız bunu bir gerçekmiş gibi söyler ve Ev Hanımı ona inanır. Başını sallar ve kapıyı bir kez daha kapatır. Daha önce ona hayır demelerine asla izin verilmezdi. Ev Hanımı kapatır.

gözlerini kapatır ve kendine ve evin kalbine bir söz fısıldar.

"Yakında hepsi sessiz olacak."

Sonunda herkes sessizleşir.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Camın Arkasındaki Kuş

Sessiz Evin beşinci gününde, Birdie ev sahibesinin odasına girmeye hiç yaklaşmamıştır.

Birdie ne yaparsa yapsın, Ev Sahibesi sadece Rabbit'i yanına alıyor. Birdie de bunun nedenini anlayamıyor. O gece Rabbit sarhoş gibi görünüyordu ve Birdie, Minnow ve Forest onu korumak için ellerinden geleni yaptılar. Ama bu sadece Rabbit'in tavrıydı. İlk tanıştıklarında parlak gözlü, hevesli tavırları bir oyundu. Gerçek Rabbit içine kapanık ve uyuşuktur. Yemekleri uyurgezer gibi yer, neredeyse hiçbir şey söylemez ve hiçbir şey yemez, evin geri kalan işlerini de yapmaz.

Belki de ev hanımının talepleri o kadar yorucu ki, Rabbit'in tek yapabileceği şey yatakta sendelemek, ama Rabbit orada ne yaptığını söylemiyor. Her zaman çok yorgun olduğunu ve hatırlayamadığını söylüyor. Birdie, kemiklerine kadar yorgunluğu bilir. Parmakları kramp girip hareket edemeyecek hale gelene kadar çalışmıştır. O kadar soğuk zeminlerde ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek temizlik yapmıştır ki, sonrasında yürüyemeyip yatağına sürünerek gitmek zorunda kalmıştır. Yine de o gün ne yaptığını hatırlayamayacak kadar yorgun olmamıştır.

Birdie, Rabbit'i koruduğu için pişman ve şimdi bu fırsatı kaçırdı çünkü Ev Hanımı, Rabbit'in ne kadar beceriksiz olduğunu umursamıyor gibi görünüyor. Ev Hanımı o kadar tuhaf ki, muhtemelen farkına bile varmamıştır. Ve eğer gece yarısı yine Birdie'nin odasına girip Birdie'yi orada bulamamışsa, bunu da umursamıyor gibi görünüyor.

Rabbit dışında, House Wife'in kapısından geçen tek kişi Sky'dır. Birdie ona tedavisiyle ilgili sorular sormazdı, ama Sky ona ikinci günden beri olduğu gibi yine uzak duruyor. Nimbus bir keresinde mıklatışlarla ilgili bir fen dersi almıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, iki mıklatışı birbirine yaklaştıramıyordu.

uçları birbirine yapışmak için. Birbirlerini çok fazla kuvvetle itiyorlardı. Sanki Birdie, Sky için zıt kutuplu bir mıknatıs gibiydi.

Karşıt mıknatısın doğru terim olmadığını biliyor. Hawthorn tek bir kaşını kaldırarak onu düzeltirdi. Ama o burada değil. Keşke Birdie Dr. Bramble'a mektup yazıp ona öğretmenlik pozisyonu olduğunu söyleyebilseydi. Hawthorn şüphesiz Sky'a tedaviyi anlatmasını sağlayabilirdi.

Ama belki de olmaz. Çünkü Sky genel olarak farklıdır. Birdie bu sabah Minnow'un *yanlışlıkla* Sky'ın koluna dokunduğunu gördü. Sky neredeyse hiç irkilmedi ve ona hiç bağırmadı. Yorgun değil, bitkin görünüyordu. Tedavi ne olursa olsun, onun için kolay değil.

Birdie tedaviyi görebilseydi, belki bazı cevaplar bulabilirdi. Magpie buraya geldiğinde ne sorunu vardı, sorunu çözmek için ne yapıldı, Magpie daha sonra nereye gitti gibi soruların cevaplarını. Ama Sky'dan sonra House Wife'ın tedavi edeceği kişi Birdie'yi seven biri olacak. Onun sorularını memnuniyetle yanıtlayacak biri. Bundan emin.

Süpürmeyi bırakıp Nimbus ve Dawn'a bakmak için durur. Dawn zamanının çoğunu onunla geçirir, mutlu bir şekilde yüksek sesle okur, resim yapar veya ona bitmek bilmeyen hikayeler anlatır. Birdie bunun yardımcı olup olmadığını bilemez, ama zarar da vermiyor. Nimbus o son olaydan beri onları bir daha korkutmadı ve geceleri ortalıkta dolaşmıyor.

Dawn Birdie'yi fark eder ve el sallar.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor Birdie. "Ve lütfen bu öğleden sonra ben burada temizlik yaparken bir hikaye sakla. Kötü kalpli kardeşi Hurricane, korkunç zihin kontrol güçlerini kullanarak atı kendisine ait olduğuna ikna ettikten sonra, Prenses Solstice'in uçan atına ne olduğunu bilmek istiyorum."

"İnanmayacaksın!" Dawn söz veriyor.

Kızın ödüncü aldığı mutluluktan cesaretle alan Birdie, gününün en güzel saatlerini geçirmek için seraya gizlice girer. Sky ve Rabbit dışında, hepsi birkaç gün içinde tuhaf bir topluluk haline gelmiştir. Dawn, Nimbus'u kanatları altına almıştır. Herkes Lake'e göz kulak olur ve o duvarlara çarparak orada duvar olmadığını öfkeyle haykırdığında ona yardım eder. River mutfığı ele geçirmiştir

mutfağı devraldı — Cook artık hep sarhoş — ve daha büyük gençler her gece arkadaşlık ve kart oyunları için gizlice dışarı çıkıyor.

Ancak gizlice çıkanlar sadece onlar değil. Her gün aynı saatlerde, River ve Minnow yürüyüş yapmak için dışarı kaçıyorlar. Kimsenin fark etmediğini sanıyorlar, çünkü her gün aynı saatlerde Birdie'nin seradaki bankta Forest ile buluştuğunu bilmiyorlar.

O yanına otururken şeker kutusunu uzatır. "Onları kaçırdım mı?" diye sorar.

O başını sallar.

"Oh, iyi." Kısa süre sonra, sis dönerek arkadaşlarının geldiğini haber verir. River, Minnow'un işlevsel yürüyüşünün aksine, Minnow'un etrafında daireler çizerek dans eder.

Birdie, Minnow'un alçak ve sabırsız sesine geçer. "Lütfen beni rahatsız etme, yürümeye konsantre olmam lazım."

Sonra neşeli, müziksel River sesine geçer. "Ama kızdığında çok güzel görünüyorsun! Ve sen *her zaman* kızgınsın, bu yüzden *her zaman* güzelsin, bu yüzden sana *her zaman* bakmak zorundayım."

Minnow'un sesine geri dönelim. "Bana aşık olmakta ısrarcıysan, en azından tuvaletleri temizleyerek bunu benim için değerli hale getirebilirsin."

Bu, Forest'tan şaşkın bir kahkaha koparır. Bu, Dawn'ın bulaşıcı duygularından daha çok Birdie'yi doldurur. Onun buradaki asıl amacı budur. River ve Minnow arasında konuşmalar uydurmak değil, Forest'ı güldürmeye çalışmak. Hâlâ tek kelime etmemiştir, ama kahkahası yeterlidir.

Minnow ve River artık yanlarından geçtiler, bugünkü oyunu kazandı. Birdie iç çekerek arkasına yaslanır.

"Öyleyse," diyor, önceki günkü tek taraflı konuşmasına devam ederek. Forest ile birlikte olmanın bu kadar kolay olmasının bir nedeni de bu: O konuşmuyor, bu yüzden ona kendi konumunun çok üstünde biriymiş gibi değil, bir arkadaş gibi davrandığını hatırlatmasına gerek kalmıyor. "Lake'den tutarlı bir cevap alamıyorum, ama Nimbus'un annesinin yetenekli bir hizmetçi tuttuğunu biliyorum. Çocukluk dadısını hiç tanımadım ve öğretmeninin yetenekleri olmadığını biliyorum." Somurtmayı zor tutuyor. Hawthorn'a onu Dr. Bramble ile tanıştırdığı için minnettar olmalı, ama o, arabayla alınmaya hazırlanırken oradaydı. Ona ne olduğunu bildiren küçümseyici tonu...

yapması ve araması gereken şeyleri - sanki zaten bilmiyormuş gibi - hala onu kızdırıyor. Hawthorn gibi insanlar çoğu zaman acımasızdırlar. Birdie gibi birine bakarken, taklit ettikleri zenginlere göre ona daha yakın olduklarını hatırlamadan duramazlar.

Ama Birdie, Magpie'nin nerede olduğunu öğrendikten sonra Hawthorn'a yine de ihtiyaç duyabilir. Onu bir daha görürse, reverans yapıp onun gerçekten kendisinden daha üstün olduğunu varsayacaktır, çünkü Hawthorn'un buna inanması gerekir.

Birdie boğazını temizler ve devam eder. "Sonra River var. Evinde yetenekli iki çalışan olduğunu söyledi. İkisi de sadece babası için çalışıyordu. Onlarla çok az teması vardı. Sky ile konuşmadım — onun her zaman mutfakta benden karşı tarafta durması dikkatini çekti mi? Ama onun durumunun da benzer olduğunu varsayabiliriz. Senin evinde de yetenekli insanlar vardı, ama sen küçükken dadın ya da hemşiren yoktu, büyüdüğünde de özel öğretmenin yoktu, doğru mu?"

Forest başını sallar.

Birdie önlüğünün cebindeki merdiven anahtarıyla oynarken, etraflarındaki yeşillığe kaşlarını çatarak bakıyor. "Bu yüzden Minnow'un teorisi bana mantıklı gelmiyor. Neden bir şeyi yakalayasın ki? Eğer bu kadar bulaşıcı olsaydı, prosedürü geçirenlerle birlikte yaşayan aile üyeleri de yetenekler geliştirirdi. Tabii yeteneklerini saklamıyorlarsa, ki bu da mantıklı değil. Bakanlığın kayıtlarına girdikten sonra, sana bir iş verilir. Neden bundan kaçınasın ki?" Birdie iç geçirir ve Forest'a döner. "Ama başka teorim yok. Tabii, şehri ziyaret edip, gökyüzüne ejderha gibi siyah duman püskürten devasa Bakanlık binasında bu prosedürü uyguladığını unutmadıysan?" Birdie, Sootcity'ye gelen kömürün yarısının bu prosedür için makineye girdiğini duymuştu. Günün sonunda giysilerini kaplayan isin ne kadarının, yeni bir çocuğun ailesine bakabilmesini sağladığını hep merak etmişti.

Babası her zaman bunun *ilerlemenin bedeli* olduğunu söylerdi. İçeri giren duman

akciğerleri ve zayıf bebekleri ve yaşlıları boğdu. Tek kaynak bu değildi, ama en kötüsü buydu. Yine de Birdie, bir gün soluduğu dumanın Magpie'nin olağanüstü olduğunu gösteren duman olacağını hayal ederek, onu ciğerlerine çekmekten mutluydu.

Forest, derin düşüncelere dalmış gibi yüzünü buruşturur, sonra yumuşar ve başını sallar.

"Paylaşmak istediğin bir teorin var mı?" Birdie, omzuna hafifçe dokunarak onu taklit eder.

Forest kaşlarını çattı, sonra aniden ayağa kalktı ve seradan çıktı.

Birdie'nin göğsü panikle sıkışır. Daha önce ona böyle dokunmamıştı. Bu uygunsuz bir hareketti. Onunla alay etmek de acımasızcaydı. Kendini bu kadar rahat hissetmesi affedilemezdi. Bu sınırları aşarak ne düşünmüştü? Ona bir arkadaş gibi davranmak? Belki de bir arkadaştan daha fazlası. Ama o onun arkadaşı değildi. Asla olamazdı.

Ve zamanını böyle harcamaya hakkı yoktu. Forest'la oturmak onu mutlu ediyordu, ama mutlu olmayı hak etmiyordu, çünkü bu onu Magpie'yi bulmaya yaklaştırmıyordu.

En büyük korkusu, Magpie'nin gerçekten buraya gelmiş olması, tedaviyi gerçekten almış olması ve gerçekten iyileşmiş olmasıdır. Ancak Birdie, yaptıkları için onlardan çok nefret ettiği için evde durup ailesiyle konuşmadığı için Magpie'nin eve döndüğü haberini kaçırmıştır. Birdie eve girerken Magpie dışarı çıkarken yolda karşılaşmış olabilirlerdi.

Magpie'nin evde oturup anne babasıyla akşam yemeği yediği, hepsinin Birdie'nin nerede olduğunu merak ettiği görüntüsü, Birdie'yi hem gülmek hem de çığlık atmak istemesi. Haber almanın da bir yolu yok. Tüm umutları, çabaları, aldatmacaları ve riskleri, ama yine de kız kardeşi olmayan bir hizmetçiden başka bir şey değil. Yerini unutmaya devam ederse, belki hizmetçi bile olmayacak.

Birdie yenilgiye uğramış bir şekilde başını eğdi. Üzerine bir gölge düştü. Birdie başını kaldırıp Forest'ın elinde kalın bir kitap tuttuğunu görür.

"Okumak mı istiyorsun?" diye sorar. Bu yüzden mi gitti?

Forest başını sallar ve onun yanına oturur. Birdie'nin rahatlama anında ve neredeyse dayanılmazdır. Forest ona kızgın değildir. Birdie, burada hayatının en güzel kısmını mahvetmemiştir.

Forest kitabı açar ve bir şeyler arar. Sonra sayfa numarasını vurgulu bir şekilde gösterir.

"On dört mü?" diye sorar Birdie.

Forest, aşırı bir tepki veya değişiklik beklermişçesine onu dikkatle izliyor. Hiçbir tepki gelmeyince başını sallar ve devam eder, daha fazla kelime arar ve onları gösterir. Sonunda, bütün bir cümle kurar.

Değişimden hemen önce on dört yaşında çok hasta

"Önce hastalandığını mı söylüyorsun? Yeteneğin ortaya çıkmadan önce mi?" Anladığını görünce rahatlayarak başını sallar.

"Belki de bir şey vardır. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ama... bunu yazamaz mısın?" Birdie, Forest'ın okumayı ve yazmayı hiç öğrenmediğini varsaymıştı. Onun gibi bir geçmişe sahip biri için bu şaşırtıcı olurdu, ama duyulmamış bir şey de değildi. Alt kesimlerdeki çoğu insan bunu asla öğrenmez.

Sonra daha olası bir açıklama, şaşırtıcı bir utanç ve keskin bir pişmanlık dalgasıyla onu sardı. Muhtemelen *onun* okuma yazma bilmediğini varsaymıştı. Ve o, okuyup yazabildiğini ifşa etmişti.

Forest, onun sorusuna başını sallayarak cevap verir.

"Neden?" diye sorar Birdie, yorgun, üzgün ve kendine, evine ve tüm dünyaya karşı hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Kitaba tekrar bakar ve sonunda aradığı kelimeyi bulur. Üç kez üzerine tıklar.

Tehlikeli.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Reddedilen Nehir

River güneş doğduktan sonra uyanır, başı ağrıyor ve midesi bulanıyor. Buraya geldiğinden beri ilk kez bütün gece uyumuştur.

Ve rüyalarının hiçbirini hatırlamıyor. Minnow'un olduğu rüyaları bile. River daha önce başka kızlara da ilgi duymuştu, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Hiçbiri bu kadar yoğun ve kalıcı olmamıştı. O korkunç kırmızı daire olmasaydı, River Minnow'un nihayet gardını indirdiği anlarda onunla vakit geçirebilmek için uyumayı gerçekten çok severdi.

River gündüzleri de o gardı düşürmeye çalışmıyor değil. Sürekli flört ediyor. Minnow umursamıyor gibi görünüyor, ama asla tam olarak karşılık vermiyor. Minnow bir şey bekliyor, River bundan emin. Her zaman uyanık görünüyor. Evdeki diğerlerine çok fazla dikkat ediyor, Birdie'nin yaptığı şeylere ise çok az dikkat ediyor. Örneğin, Rabbit'in sürekli sarhoş olması Minnow'u hiç rahatsız etmiyor. Rabbit'in üzerine düşen işi yapmadığından hiç şikayet etmiyor. Minnow evin işlerinin yürümesi için yardım ediyor, ama Birdie'nin açıkça ve çaresizce yaptığı gibi işleri umursamıyor.

Öte yandan, Minnow, Birdie'nin öyleymiş gibi davranmadığı şekilde, ev hanımı ve kilitli kapısına takıntılı değildir. Birdie'nin Minnow'dan daha hırslı olması da olabilir, ama River bunun öyle olmadığını biliyor. Minnow, güneşte uzanan bir köpek gibi tembel değildir. Bir kedinin pencere pervazına tünediği gibi *hazırdır*.

Ancak gece boyunca uyumak, River'ın gece yarısı mutfak saatini kaçırmaması anlamına geliyordu. Kapısının bir kez olsun kilitli olmasını umarak kapısına koştu, ancak kapının açık olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

Onu dışarıda mı bıraktılar? Bu acı verici. Sadece Birdie ve Forest'ın Minnow'dan gülümsemeler aldığını hayal etmekten hoşlanmadığı için değil, bu gülümsemeleri hak edenin River olduğu için değil, aynı zamanda bu evin ve içindeki en az iki kişinin onları öldürmek istediğini

bu evin ve içindeki en az iki kişinin onların ölmesini istediğini anlamıyor gibi görüldüğü için. Onlar onu dahil etmezlerse, onları nasıl güvende tutabilir?

Sky'ın rüyalarını tekrar kontrol etmeye çalışır, hala onları mutlu bir şekilde takip edip katledip katletmediğini görmek için, ama onu bulamaz. Sanki sessizleşmiş gibidir. Bunun evin amacı olduğunu düşünür, ama neden onun rüyalarını elinden alsın ki? Yine de çok fazla uğraşmaz. Her zaman Minnow'a giden yolu bulur, er ya da geç, ve elinden geldiğince orada kalır.

Minnow, ne yazık ki, hala evde ölümcül olabilecek kişiler listesinde yer alıyor. Ama o, küçük bir cinayeti yargılayacak kim?

River salona girerken Birdie'ye çarpmak üzere. Uykudan kızarmış gözleri ve sersemlemiş ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, o da yeni uyanmış. Bir terslik var.

"Sen de uyuyakaldın mı?" diye sorar River.

Birdie, açıkça rahatsız bir şekilde başını sallar. Minnow, arkasında bulunan merdiven boşluğundan fırlayarak, hala ıslak olan saçlarını telaşla bağlar. "Neden kimse beni uyandırmadı?" diye sorar.

"Hepimiz uyuduk," der River. Merakla.

"Hadi," der Birdie. "Programın gerisindeyiz." Minnow'u yakalar ve River mutfağa çekilir, somurtkan ve yalnız.

Başka bir şey daha var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyor. Kahvaltıyı hazırlarken bütün sabah bu düşünce aklından çıkmıyor. Minnow yardım etmek için içeri giriyor, ama dikkati dağınık ve hiç neşeli değil.

Minnow, önlüğüne un patlaması yapınca irkilir.

River ekmek hamurunu yoğurmaya devam eder. "*Birisi* son on dakikadır söylediğim hiçbir şeyi duymamış."

"Bir şey tuhaf," diyor Minnow.

River gülümser, çünkü ne olduğunu anlamıştır. Ama Minnow'u biraz daha kızdırmak ister. "Ne olduğunu biliyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Minnow yaklaşır ve sonra kaşlarını çatır. "Bütün gece uyumak, neredeyse hiç uyumamaktan daha yorucu olabilir mi?" Başparmağıyla River'ın gözlerinin altındaki gölgeleri okşar. River donar, nefesini tutar, bu anı bozmaktan korkar. Minnow'un rüyalarında yaptıkları her şeyi hatırlar.

Minnow da hatırlıyor olmalı, çünkü River'ın dudaklarına bakıyor ve başparmağını River'ın yanağında tutuyor.

"Soba," diye fısıldar River.

"Evet, çok güzel ve sıcak."

"Ve kokusu..." River gülümseyerek sorar, gözleri Minnow'un dudaklarına kayar. O dudakların rüyalarında nasıl bir his verdiğini bilir. İkisi de uyanırken onları tatmak ister.

"Odun dumanı gibi. Turba değil," diyor Minnow. Ancak River'ın farkı bulmasını tebrik etmek ya da eğilip River'ın zekasını özlemle beklenen bir öpücükle ödüllendirmek yerine, Minnow bir taş yutmuş gibi görünüyor. Bir adım geri atıyor ve hareketsiz, gözlerini kırpmadan sobaya bakıyor. Sonra dönüp tahta bir kukla gibi zarif bir şekilde kiler odasına giriyor.

River somurtuyor. Minnow'un daha meraklı olmasını, bu gizemi onunla birlikte çözmeye çalışmasını bekliyordu. Çünkü River, dün gece odun kalmadığını çok iyi biliyordu. Dawn fındık kavurmak istiyordu ve Minnow, odun olmadan fındıkların kurutulmuş turba gibi tadı olacağını söyleyerek onunla dalga geçmişti. Sonra bataklığa gidip Dawn'a taze turba getireceğini söyledi. Dawn dehşete kapılmış gibi yaptı ama aslında bu ilgiden çok memnun oldu, bu da mutfaktaki herkesin de memnun olduğu anlamına geliyordu. Güzel bir akşamdı. Aşçı bile dışarı çıkıp akşam yemeğini üstlendi.

Birdie, Forest ile mutfığa gelir. Forest, River'ın fırıncılık yardımcısıdır, tabii serada gizlenip Birdie'nin kendisiyle buluşmasını beklemediği zamanlarda. Kimsenin bilmediğini sanıyorlar, ama gizlilik konusunda pek de iyi değiller.

Forest nazik ve kibardır, ama rüyalarında zehir saçmaktadır. River, onun korkunç şeyler yapabileceğinden ve belki de çoktan yapmış olduğundan şüphe duymamaktadır. O da River'ın listesindedir.

"Dün gece uyudun mu?" diye sorar River, bir gözü kilerde.

O başını sallar. İkisi de kötü görünür. Birdie'nin eli sanki ağrıyormuş gibi sürekli alına gider ve Forest, River'a yardım etmek yerine geniş omuzlu vücudunu masaya yaslar.

Diğer sakinlerin hiçbiri henüz gelmemiştir. Neredeyse her zaman yemek saatlerine zamanında gelirler, çünkü yemekler en eğlenceli şeydir.

ev. River kaşlarını çatarak, bunu anlamaya çalışır. Dün gece, Cook, River'ın yemeği hazırlamasına *ya da* daha sonra herkese ikram ettiği aromatik çayı demlemesine izin vermedi. Bu, River'ın günlerdir ilk kez sorumlu olmadığı ilk yemektir. Cook, herkesin gece boyunca uyumasını sağlamak için onlara bir şey yapmış olabilir mi?

Neden şimdi uyuşturulsunlar ki? Her gece gizlice dolaşıyorlar. Cook bunu bilseydi, hizmetçileri azarlardı.

Odun. Yeni. Dün gece biri malzeme getirmiş. Cook, onların arabayla kaçmaya çalışacaklarını mı düşündü? Hepsi aileleri tarafından buraya gönderilmişti; gidecek başka yerleri yoktu. Malzemelerin teslim edildiğini görmek onları rahatsız edecek bir şey değildi. Aksine, bu haftanın en önemli olayı olacaktı.

Bu da River'ın, gece yarısı gelen kişinin başka bir şey getirdiğinden şüphelenmesine neden oluyor. Hiçbirinin görmemesi gereken bir şey. Ama ne?

River mutfağı tarayarak, başka neler değiştiğini anlamaya çalışır. İşte! Pencerenin yanındaki çay fincanında bir dal çiçek. River, evin çevresinde yetişen her çiçeği bilir, çünkü Minnow homurdanmasına rağmen ona izin verdiği için hepsini koparıp Minnow'un saçlarına takmıştır. O çiçekler başka bir yerden, Cook için getirilmiştir.

Sürücü Cook'a ilgi duyuyorsa, bu ilginç bir dedikodu olur. River kiler odasına koşar. Minnow, içinde hayalet görmüş gibi un kabına bakmaktadır. Ya da belki de uyuşturulduğu için hala sersemlemiştir.

"Başka bir şey daha anladım," diyor River.

Minnow ona döner, gözlerinde donuk bir teslimiyet ifadesi vardır. Bu çayın yan etkisi değildir. Bu başka bir şeydir. Bir şekilde, mutfağa girip kilerde yürürken Minnow farklı birine dönüşmüştür. Aralarında bir mesafe vardır, Minnow'un bakışlarında soğuk ve düz bir parlaklık vardır.

"Ne değişti?" diye sorar River. Sorgulamaya çalışır, ama sesi gergin ve korkulu çıkar.

"Duman. Sen kendin söyledin." Minnow onu geçmeye çalışır, ama River kolunu uzatarak onu engeller.

"Hayır, başka bir şey oldu. Ne oldu, Minnow?"

Minnow elini kaldırır ve River'ın yanağına hafifçe bastırır. River başını ona yaslar, Minnow'un gözlerinin ağırlığı yüzünde neredeyse fiziksel bir his yaratır. Sonunda Minnow gülümser. Ama bu bir idam sehпасı gülümsemesidir. Sonların gülümsemesidir.

"Sen değilsin," der Minnow. "Asla sen değildin."

Ve sonra Minnow onun etrafından dolaşıp River'ın kalbi paramparça olurken oradan ayrılır.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oynayan Kuş

Bu sabah her şey ters gidiyor. Sadece herkesin gözleri kan çanağına dönmüş ve yorgun olduğu, River'ın garip ve öfkeli bir gerginlik içinde olduğu ve Minnow'un ilgisiz bir kayıtsızlık içinde olduğu için değil, atmosferde bir şeyin baskı yaptığı için. Birdie'nin kafası pamukla dolu.

Minnow'u izlemekten kendini alamıyor. Minnow erken kalkmadığını iddia ediyor, ama bugün farklı. Birdie ona güvenmeye başlamıştı, ama belki de yanılmıştı. Çünkü Birdie dışında Sessiz Ev'de bir casus varsa, o casusun daha başarılı olmadığını kim söyleyebilir?

Belki de Birdie, Ev Hanımının odasına fazla odaklanmıştı.

Belki de önce Minnow'un odasına girmesi gerekiyor.

"Fırtına geliyor." Minnow, herkes River'ın önlerine koyduğu tost ve yumurtaları bitirirken pencereden dışarı bakıyor. "Sanırım bugün dışarıda oynayamayacağız."

Lake kahkahalarla gülmeye başlar. Onun bir kez olsun zihinsel olarak onlarla birlikte olması o kadar şaşırtıcıdır ki, diğerleri de gülmeye başlar. Köşede duran donuk gözlü Sky bile dalgın bir gülümsemeyle gülümser.

"Bugün oynamalıyız," diyor Birdie, ellerini beline koyarak. Cook uyanmamış ve House Wife her zamanki gibi kahvaltı için gelmemiş. Kim onlara kızabilir ki?

Ayrıca Lake, Nimbus ve Dawn pratikte hala çocuk sayılır. Geri kalanlar da... pek büyük sayılmazlar, değil mi? Bir gün izin hak ediyorlar. Büyük evlerde çalışsalar bile, rahatlamak için zaman bulmayı başardılar. Sessiz Ev'de, tedavi sırası gelene kadar beklemekten başka yapacak bir şey yok. Tabii ki herkes yorgun ve bitkin.

Ayrıca, biraz kargaşa Birdie'nin tam da ihtiyacı olan şey olabilir. Rolünü çok iyi oynuyor ve bu onu hiçbir yere götürmedi. Eğer

Ev Hanımı gürültüden nefret ediyorsa, daha fazla gürültü yapıp odasından çıkıp çıkmayacağını görmeleri gerekecek.

"Ama bizim oyuncağımız yok," diyor Dawn. Daha ciddi görünmek için sesini alçaltmaya çalışarak dik oturuyor. "Yani, bizim paddleball setimiz, dartımız, hatta çim bahçemiz bile yok."

Birdie, Dawn'ın ellerini tutup onu masadan kaldırır. "Ben de bu şeylerin hiçbirisi olmadan büyüdüm. Benim mahallede yaşayan çocuklar kadar, yoktan var eden kimse yoktur."

Birdie, eti bağlamak için kullanılan bir parça ip, bayat kraker paketi ve şekerli meyve kabuğu konservesi toplar. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştir?

"Yere işaret koyacak bir şey var mı?" diye sorar. "Ama kalıcı olmasın." Birdie, yaptıkları her türlü pisliği temizlemek zorunda kalacak.

Forest elini omzuna koyar. İcini titreten his sayesinde onun olduğunu içgüdüsel olarak anlar. Forest ilk kez kasıtlı olarak ona dokunmuştur. Uzun, zarif parmaklarına, omzunu saran eline bakar. Nefesi kesilir.

Ona bakar. O koridoru işaret eder ve dışarı çıkar. Onun isteğini yerine getiriyor. Birbirlerini bu kadar çabuk anlamaya başlamaları şaşırtıcıdır.

"Hadi ama," der Birdie diğerlerine, Forest'ın ona tekrar dokunmasını ne kadar çok istediğini belli etmemeye çalışarak. "Mutfakta oynamayacağız."

"Çalışma odası mı?" diye sorar Minnow. Onun dışında herkes bu fikirden heyecanlanmıştı. Bu gariptir, çünkü kart oyunlarında çok rekabetçidir. Belki Minnow ve River araları bozulmuştur. River kesinlikle üzgün görünmektedir. Ama Minnow öyle değildir.

"En üst kat." Mükemmel. Geniş, açık bir alan. Birdie bunu daha önce düşünmediği için sinirlenir. Ama o bir hizmetçi, dadı değil. Daha önce hiç eğlenceyle ilgilenmemiştir. Sadece evin ve içindeki her şeyin kendi kendine temizlendiği izlenimini yaratmakla ilgilenir.

Minnow kaşlarını çatı.

"Yapamayız." "Neden?"

"Oraya çıkmamız yasak."

"Kimse öyle demedi."

"Merdivenlerin kilitli olması, izin verilmediğini gösteriyor." Minnow çenesini mutfaktan çıkan sakirlere doğru uzatır. "Ayrıca, ev hanımının yardıma ihtiyacı olacak. Ve Rabbit henüz aşağıya inmedi."

Birdie endişesini gizlemeye çalışır. Minnow, ev sahibesinin hizmetçisi rolünü istediğini ilk kez ima etmiştir. Minnow burada kalırsa ve ev sahibi dışarı çıkarsa, Birdie'den önce o odaya girecektir.

Minnow'un tavrı değişikliğinin sebebi bu mu? "Gel ya da gelme, sana kalmış." Birdie kayıtsızlık numarası yapar, ama Minnow'un girişte tereddüt ettiğini fark etmiştir. O, o yeri almaya çalışıyor. Düşününce, Minnow ev hanımı ortaya çıktığında her zaman mutfakta veya koridorda olmaya özen göstermiştir. Hazır ve nazır.

Birdie, Minnow'un burada gerçekte ne yaptığını anlamak zorundadır ve bunu bugün anlamak zorundadır.

Çeşitli heyecan ve homurdanarak kabul eden sesler eşliğinde Lake, Dawn, River, Minnow ve hatta Sky, Birdie merdiven kapısını açarken bekliyorlar. Sky uyanık gibi görünmüyor, ancak yine de ondan olabildiğince uzak duruyor.

"Dawn, Nimbus'u getirir misin?" diye sorar Birdie. "Onu dışarıda bırakmak istemeyiz."

Forest, bir avuç tebeşir ve kömürle çalışma odasından çıkar. Birdie asla malzeme almayı göze almazdı, ama Forest'a izin verilir. Onları onay için uzatır.

"Mükemmel. Sokakta işaretlemek için kullandığımız eski tuğlalardan çok daha iyi," der Birdie. Daha iyidir. Ama anılar Birdie'ye bir özlem duygusu verir. Birdie çalışmaya başladığında Magpie hala çok küçüktü. Magpie onsuz ne tür oyunlar oynadı? Ne tür maceralar, entrikalar, çocukluk zaferleri ve kalp kırıklıkları yaşadı? Birdie, bunları kaçırmış olmaktan nefret ediyor, her şeyi kaçırmış olmaktan nefret ediyor, hala bulması gereken tek kişiyi kaçırmış olmaktan nefret ediyor.

Forest'ın Magpie ile tanışmasını istiyor. Onların iyi anlaşacaklarından emin.

Ama emin mi? Artık Magpie'yi tanımıyor. Ve bu garip varoluş balonunun dışında, Forest onun arkadaşı olur muydu? Yoksa bu, tüm ülkede böyle bir yağmurlu gün aktivitesinin gerçekleşebileceği tek yer mi?

Dawn, Nimbus'u dışarı çıkarırken, tepkisiz arkadaşına neşeyle konuşur. Bu, Birdie'nin kalbini ısıtır — Dawn'ın yeteneği sayesinde kaçınılmaz olarak. Bu gezi gerekli değildir, ama doğru hissettirir. *Yapabileceğin iyiliği, yapabileceğin yerde yap.*

"Yukarı!" Birdie, merdivenlerin kapısını açarak ilan eder. Dawn'ın gözleri, sanki yasadışı bir eyleme karışmış gibi iri iri açılmıştır. River, Nimbus'a yardım eder, ikisi de onun ellerinden birer tane tutar. Lake yine nerede olduğunu bilmiyor gibi görünür, bu yüzden Forest devreye girer. Birdie, Sky ile birlikte arkada kalır. Aralarındaki mesafeyi korumak için tüm vücudunu duvara dayamak zorundadır, ama bunu otomatik olarak yapar, sanki yaptığıının farkında bile değilmiş gibi.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldanır, loş ışıktaki gözlerini kırparak.

"Biraz oyun oynamaya."

Birdie'nin rahatlamasına neden olan Minnow, onların peşinden merdiven boşluğuna atlar. Yine de hala gergin görünmektedir.

"Rabbit'i sen mi alacaksın, yoksa ben mi alayım?" diye sorar Birdie.

"Onu olduğu yerde bırak," der Minnow.

River, Minnow'a sert bir bakış attıktan sonra koridordan hizmetçi odalarına doğru uzaklaşır. "Onu ben getiririm."

İlginç. Aralarında bir sorun var. Ayrılık mı, yoksa komplocular arasında bir çatışma mı?

"Ne?" diye bağırır Minnow.

Birdie, gözlerini düşmanından ayırır. "Hiçbir şey."

Merdivenlerin tepesinde, Forest çoktan işe koyulmuş ve yere bir dizi sayı çizmeye başlamış. Küçük yuvarlak pencereler, çalışabilmeleri için yeterli ışığı içeri alıyor, ama ortam kasvetli. Ya da belki de Dawn'ın etkisine rağmen Birdie'nin ruh hali böyledir.

River onlara katılır. "Rabbit orada değil," der. "Ev Hanımı onu erken saatte istemiş olmalı. Sanırım bugün Sky'a tedavi yok." Çenesini Sky'ın oturduğu yere doğru uzatır, elinde kömürle, düşüncesizce tahtalardan birinin üzerinde ileri geri sürter.

Birdie üzgün görünmemeye çalışıyor, ama üzgün. Ev Hanımına yardım etmek için bir fırsat daha kaçmış. Bir sabah erken kalkmamış, Rabbit ise bir şekilde kalkmış.

"Sky, tedavini bitirdin mi?" diye sorar River.

Sky cevap vermez.

"Yakında bitmiş olmalı." River bunu hafifçe söyler, ama Birdie bunu duyunca umutsuzluğa kapılır. Muhtemelen River ve Minnow arasındaki gerginlikten dolayıdır. River bir sonraki tedavi sırasını alacak ve onlar bunun için endişeleniyorlar. Birdie tüm bu zaman boyunca sakinlerle güven ilişkisi kurmak için uğraşmıştı, ama en önemli kişi ona asla yardım etmeyecekti. Rahatlamaması, eğlenmemesi, gülmemesi, sohbet etmemesi ve kart oyunları oynamaması gerektiğini bilmeliydi.

"Bu ip ne için?" diye sorar Dawn. Bu sabahki örgüsü, Birdie ona öğretmeye çalıştıktan ve Minnow homurdanarak devraldıktan sonra şimdiye kadarki en iyisi.

Birdie endişelerini ve hayal kırıklıklarını bir kenara bırakıp elindeki işe odaklanır. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmakta ne kadar başarılı olursa, Minnow ve River'ı ne yapmaya çalıştıklarını o kadar kolay yakalayabilir.

"Eğlenmek için," der Birdie.

Üç metrelik canavar, kör arama, hop-top oynarlar. Dawn herkesin portresini duvarlara çizer — teknik olarak doğru olmasa da, Sky'ın uykulu alaycı gülümsemesine kadar her birinin ruh halini yakalar — ve Lake koşu yarışında herkesi yenerek onları şaşırtır. Birdie, Forest'ın bilerek kaybettiğinden şüphelenir. Onun uzun adımlarıyla kazanmaması imkansız. Daha sonra onunla göz göze geldiğinde, gülümsemeyi bile göstermez, ama ona göz kırpar. Kendi sıcak gülümsemesini saklamak için başını eğirir.

Sky yarışa katılmamıştır, ama mutlu görünmektedir. Nimbus ise şimdiye kadar gördüğü kadar rahattır. Gözleri daha az dolaşmaktadır ve birkaç kez onunla kısa bir göz teması kurduğuna yemin edebilir. Belki de hepsinin böyle bir arada olması onun için iyidir.

Ancak en olası cevap, Dawn'ı o kadar mutlu etmeyi başardıkları için, aynı şekilde davranmaktan başka seçenekleri olmadığıdır. Minnow bile gülüyor, River hepsine resmi dans öğretmeye çalışırken, gülüşü etraflarında yüksek sesle yankılanıyor. Minnow, hayatı pahasına bile hareketleri yapamıyor.

"Hayır, *ben* yönlendiririm," diyor River.

"Senin yönlendirmeni istemiyorum," diye yanıtlar Minnow, kasıtlı olarak River'ı tökezletmeye çalışır. Dawn izler, kimsenin hareket etmediği ritmi alkışlar.

"Kuşlar hepsi gitti," diyor Lake, üzgün bir şekilde yukarıya bakarak. Uzak kulenin yönüne doğru süzölmeye başlıyor. "Artık mesaj yok. Tamamen yalnızım."

"Hayır!" Minnow, River'ın ellerini bırakır. Boşluğu koşarak geçer ve Lake'in kolunu sertçe yakalar, onu gruba doğru geri çeker. Birdie onun bakışlarını yakaladığında, Minnow başka yere bakar.

"Güvenli değil," diyor. "Kule merdivenlerinde basamaklar eksik. Eğer biri yaralanırsa, bunun bedelini biz öderiz."

Bu doğru. Ama Minnow, Dawn'ın bulaşıcı mutluluğuna rağmen paniğe kapıldı. Bu da, o kuleye kimsenin girmemesi konusunda inanılmaz derecede güçlü hisleri olduğu anlamına geliyor. Ayrıca merdivenlerin olduğunu ve bazı basamakların eksik olduğunu da biliyor. Bu da, Birdie'den daha ayrıntılı bir şekilde bu alanı keşfettiği anlamına geliyor.

Sanki kalan dikkati dağıtmak istercesine, Minnow kontrolü ele alır ve yeni oyunlar yönlendirir. Yağmur pencerelere vurur ve mağara gibi odayı neredeyse rahat hissettirir. Saatler geçer. Minnow, saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi oynar ve bu sırada herkesin faaliyetlerine odaklanmasını sağlar.

"Üzgünüm, güvercinlerim," der River sonunda, "ama öğle yemeği için ara vermemiz konusunda ısrarcıyım. Aksi takdirde çok acıkacağım ve en genç, en tımbul ve en güzel olanı yemek zorunda kalacağım."

River kükreyerek Dawn'ı merdivenlere doğru kovalarken, Dawn sahte bir korkuyla ciyaklıyor. Diğerleri de Minnow'un hevesle öncülüğünde onu takip ediyor.

Birdie, hizmetçi koridorundaki merdivenlerde durur. "Rabbit geri dönmüş mü ve yemek istiyor mu diye bakayım," der ve merdivenlerin altındaki kapının açılıp kapanmasını bekler.

Birdie tekrar yukarı çıkar. Forest'ın karelerini ve sayılarını lekelememeye dikkat ederek üzerinden atlar. Uzak kuledeki merdivenler onu beklemektedir. Merdivenler mükemmel durumdadır, tek bir tahtası bile eksiktir. Minnow bunu zaten bilmektedir, çünkü bu odayı "temizleyen" odur.

Birdie daha iyi araştırmalıydı. Bir şeyin boş ve sade görünmesi, içinde bir şey olmadığı anlamına gelmediğini herkesten daha iyi bilmeliydi.

Merdivenlerin tepesinde bir kapak vardır. Karanlıktır, ama bir mandal bulana kadar etrafı yoklar. Sallanan kapıyı yakalar.

duvara çarpmadan önce. Gri, yağmur damlalarıyla ıslanmış ışık kule pencerelerinden süzülerek güvercinlerin bulunduğu kafesi aydınlatıyor. Kafesin yanındaki yerde küçük bir deri kese var. Birdie bağı çözüp içine bakıyor. Yağlı boya kalemleri ve küçük kağıt parçaları.

Biri mesaj gönderiyor. Ve bu Cook ya da Ev Hanımı değil, çünkü onların bunu saklamak için bir nedeni yok.

Birdie aşağı inip arkasını döndüğünde, Minnow'un elinde bıçakla beklediğini görünce neredeyse hiç şaşırmaz.

"Keşke oraya ıkmasaydın," diyor Minnow.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ok Yerleştirildi

"Kimsin sen?" diye sorar Birdie. Korkmuş ya da kızgın görünmüyor. Arrow onun kızmasını istiyor. Birdie'nin ona saldırmasını, üzerine atlamasını istiyor. Böylece olanların cinayet değil, meşru müdafaa olarak görülmesini istiyor.

Arrow buraya katil olmak için gelmişti, ama böyle değil. Birdie'yi değil. Hizmetçi ne saklıyorsa saklasın, Arrow onu öldürmek istemiyor.

Ama öldürecek.

"Benim kim olduğum önemli değil. Ben senin kim olduğunu biliyorum."

Birdie, Arrow'u yine şaşırtıyor. *Gülüyor*. "O zaman ben kimim?"

Arrow garip bir şekilde savunmaya geçiyor. Sanki kontrolü elinde tutan Birdie gibi. Sanki

Arrow bıçak tuttuğu için utanması gerekiyormuş gibi. Elindeki bıçağı yeniden tutar. Bu yüzden buradadır. Bu yüzden evini, halkını, hayatını terk etmiştir.

Zaten ondan geriye pek bir şey kalmadı.

Arrow, Birdie'yi öldürmeli. Boğazını kesip bu işi bitirmeli. Nereye nişan alacağını, bıçağın hangi hareketlerinin hızlı ama onarılamaz hasar vereceğini biliyor. Buraya gelirken, güneyli ajanı öldürmek için ayrıntılı yöntemler hayal etti. Ama şimdi Birdie olduğunu öğrendiği için, Arrow bunların hiçbirini yapmak istemiyor. Sadece bu işi bitirmek istiyor.

Öyleyse neden henüz harekete geçmedi?

"Sen bir casussun," diyor Arrow. "Ordu için adam topluyorsun. En yıkıcı yeteneklere sahip olanları bulup kuzeye göndermek için buradasın, böylece benim halkıma zarar verebilsinler. Bilmiyormuş gibi davranma."

Birdie cüretkar bir şekilde kaşlarını çattı. "*Sen* kuzeyden geliyorsun. Tahmin etmiştim. Ama sana benim orduda çalıştığımı kim söyledi?" Adının anlamına uygun bir şekilde, yemek düşünürken yaptığı gibi başını eğdi.

Arrow, Birdie'yi sevmeden bir hafta önce ona bu ismi verselerdi keşke diyor. Birdie'nin buradaki herkese, Arrow dahil, nazik ve yardımsever davrandığını görmeden önce.

. Iron'a evdeki kişilerin isimlerini gönderdiğinde, Birdie'nin ismini bile listelemedim. Peki, Birdie hedefleri değilse, Iron Birdie'nin kim olduğunu nasıl biliyordu?

Hayır. Iron bu kadar hata yapmazdı. Arrow'u bu eve sokmak için çok fazla risk almışlardı.

"Bana neyin gerçek olmadığını söyle," diyor Arrow, bu son korkunç eylemi gerçekleştirmek için bir teşvike ihtiyaç duyuyor. "Bana ne hakkında yalan söylediğini söyle. Bana gerçekte nerelisin, gerçek adın ne olduğunu söyle."

Birdie hala kızgın ya da korkmuş görünmüyor, ama biraz üzgün görünüyor. "Benim adım Birdie. Sootcity'nin alt doğu mahallesindenim. Orayı her zaman karanlık olmasına rağmen ışık mahallesi olarak adlandırıyoruz, çünkü çoğu gaz lambası üreten fabrikalar tarafından ele geçirilmiş durumda. Ben ordunun bir parçası değilim. On yaşından beri hizmetçi olarak çalışıyorum ve buraya girebilmek için maliye bakanını şantajla tehdit ettim."

"Ne?" Arrow bu son bilgiye hazır değildi. Birdie Savunma Bakanlığı için çalışıyorsa, buraya gelmek için neden maliye bakanını zorlaması gerekmişti?

Bir süre Arrow, savunma bakanıyla bağlantısı olan River'ın ajan olduğundan korkmuştu. Yeni teslim edilen bir şeker çuvalında Birdie'nin adını bulduğunda yıkılmıştı, ama en azından River'ın adı değildi. Bu onun tek tesellisiydi.

"Kız kardeşim buraya geldi," diyor Birdie. "Altı aydan biraz fazla bir süre önce. Sanırım. Kimse kayıtlara erişemiyor, bu yüzden emin değilim. Onu bulmayı umuyordum, ama şanslı bir insan değilim." Birdie, bu gerçeğin kanıtı olarak bıçağı işaret ediyor. "Beni bıçaklayacak mısın, yoksa bıçaklamayacak mısın?"

Arrow somurtuyor. Durum gittikçe kötüleşiyor. Iron tereddüt etmezdi; Birdie'yi çoktan halletmiş olurdu. Ama Iron bunu yapmak için bıçağa ihtiyaç duymazdı. Arrow işe yaramaz. Ne yapacağını düşünürken Birdie'yi konuşturmaya devam etmesi gerekiyor. Ya da zaten yapılması gerektiğini bildiği şeyi nasıl yapacağını.

"Seni burada bıçaklamayacağım," der Arrow. "Bataklığa çıkacağız. Kaçtığını söyleyeceğim. Kan yok, ceset yok, haklı olduğumu ya da yanlış olduğumu kanıtlayacak hiçbir şey yok."

"Bu rahatlatıcı. Senin yalancı ve aptal olduğunu düşünmüştüm."

Arrow gülüyor. Elinde değil. Birdie, şimdiye kadar yaşamış en uysal hizmetçi gibi davranmadığında çok komik oluyor.

"Babanın ekmek almaya giderken öldüğünü söylemiştin," diyor Birdie. "Bu bir yalan mıydı?"

Arrow'un boğazı sıkışır ve acı verir. "Madenciler grev yapıyordu. Yeteneği olan askerlerden biri herkesi paniğe sevk etti. Kaosun içinde babam ezilerek öldü. O greve katılmamıştı bile, sadece caddenin karşısındaki dükkanlara gitmeye çalışıyordu."

Birdie'nin ifadesi yumuşar. "Oh. Peki annen?"

"Doktor ve cerrah, ihtiyacı olan herkese yardım ederdi. Çoğu zaman da bu ihtiyaç karıncalardı."

"Termitler mi?"

"Onlara isyancı, terörist, özgürlük savaşçısı diyebilirsiniz." "Onlar mı? Biz değil mi?"

Arrow somurtarak şöyle der: "Annem katılmama izin vermedi. Her gün mutfak masasında çalışırken bunun bedelini görüyordu. Ve sonra bir gün eve geldiğimde annem ölmüştü. Aynı masanın üzerinde yatıyordu."

Her zamanki gibi Arrow merak ediyor: Annesi karşı koyduğunda askerler onun kafasını mı ezdi? Annesi, onlar onun düşüncelerine girmeden önce kendi kendine mi yaptı? Yoksa termitler onu ele vermeden önce mi öldürdüler?

Önemli değil. Giden gitmiştir. Köyünde insanlar birbirlerine böyle diyorlar. Askerler, yakıt kaynaklarını kaybetmeleri ve daha fazla insanın güneydeki endüstri için kömür çıkarmak üzere madenlerde çalışmak zorunda kalması için sınırdaki turba bataklığını ateşe verdiğinde, "*Giden gitmiştir*" dediler. Gittiği zaman *gitti*, dediler, Arrow'un en sevdiği küçük komşusu kayıp kuzenini aramak için yanan turba bataklığına girdiğinde ve bir daha geri dönmediğinde. *Gittiği zaman gitti*, dediler, çocuklar bahçelerden, evlerden ve sonra okullardan alındığında, bütün bir grup çocuk birdenbire ortadan kaybolduğunda. Güneye götürüldüler ve bir daha haber alınamadı.

Giden gider.

Arrow bunu hiçbir zaman kabul edemedi. Annesinin gittiğini biliyor, ama bu önemli. Önemli olmak zorunda. Üstelik, giden herkes gitmiş kalmıyor. Iron bunun kanıtı.

Arrow küçükken ve şimdi olduğundan daha da aptalken, arkadaşı Iron'a güneye gidip karanlıkta görebilmek için ameliyat olmak istediğini söylemişti.

"Bu bir yetenek değil!" Iron gülerek, onu acımasızca yanından dürttü.

Adına rağmen Iron, kuzeyde yılda bir, belki iki kez görülen mükemmel bir yaz günü kadar yumuşak ve altın rengiydi. Ancak, o günler gibi, Iron'un güzelliği de bir aldatmacaydı. Çünkü güneşin arkasında her zaman onları kesip, güzel ve nazik şeyleri hak etmediklerini hatırlatmak için bekleyen bir soğukluk bıçağı vardır.

Iron çocukken nazik değildi. Ve ölümden dönüp Arrow'a kuzeye yardım etme şansı sunduğunda, daha da kötüydü. Ama aynı zamanda kaçan *tek* çalınmış çocuktuk. Bir mucizeydi. Kuzeyde mucizeler olmazdı. Arrow kimdi ki onun isteğini reddedebilirdi?

Arrow, gerçek Minnow'un kim olduğunu veya ona ne olduğunu hiç sormadı. Bunu düşünmek istemiyordu. Tıpkı bundan sonra olacakları düşünmek istemediği gibi. Çünkü Birdie hakkında ne düşünürse düşünsün, kuzey her şeyden önce gelmeliydi. Bunun için savaşmalıydı, çünkü bunu yapabilecek çok az kişi vardı.

"Hepsi şans, değil mi?" diye sorar Arrow. "Annemin kuzeye seyahat etmesi, babama aşık olması ve kalmaya karar vermesi şans. Babamın kalabalığın içinde ezilerek ölmesi şans. Erken büyümem ve arkadaşlarımdan kaybolduğu o gece artık on iki yaşında görünmem şans. Annemin elinden geldiğince uzun süre yaptıklarını yapabilmesi şans. Yakalanması şans. İyi şans, kötü şans, hepsi aynı: rastgele ve kontrol edilemez." Arrow bıçağa bakar. Kontrolü altında olan çok az şey vardır, ama bu hala öyledir.

"Bekle," diyor Birdie. "Arkadaşların on iki yaşındayken ortadan kayboldu mu?"

Arrow somurtuyor. "Ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

"Lütfen, anlat bana." Birdie yaklaşır. Uzaklaşmalı, kaçmaya çalışmalı.

"Onları alıyorsun. Çocukları. Onları kaçırıp güneye gönderiyorsun, fabrikalarda, çiftliklerde ya da kim bilir nerede çalışmak için. Onları bir daha asla görmüyoruz." Geri dönen Iron hariç. Ama o da eskisi gibi geri dönmedi. Geri döndü... ama farklıydı.

"Taş. Çekiç. Obsidiyen. Gümüş."

Arrow irkilir. "Obsidian adında bir kuzenim vardı."

Birdie'nin sesi sakın ama ısrarcıdır. "Ben güneyin ajanı değilim. Bunu sana kim söyledi, neden söyledi bilmiyorum. Ben sadece kız kardeşimi bulmak için buradayım. Ama kuzeyden kaçırılan çocuklara ne olduğunu biliyorum sanırım. Bunlar hücrelerden birinin zeminine kazınmış isimlerdi. Sanırım onlar buradaydılar."

"Neden buraya gönderilmişler?" diye sorar Arrow ve sonra her şey yerine oturur. Iron, Arrow'a korkunç gücünü nasıl elde ettiğini veya onunla birlikte kaçırılan çocuklara ne olduğunu hiç anlatmamıştır. "Onları prosedüre tabi tutuyorlar," diye fısıldar Arrow. "Ama *neden*? Neden böyle bir şey yapsınlar? Neden potansiyel düşmanlarının yeteneklere sahip olmasını istesinler?"

"Bilmiyorum," diyor Birdie ve Arrow sonunda ona inanıyor. Birdie ile yeterince kart oyunu oynamış, Birdie'nin aldatmaya çalıştığında gözlerinin tam olarak temas kurduğunu biliyor. Ve şu anda Birdie bunu yapmıyor. Kendisi gibi davranıyor, yukarıdan çok aşağıya bakıyor. Her zaman eğitildiği gibi, çünkü Birdie aslında bir hizmetçi.

Iron yanılmıştı. Tek açıklaması bu. Birdie'nin ölümü kuzeye hiçbir fayda sağlamazdı. Öyleyse Arrow'un öldürmesi gereken kişi kim? Yoksa Iron'un istihbaratı başından beri tamamen yanlış mıydı?

"İkimizin de ihtiyacı aynı şey," diyor Birdie. "Bilgi. House Wife'ın kapısından geçmeliyiz."

Arrow bıçağı indirir. Birdie'yi öldürmeyecektir. Bu bir hata olabilir, ama onun yaşayabileceği bir hata.

"Gizli üçüncü kata çıkmayı başardın mı?" diye sorar.

"Ne?" Birdie dehşete kapılır. "Gizli bir üçüncü kat *mı* var? gizli merdivenleri soruyordun!"

Arrow iç çeker. "İkinci kattan bu kata çıkmak için kaç ekstra basamak gerektiğini fark etmediysen, belki de ortak olmak istemem. Bunu ilk gecedan anlamıştım."

"Her gün buraya gelip evcil güvercinlerimle oynamıyorum."

Arrow, sinirli bir şekilde kollarını kavuşturur. "Onları aç bırakmayacaktım. Ve hizmetçi olarak iyi bir iş çıkarıyorum."

Birdie ona düz bir bakış attı.

"Tamam, idare eder bir iş."

Tek bir kaç kalkar ve Arrow, Birdie'yi öldürmeme kararından pişman olur. "O zaman House Wife'ın odasına nasıl gireceğiz?" diye sorar. "Merdivenler orada olmalı. Her duvar panelini kontrol ettim ve birinci, ikinci ve dördüncü katlarda gizli alanlar aradım. Hiçbir şey yok."

Birdie dudağını ısırır. "Kilitleri açabilirim, ama House Wife hep odasında. Birimiz odaya bakabilmek için onu dışarı çıkarmamız lazım."

"Yangın çıkarabilirim," diyor Arrow. "Dikkatini dağıtmak için. Ev hanımı dışarı çıkınca, biz içeri gireriz."

"O kapıdan geçip aradığımız tüm cevapları hemen bulmazsak, geçilmez bataklığı geçene kadar evde kalabilmemiz gerekir."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sorar Arrow. Buradaki işi, iyi ya da kötü, bitirdiğini düşünerek merdivenlerden yukarı çıktı. Çoğunlukla kötü. Dürüst olmak gerekirse, tamamen kötü. Birdie'nin kanı sonsuza kadar vicdanında kalacak ve River'ı hiçbir açıklama yapmadan geride bırakacaktı.

Birdie yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır. "Dikkatini dağıtmak iyi bir fikir. Bu işte tek başıma olduğumu düşündüğüm için seçeneklerim sınırlıydı. Ama eğer ortak isek..." Sessiz kalır ve onay bekler.

Arrow, Iron'ın ona ne yapmasını söyleyeceğini biliyor. Birdie doğru hedef olmasa bile, artık çok şey biliyor ve bir yük haline geldi. Birdie'nin hala hayatta olması, Arrow'un annesinin haklı olduğunun kanıtı. Arrow, termit olmak için uygun biri değil.

Sana neden Arrow adını verdiğimi biliyor musun? Annem, öldüğü gece, aralarında yine bir kavga çıktıktan sonra sordu. Oklar, bir kez fırlatıldıklarında düz ve doğru uçarlar, bu yüzden nişan aldığın yere dikkat et.

Birdie'yi öldürmek, sırlarını güvende tutmanın tek yolu. Ama Arrow, kalbinde korkunç bir intikam duygusu ile buraya gelmiş olsa da, Iron değil.

O, Iron'ın orijinal Minnow'u ortadan kaldırdığı gibi Birdie'yi ortadan kaldıramaz. Ayrıca, Birdie birini kurtarmaya çalışıyor.

Sadece bir kişi, demir Arrow'un kafasında fısıldıyor. *Tüm ülkenize karşı.*

Termitler bireysel yaşamlara biraz daha değer verselerdi, annesine daha iyi bakarlardı. Arrow yalnız kalmazdı. Ve o yalnız kalmaktan çok yoruldu. Bir müttefik istiyor. Bir ortak. Bir arkadaş.

Bu, bıçağını bırakacağı anlamına gelmez. Ölümü kuzeye gerçekten yardımcı olacak birini bulursa, tereddüt etmeyecektir.

Öyle umuyor.

"Benim tüm güneyin düşmanı olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sorar Arrow. "Kuzey hakkında bildiğin her şey yanlış. Biz barışçıl, yalnız ve mutluyduk, ta ki güney kömür rezervlerimizi keşfedip bizi boyun eğdirerek 'bizimle ilgilenmeye' karar verene kadar. Sana yardım edersem, kuzeyden gelen çocukların nereye gönderildiğini bulmak ve onları geri getirmek için olacak, böylece Bakanlığı devirebileceğiz."

Birdie başını sallar. "Seni suçlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Magpie'yi geri alabildiğim sürece başka hiçbir şey umurumda değil."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz." Arrow elini uzatır. "Bu arada, benim adım Arrow." Bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirir, ama aynı zamanda garip bir şekilde ihanet gibi gelir. Önce River'a söylemeliydi. Önce River'a söylemek *istemişti*.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Arrow. Partnerin olarak ilk yapacağım şey, Forest'ın tam arkada olduğunu ve başından beri orada olduğunu sana bildirmek."

Arrow hızla arkasını döner. Tabii ki Forest, rahatsız edici mavi gözleriyle ona bakarak durmaktadır.

"Nasıl bu kadar iri ve bu kadar gizli olabiliyorsun?" diye sorar. O omuz silker.

Sırf tepki almak için ona yumruk atmak istiyor. "Ama ona nasıl güvenebiliriz? O da *onlardan* biri."

"Kime söyleyecek ki? O hiçbir şeyi yazmaz bile," diyor Birdie. Sonra Forest'a dönüyor. Sesi yine tereddütlü. "Magpie hakkında seninle konuşmak istedim, birçok kez. Ama korktum. Sana güvenebiliriz, değil mi?"

Forest başını sallar.

Arrow paniğe kapılır. Durum kontrolünden çıkıyor. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Birdie ülkesini sevmiyor ve Forest sadece Birdie'yi önemsiyor gibi görünüyor. Yani Arrow, Birdie'nin ihtiyaçlarına uygun olduğu sürece, Birdie onu koruyacaktır. Ve ihtiyaçları farklılaştığında...

O zaman Arrow yapması gerekeni yapacak.

"Hadi," der Arrow. "Diğerleri yakında bizi arayacaklar. Dikkatlerini başka yöne çekecek bir şey düşün. Ben de aynısını yapacağım. Ve sen..." der, Forest'ı işaret ederek. "Bir dahaki sefere bana gizlice yaklaşırsan, seni bıçaklarım."

Arrow merdivenlerden aşağı iner. Birdie ve Forest onu takip eder. Yine garip bir özlem hisseder, keşke yukarıda River olsaydı, onu destekleseydi ve gerçeği bilseydi diye düşünür. Ama çok fazla kişi zaten biliyor. Ve River ne derse desin, ne düşünürse düşünsün, o bir devrimci değil. O, şanssız zengin bir kız. Ve Arrow, başına gelen en kötü şey.

Arrow'un sevdiği her şey ölür. River'a bunu yapmayacaktır. Ya onun ölmesine izin verecek ya da onu sevecek.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir Kuş Görüldü

"Bekle." *Minnow—Arrow*, Birdie o gün kırkinci kez kendine hatırlatır—Birdie'nin mutfaktan çıkmasını engellemek için kolunu uzatır. Her zamanki gibi, uyuyamayan ikili gece yarısı gizlice aşağı inmişlerdir. Ama bu gece yalnız başlarına konuşmuşlar, çeşitli planlar tartışmışlardır. Şimdi Forest'ı serbest bırakıp onu da bilgilendirme zamanıdır.

Arrow, Forest'ı daha fazla bu işe karıştırmamak gerektiğini savunuyordu. "O kadar da fazla katkı sağlayamaz ki," dedi. Ama Birdie, Forest yanındayken kendini daha iyi hissediyordu. Magpie'yi nerede arayacağını öğrendiğinde ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Onu geride bırakıp kalbini tekrar kırmak zorunda kalacak mıydı, tıpkı arkadaşını bakanın evindeki o kapının arkasında sonsuza kadar kilitli bırakmak zorunda kaldığı gibi. Ama başka ne yapabilirdi? Forest'tan kendisiyle gelmesini mi isteyecekti?

"Ne oldu?" Birdie, Arrow'un uzattığı kolun arkasından bakmaya çalışarak fısıldadı.

"Hava farklı. Ön kapı açılmış."

Birdie fark etmedi. Arrow, diğerlerinden daha fazla bu manzaraya uyum sağlıyor. Birdie, kuzeyliler için kullandıkları terimi düşünerek utançla kızardı. Boggers. Nefret dolu bir isim, umursamadan kullanılıyordu. Kuzey hakkında, kömür ve diğer kaynakları sağladığı ve sürekli askeri varlık gerektirdiği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Ama Nimbus bile komşularına yapılanları anlatan coğrafya veya tarih dersi almamıştı.

"Burada biri mi var?" diye sorar Birdie.

"Ya da biri dışarı çıktı." Arrow ileri atılır, Birdie de hemen arkasından. Nimbus orada yalnızsa...

Yüksek sesler onları durdurur. Seslerden biri yenidir. Ama diğeri çok tanıdıktır.

"Kim o?" diye fısıldar Arrow.

"Maliye bakanı." Birdie'nin tüm umutları sonunda yok oldu. O buradaydı. Birdie'nin koz olarak çaldığı mektupları geri almış olmalıydı. Mektupları mahallenin çöp yığnında saklamak, Birdie'nin bencilce ve aptalca bir davranıştıydı. Birdie, Mare'ye zarar verirse kendini asla affetmeyecektir. Mare, en çok ihtiyacı olan çocuklara her zaman yiyecek ve parayı verdiği için hiç yiyeceği ve parası kalmazdı. Ama Birdie'nin affedilme şansı zaten hiç olmayacak, çünkü artık onu sonsuza dek ortadan kaldırmamak için hiçbir nedeni kalmadı.

Diğer adam üzgün görünüyor. "Onu düzeltmenin bir yolu olduğunu söylediğinde, onu eski haline döndürmeyi kastettiğini sandım!"

"Oğlun, biri ona dokunduğunda her seferinde çığlık atıyordu. En ufak bir temasta bile kriz geçiriyordu. Ve ondan önce korkunç bir velet olmadığını iddia etmeyin. Reform bakanının balosunda o kıza yaptıklarını hepimiz hatırlıyoruz. Artık mükemmel bir varis. Uysal, sakın ve en önemlisi sessiz. Öyle değil mi, Sky?"

"Evet, efendim." Sky'ın sesi koridorda yankılanıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse duyulmuyor.

"Ama o... onlar... onu değiştirdiler. Konseye gidiyorum; bunu duyacaklar. *Her şeyi* duyacaklar."

Bakanın sesi sakın ve soğuktur. "Ne zamandır arkadaşız? Onlarca yıldır, değil mi? Bu evi kaç kez ziyaret ettiğini çok iyi biliyorum. Ve oğlunun iyileşmesiyle hala bundan faydalanıyorsun. Hatta daha da iyiye gitti. Ama tabii ki, konseye anlat. Sky'ın Nihayet Evi'nde neden bulunduğunu açıkla. Lekesi hiç çıkmayacak mı, kimse onu layık bir eş olarak görmeyecek mi, bir bak. O senin tek varisin, değil mi?"

"Kendi oğlunu düşün! Eğer durumumuz tersine dönseydi, sen nasıl hissederdin?"

Bunun üzerine bakanın sesi sonunda değişir. Kafası karışmış ve kızgın gibi görünür. "Oğlum mu? Şimdi saçmalıyorsun. Utanç verici sorunun için benim gizli çözümümünden memnun değilsen, belki Sky'ın son bir *tedavi* görmesini izlemek istersin."

"Hayır! Hayır, haklısın. Bu daha iyi. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Ben mutluyum. Oğlum mutlu. Değil mi, evlat?"

Sky cevap vermez.

"Güzel," der bakan. "Beetle, hizmetçiyi çağır."

Birdie, Arrow'un elini tutar ve onu mutfağa sürükler. "Lütfen," diye fısıldar. "Lütfen, kız kardeşimi bulacağına söz ver."

"Ne?"

"Yemin et! Magpie'yi bulacağına yemin et. Ona denediğimi söyle." Arrow korkmuş görünüyor, ama başını sallar. "Yemin ederim."

Birdie derin bir nefes alır, sonra mutfaktan çıkıp kaderine doğru adım atar. Arrow'un bu ilişki yüzünden lekelenmesini istememektedir. Bakan artık görünür durumdadır, fuayede beklemektedir. Onu son gördüğünde, masasında oturmuş, Birdie'nin ihanetini itiraf edip taleplerini dile getirirken soğukkanlılıkla ona bakıyordu. Gülümsemiş ve Quiet Evi'nin onun için iyi bir yer gibi göründüğünü söylemişti.

Şimdi anlıyor. Onu almaya gelmek için her şeyi hazırlayana kadar onun sıkışıp kalacağını biliyordu. Aslında onu hiçbir şeye kandırmamıştı. Güç her zaman ondaydı. Hatta daha da güçlü *görünüyordu*. Daha genç. Daha güçlü. Yüzünde daha az kırışıklık vardı, cildi sağlıklı parlıyordu.

Onun hareketini fark edince ona bir bakış attı, gözleri üzerinde dolaştı ve sonra başka yere kaydı.

"Burada," yeni bir ses duyulur. Bu, arabadaki şofördür. Birdie kaçmalı. Saklanmalı. Ama olduğu yerde donup kalır. Çünkü Beetle, şoför, onu aramıyor. Kollarında başka bir hizmetçi var. Rabbit tamamen gevşek, cildi donuk, cansız bir renkte. Bakır rengi bukleleri bile matlaşmış görünüyor. Ve... nefes almıyor.

Arabada tanıştığı neşeli, gergin, nazik Rabbit ile burada tanıdıkları hizmetçi arasındaki fark çok büyüktü, ama Birdie kız kardeşini bulmaya o kadar odaklanmıştı ki Rabbit'i sadece bir engel olarak görüyordu. Rabbit'in yardımına ihtiyacı vardı, ama Birdie onu yüzüstü bıraktı.

"Onu diğerleriyle birlikte bataklığa atın," diyor bakan, sanki uşaklarına misafirleri ağırlamak için hazırlık yapmasını söylüyormuş gibi, gayet doğal bir şekilde. Sonra Beetle'dan uzaklaşıp başka biriyle konuşmaya başlıyor. "Bu operasyonu tamamen düzene sokmanın zamanı çoktan geldi. Kıyı tesisine taşınmak her şeyi kolaylaştıracak, özellikle kuzeyden gelen sevkiyatlar açısından. Planları ilerletmek için hala sana güvenebilirim, değil mi?"

"Evet, elbette," der diğer adam. "Gel, Sky. Arabada bekleyeceğiz." Birdie'nin tüm ailesinin Sky'ı dışarı çıkarmak için bir ömür boyu para biriktirdiği prosedürden

Birdie'nin tüm ailesinin bir ömür boyu biriktirdiği parayla satın aldığı, Sky'ı dışarıya kadar eşlik eder. Rabbit'in cesedine bakmazlar bile.

Birdie çığlık atmak istiyor. Bakana saldırmak istiyor. Rabbit'e ne olduğunu, *diğerlerinin* ne demek istediğini, Magpie'ye ne olduğunu söyleyene kadar ona vurmak istiyor. Ama korkudan donup kalıyor. Bakan, Rabbit'in cesedini görmesini ve neler olacağını bilmesini istiyordu.

Ev hanımının şarkı söyleyen sesi koridorlarda yankılanıyor. "Acele edin," diyor. "Çok gürültü var ve bunu susturmamız gerekiyor. Eğer gürültüyü susturamazsak..."

"Hizmetçiyi öldürmemen gerekiyordu," diyor bakan, sanki ev hanımı terliklerini yanlış yere koymuş gibi, hafifçe sinirli bir ses tonuyla. "O sadece alıştırma içindi."

"Daha fazlasına ihtiyacımız var," der ev hanımı. "Eskiden daha kolaydı."

"Şey, şimdi diğerini de kullanabilirsin. Ve Sky'a yaptığından daha ince davranmaya çalış. Dördünün de hayatta kalman için çok önemli olan ebeveynleri var. Anladın mı?"

"Her şeyi anladık," diyor Ev Hanımı.

"Şüpheli," diye mırıldanır bakan. "Yakında döneceğim." Topuklarını döndürür ve Birdie'nin görüş alanından çıkar. Kapı açılır. Kapanır. Gitmiştir.

Birdie'yi gördü. Bundan emin. Ama belki de onun anlamasını istediği şey buydu. O istediği zaman gelip gidebilir; o ise Rabbit'in yaptığı gibi buradan ayrılacak.

Ah, Rabbit. Birdie'nin kalbi acıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Rabbit'in yardımına ihtiyacı vardı, ama Birdie bunu hiç fark etmedi. Kız kardeşini bulmaya çok takıntılıydı. Ev hanımı kim? Orada ne yapıyor? Ve bu gerçekten oldu mu?

Magpie'ye de aynı şey mi oldu?

Arrow, Birdie'nin omzuna elini koyar. Koridordan koşarak karanlık merdivenlerin güvenli bölgesine ulaşırlar. Merdiven boşluğuna vardıklarında, Birdie o kadar titriyor ki oturmak zorunda kalır. Arrow onun yanına oturur.

"Rabbit..."

Birdie konuşmadan başını sallar.

Arrow, Birdie'yi kollarının arasına alır ve ona sıkıca sarılır. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sert ve kendinden emindir, sanki ikisi için de yeterince emin olmaya çalışıyormuş gibi. "Magpie ölmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Rabbit'in ölmemesi gerektiğini söyledi. Bu da normalde böyle olmadığına anlamına geliyor. Bu bir kazaydı. Rabbit üzerinde pratik yapması gerekiyordu. Yeni bir şey yapıyorlar olmalı. Sakinlerle ya da sahile taşınmaya hazırlanmak için, ve işler ters gitti."

Birdie, Arrow'a inanmak istiyor. Magpie'nin öldüğünü bilirdi diye inanmak istiyor. Bunun doğru olduğunu varsayıyor. Hem buna ihtiyacı olduğu için, hem de Arrow'un da bataklıkta onlarca, hatta yüzlerce kuzeyli çocuğun cesedi olmadığını inanmaya ihtiyacı olduğunu bildiği için.

"Beş," diyor Arrow, parmaklarını şıklatarak. "Beş kişi kaldı."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Birdie.

"Beş sakini var demek istiyorum. Dördünün önemli ebeveynleri olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki, içlerinden biri..."

"Bir tanesi gerçek bir sakini değil. Bir tanesi tedavi için burada değil."

Bir tanesi hain.

Birkaç acı verici dakika geçtikten sonra Arrow, Birdie'nin elini sıkar. "Başka bir şey duyulursa diye mutfığa geri döneceğim. Sen en üst kata çık ve güvercinlerimden birini gönder. Tehdit sen değilsin, bu da demek oluyor ki hala kim olduğunu bulmamız gerekiyor. *Maliye bakanına* ve *Beetle'a mektup* yaz. Sonra kule merdivenlerinde saklan. Bakan gerçekten gitmemiş olabilir."

Birdie, bir korkak gibi söyleneni yapar. İsimleri karalar, güvercini uçurur ve sonra karanlıkta oturur, dehşet içinde, her an şoförün ortaya çıkıp onu Rabbit'in yanına bataklığa sürükleyeceğinden emin. Ama kimse gelmez. Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece bir saat süren bir süreden sonra odasına gider. Yüzündeki gözyaşlarını siler ve ardından Rabbit'in eşyalarını karıştırır. Rabbit'in ailesine ulaşmasını sağlayacak bir şey bulması gerekir. Rabbit'e ne olduğunu onlara anlatmak zorundadır. Onlara borçlu olduğu çok daha fazlası vardır.

Birdie odasına girdiğinde, sanki biri kapının altından kaydırması gibi, yerde bir çizim vardır. Bir dalın altında saklanan, dışarıya bakan bir kuş. Ama kuş tetikte. Tehlike geçmedi. Kuş hala saklanmak zorunda.

Birdie onu lavabosunun üzerindeki çizimin yanına koyar. Bu, aynı tarzda yapılmış bir eşlik eden parçadır. Her yerde tanıyacağı bir tarz, çünkü tam da buna benzer çizimlerle dolu bir çantası vardır. Bu, sadece bakanın burada olduğu anlamına gelmez, arkadaşının da burada olduğu anlamına gelir.

Ya da arkadaşı başından beri buradaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir Kuşun Komplosu

Sabah yaklaşırken, Birdie mutfakta volta atıyor. Kapının yanındaki boş sandalyeye bakmaktan kendini alamıyor. Rabbit'in ev hanımına *yardım ettikten* sonra çöküp oturduğu sandalye. Rabbit'in tanıştıklarında ne kadar neşeli olduğunu hatırlamamaya çalışıyor. Ailesinin geleceğine katkıda bulunmaktan ne kadar heyecan duyduğunu. Rabbit gitti, onun yerini alan hayalet de gitti.

Arrow pencere kenarındaki bankta oturmuş, karanlık geceye bakıyor. Biri gelirse, elinde fener olacak ve onu görebilecek.

Birdie ellerini ovuşturur. "Tedavi için burada olmayanları bulmamız gerekiyor. Bakan değişiklikler yapmaya çalıştığı için, onlar bakan adına casusluk yapıyor olmalı. Bu da başka bir sorun. Bu evi kapatıp her şeyi sahile taşıyana kadar fazla vaktimiz olmayabilir. Bizi de yanlarında götürceklerini sanmıyorum."

"Nimbus değil," diyor Arrow. "Onun yaşadıklarını kimse taklit edemez, ayrıca çoğu zaman odasında kalıyor."

Birdie, aynı fikirde oldukları için rahatlayarak başını sallar. "O değil. Bakanın tanıdığı ve güvendiği biri olmalı; Nimbus onunla hiç karşılaşmadı. İkisinin evinde de çalıştım. Bilirdim."

"Dawn da değil," diyor Arrow. "Onun bu konudaki duygularını hissederdik. O, kelimenin tam anlamıyla sinsi olamaz. Belki Lake? O, sürekli garip yerlerde ortaya çıkıyor. Kulak misafiri olabilir. Ve görüldüğü kadar genç olmayabilir."

Birdie masaya oturur. "Dün onu çamaşır dolabında kimseyle ateşli bir konuşma yaparken buldum. O kadar uzun süre orada kalmıştı ki, altını kirletmişti."

"Oh," diyor Arrow yumuşak bir sesle.

Birdie, Arrow'un hayal kırıklığını paylaşıyor. Lake, Nimbus gibi, yeteneği nedeniyle gerçekten iş göremez durumda. Diğer ikisi gibi değil. Diğer ikisi

yeteneğinin ne olduğunu hiç söylememiş ya da bir yeteneği olduğunu kanıtlamamış olan diğer ikisi. Kendilerini evin faaliyetlerinin merkezine yerleştirmiş, her zaman gözlemlene konumunda olan, bakanı tanıyacak ve onunla çalışacak kadar yaşlı olan diğer ikisi. "Forest ya da... River."

Arrow başını sallar, yuvarlak gözleri kısıılır. Sonra içindeki bir şey sakinleşir ve bakışları ağırlaşır. "River sürekli bilgi almaya çalışıyor. Ve kendini mutfağa yerleştirdi, bu onun yetiştirilme tarzına uymayan bir davranış. Bu onu her şeyin ortasına koyuyor ve Cook, ev hanımı ve geri kalanımızı kolayca gözetlemesini sağlıyor. Ayrıca Sky dahil neredeyse herkesi tanıdığını iddia ediyor. Bu da onun ailesini tanıdığı anlamına geliyor. Ve savunma bakanıyla bağlantısı var."

"Maliye bakanı ona karşı çalışıyordu. Bu konuyla ilgili mektupları çaldım."

"Ve," diyor Arrow, sesi isteksizce yavaşlıyor, "benim kuzeyden geldiğimi biliyor."

Birdie kaşlarını kaldırır. "Evde başka birinin bunu bildiğini partnerine söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

"O bilmiyor. Sadece şüpheleniyor. Ona hiçbir şey söylemedim. Ama bize yakınlaşmak için çaba gösteren tek kişi o değil. Seninle yüzleştüğimde Forest beni yukarı kata kadar takip etti."

"Çünkü sende bıçak vardı!"

"Bıçağım olduğunu bilmiyordu. Sadece beni takip ediyordu. Ve o gece Nimbus'u dolaşırken bulduğumuzda, Forest bizim peşimize mutfağa geldi. Sanki uyanık olduğumuzu biliyormuş gibiydi. Sanki bizi izliyor ya da bekliyor gibiydi. O günden beri, gece yarısı onsuz uyanmamıza izin vermiyor."

"River de aynı şeyi yaptı!" Birdie itiraz eder.

Arrow parmağını kaldırarak onu susturur. "Biliyorum. Bu yüzden onu Forest'tan önce gündeme getirdim. Ama sen o üzücü mavi gözlere kapıldığın için Forest'ı görmezden gelemeyiz."

Birdie burnunu kırıstırır, sonra iç çeker. Arrow haklıdır. Ve o da, duygularını beslediği kişiyi dikkate alarak fazlasıyla adil davranmaktadır. "Tamam. Evet. Forest şüpheli."

"O herhangi biri olabilir. Zihinlerimizi okuyabilir ya da zihinlerimize düşünceler yerleştirebilir. Ya da hiçbir şey yapmıyor olabilir. Hiçbir yeteneği yok. Sadece

önemli çocuklar buradayken Quiet Evi'nde her şeyin istedikleri gibi yürüdüğünden emin olmak için casusluk yapıyor ya da bakanın yeni bir tesis kurmaları gerektiği yönündeki argümanı için kanıt topluyor olabilir."

"Öyleyse," diyor Birdie, "bakan buradayken neden bizi ihbar etmedi? İkimizin de söylediğimiz kişi olmadığımızı biliyor."

" aynı neden River gelmedi , eğer o casus. Çünkü bakanı beklemiyorlardı."

"Nasıl anladın?" Birdie merakla öne eğildi.

"Dün sabahı hatırlıyor musun? Aşçı koçun geleceğini biliyordu ve kimsenin ne olduğunu ya da kimi getirdiğini görmesini istemedi, bu yüzden bize ilaç verdi." "Çay," diyor Birdie.

Arrow başını sallar. "Çay, aşçının arabaların geleceğini bildiğinin işaretidir."

"Mesajının da burada olduğunu bu şekilde anladın," diyor Birdie.

Arrow, birkaç saat önce yapmaya çalıştığı şeyi hatırlayarak acı çekiyormuş gibi, bankta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Çay değil. Odundu. Malzemelerin geldiğini fark ettim. Bağlantım, şeker torbalarında bana mesaj göndereceğini söylemişti."

Birdie parmaklarını masaya vurur. Asla tamamen hareketsiz oturamaz. "Forest veya River zeki insanlarsa, ki öyle olduklarını biliyoruz, bunu anlamışlardır. Çay olmadan, ziyaretçileri şüphelenmek için hiçbir nedenleri yoktu."

"Yani hala ikisinden biri olabilir."

Birdie Forest'ın olmasını istemiyor. Zaten Magpie'nin, onun Magpie'sinin, dünyadaki kalbi olan Magpie'nin aslında orada değil, bataklıkta sonsuza kadar hareketsiz ve soğuk bir şekilde yattığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyor. Üstüne üstlük Forest'ın ihanetiyle yüzleşmek onu ezip geçecek gibi.

Omuzlarını silkiyor, ne kadar üzgün olduğunu belli etmemeye çalışıyor. Yapması gereken bir işi var ve onu yapacak. Birdie'nin en iyi yaptığı şey bu. Kendi duygularını bastırıp işe koyulmak. O önemli değil. Hiçbir zaman önemli olmadı. "Her halükarda, casus ve bakan bu evi kapatmaya çalışırken

, zamanımız azalıyor. Öğleden sonra dikkatleri başka yöne çekeceğiz. Ve nasıl yapacağımızı da buldum."

Arrow kaşlarını çattı. "Ne zaman buldun?"

"Sen kapının açık olması ve Nimbus'un dışarı çıkmış olabileceği için korktuğunda. Bu daha önce de neredeyse olmuştu, bu yüzden gerçekten olursa kimse bizden şüphelenmez."

"Nimbus'u dışarı göndermek mi istiyorsun?" Arrow gerçekten dehşete kapılmış görünüyor.

"Hayır!" Birdie ellerini kaldırır. "Hayır, onu asla tehlikeye atmam. Onu üst kata, hizmetçi odasına götüreceğiz. Boş odalardan birine koyabiliriz. Merdivenler her zaman kilitli olduğu için kimse oraya bakmayı düşünmez, o odalar da kilitlidir. Öğle yemeğinden sonra hikaye zamanı için odasına gittiğinde, onun odasında olmadığını fark eden Dawn olacaktır. Sonra gizli kiler kapısının aralık olduğunu kontrol etmemiz yeter. Arama sırasında birisi bunu fark edecek ve onun dışarı çıktığını düşünecektir. Bu da ev hanımını odasından çıkaracaktır. Biliyorum, öyle olacak."

Arrow başını sallar. "Ama herkesin Nimbus'un dışarı çıktığını düşünmesini sağlarsak, onu aramak için bataklığa girecekler. Bu çok tehlikeli. Birisi ölecek."

Başka biri. Rabbit zaten dışarıda. Birdie onu düşünüyor, yüzeyin hemen altında donmuş halde yüzen, soluk ve çilli ve yalnız. Başka birine de aynı şeyin olmasını izin vermeyecek.

"Sen onlarla birlikte olursan olmaz," diyor Birdie. "Onları bir saat boyunca güvenli bir şekilde yönlendirebilir misin?"

Arrow tereddüt eder, yüzünde çelişkili duygular savaşıyor.

Birdie, Arrow'un eline elini koyar. "Sadece Magpie'yi aramayacağıma söz veriyorum. Hepsini arayacağım."

Arrow yutkunur, sonra isteksizce ama boyun eğerek başını sallar. "Bu iyi bir plan. Bence işe yarayacak."

"Ama bu, kiler çıkışına erişiminizi kaybedeceğiniz anlamına geliyor. Şüphesiz, daha sonra kilitlenip kapatılacaktır. River ile yürüyüşlere son."

Arrow şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır ve Birdie, yakalandığı için şok olan Arrow'un masumiyetine neredeyse gülümser.

"Sera tamamen camdan oluşuyor," der Birdie. "Ah.

Neyse, en iyisi bu."

"Neyin için en iyisi?" diye sorar River, kapı eşiğine yaslanarak.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yalnız Bir Ok

"Nasıl çıktın?" diye sorar Arrow, endişelenerek.

River kollarını kavuşturur. "Senin benim yeni gardiyanım olduğunu bilmiyordum. Kapım kilitli değildi."

Arrow bunun doğru olup olmadığını bilmiyor. Cook'un güvenilmezliği nedeniyle bunu söylemek imkansız. O ve Birdie birbirlerine hızlıca bakış atarlar. O halde River, bakan buradayken dışarı çıkmış olabilir.

"Rabbit gitti," der Birdie hafifçe, River'ın tepkisini izleyerek. "Nereye gitti?" Ya River gerçekten kafası karışık, ya da olağanüstü bir aktris. Ama River'ın kendi itirafına göre, insanları kendisine inandırmakta çok başarılı.

Arrow omuz silkiyor. "Odası boşaltılmış." Bu bir yalan, ama bildiklerini nasıl öğrendiklerini itiraf etmeden bunu söylemenin tek yolu bu. "Cook'a bunu sormak için bekliyoruz. Sky de gitmiş."

"Oh." River'ın yüzüne bir şey düşer ve sonra sertleşir. "O bitmiş olmalı. House Wife geldi mi? Tedavilerime başlamak için onunla konuşmak istiyorum."

Arrow'un kafası bir anda dolup taşar, korkunç bir rüzgar esip düşüncelerini silip süpürür. River'ın elini tutar ve onu kilerden dışarı sürükler. River, kafası karışık bir şekilde onun peşinden sendeler. Kimsenin onları göremeyeceği ve duyamayacağı evin köşesine varır varmaz Arrow durur.

"Tedaviye girme," der.

River bir adım geri çekilir, yüzü etraflarını kaplayan sis tabakası kadar soğuktur. "Senin neyin var ki?"

"Neden umurumda olsun? Sky gibi boşalmış halini görmek istemiyorum!"

Tedavilerin onu iyileştirdiğini mi düşünüyorsun?" River kaşlarını kaldırır. "Aslında..."

"Tamam, peki, evet. Sky sefil biriydi. Ama en azından *kendisiydi* ve sefil biriydi. Gerçekten böyle değişmek istiyor musun?"

River gülümsedi. Arrow'un nefret ettiği gülümseme. Yüzünü insandan çok bir sanat eserine benzeten gülümseme. "Beni dışladığınızı biliyorum. Akşam yemeğinde Birdie ve Forest ile aranızdaki bakışları gördüm ve gece yarısı beni almaya gelmediniz. Gizlice planladığınız şeyi anlayamayacağımı veya yardım edemeyeceğimi sanıyorsunuz."

Arrow geriye doğru sendeliyor. River biliyor. Elbette biliyor.

"Sorun değil. Herkes her zaman benim işe yaramaz olduğumu düşünür, ta ki çok geç olana kadar. Beni gerçekten göreceğini ummuştum. Ama sen kendin mutfakta söyledin. Ben değilim. Hiçbir zaman ben olmadım. Asla da olmayacağım. Yorgunum. Çok yorgunum ve yorgun olmaktan yoruldum. Eskiden başıma gelenlerin, ne kadar korkunç olursa olsun, bir armağan olduğunu düşünürdüm. Özlemini çektiğim kaçış. Ama şimdi... şimdi sadece acı veriyor. Gerçek dünyada asla sahip olamayacağım şeyi görmek." Başını çevirip, etraflarındaki toprağın ihanetini gizleyen boş beyaz duvara bakar. Ona doğru yarım adım atar.

Arrow uzanıp onun kolunu tutar.

River konuşurken sesinde rüya gibi, uzak bir hava vardır, gözleri Arrow'a değil, sise bakmaktadır. "Forest'a güvenme. Ağzından zehirli siyah bir zehir fışkırıyor. Onda bir sorun var. Birdie'de de. O her zaman karanlıkta. Çıkış yolunu bulamıyor. Ne arıyorsa, onu bulamayacak. Onun seni de mahvetmesine izin verme."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar Arrow.

"Ve sen." River sonunda ona döner, elini kaldırır ve Arrow'un yanağına çok yakın bir yerde havada tutar. Arrow, başını eğip River'ın elini yanağında hissetmek için ani ve yıkıcı bir istek duyar. Düşüncelerinde ve rüyalarında defalarca yaptığı gibi onu öpmek, ona sarılmak, *neden* burada olduğunun önemi olmadığını, Arrow'un sadece burada olduğu için mutlu olduğunu söylemek ister. River'a gerçeği söylemek: Arrow dün kilerde onu reddetmemişti. Arrow, birini öldürmek zorunda kalırsa, en azından hayallerindeki kızı öldürmeyeceğini düşünerek kendini teselli ediyordu.

"Peki ya ben?" Arrow fısıldadı.

"Neden her zaman kan içindeyorsun?"

Arrow bir adım geri atar. "Ne demek istiyorsun?"

"Her gece o sonsuz yalnızlık dolu okyanusun kıyısında otururken. Orada ne yapıyorsun? Neyi bekliyorsun?"

Arrow'un kalbi hızlanır. Nefes alamaz. River okyanusu nereden biliyor? Arrow'un annesi öldükten sonra, Arrow sahile yürümüş ve saatlerce oturmuş, okyanusa girip suyun ağırlığı onu alana kadar yüzmeye devam edip etmemeyi düşünmüştü. O sırada Iron onu bulmuş ve umutsuzluğuna ve öfkesine başka bir hedef vermişti.

Ama hayır. River, Arrow'un *her gece* orada oturduğunu söyledi.

Olamaz. Arrow bunu sık sık rüyasında görür. Ama son zamanlarda rüyaları değişti. Ve River bunu biliyor. Rüyalarında yaptıkları her şeyi biliyor. Arrow'un River'a karşı hissettiklerini, onu kucakladığını, tadına baktığını ve onu yutmak için çaresizce çabaladığını biliyor. River bunu başından beri biliyordu, çünkü sadece Arrow'un kalbine ve zihnine sızmakla kalmadı, rüyalarına da girdi.

River elini uzatır. "Hayır, dinle. Bana öyle bakma. Bunu kasten yapmıyorum. Yapamıyorum..."

Arrow dönüp sisin içine koşar. Ayaklarının altındaki zemin süngerimsi ve çiğden kaygandır. O, zemine batar, zeminin esnemesini hisseder ve bitkilerin sayısız çocuğun cesedini saklayıp saklamadığını merak eder. O da yutulabilir ve bu onu hiç umursamaz. Çünkü her şeyi mahvetmiştir. River onun kalbini, sırlarını, *onu* tanıyor. Arrow tanınamaz. Asla. Bu, onun tamamen anladığı tek termit kuralıdır. Tanınmak ölüm demektir.

Ama şu anda bir şeyden emin: River'ın bir yeteneği var. Ailesi onu buraya gönderdiği için burada. Bu da Forest'ın hain olduğu anlamına geliyor.

En azından Arrow artık yalnız olmayacak. Birdie'nin kalbi de kırılacak.

YİRMİ ALTI.

Zamanın Dışında Bir Kız

Lake bir koridorda duruyor. Ya da dışarıda. Ya da yanan küllerin içinde. Bu yerin pek çok versiyonunu görüyor ve çoğu zaman hangisinde olduğunu anlayamıyor.

"Gerçekten burada mısınız?" diye sorar arkadaşına. O, çocuktan yetişkine dönüşüp durduğu için, onun gerçekte neye benzediğini anlayamaz. Sadece mavi, mavi gözleri aynı kalır. "Ama sanırım bunun bir önemi yok. Sen ya şu anda varsın, ya geçmişte vardın ya da gelecekte olacaksın."

"Hangimiz ölecek?" diye fısıldar.

Lake gülüyor. "Herkes." Ellerini uzatıp dönerek tüm dünyayı kucaklıyor. "*Herkes* ölür, seni aptal şey."

Bir duraklama olur. Adamın gittiğini düşünür, çünkü kendini koridorda bulur. Burası taze ve yeni kokmaktadır. Yakınlarda biri ağlamaktadır. Ona yardım etmek ister, ama birdenbire bir el belirir ve kolunu tutar. Onu sabitler.

"Bu evde kim ölecek?"

"Sana söyledim. Herkes. Bütün arkadaşlarım. Burada tanıştığım herkes öldü. Öldü ya da kayboldu. Aynısı."

Ses sabırlı ve yumuşak, ama ikna edici. "Söylesene: *Şu anda* evde bulunanlardan herhangi biri burada ölecek mi?"

Lake ayağını yere vurur. Bu konuşmadan nefret eder. Kafası karışır ve kafasının karışmasından hoşlanmaz. Ama cevap vermekten kendini alamaz. "Şu an diye bir şey yok! Artık yok. Ne demek istediğini anlamıyorum. Oh. Belki de anlıyorum." Yavaşça dönerek gözlerini kapatır ve düşünür. Güzel olan River, gençti ama aynı zamanda yaşlıydı. Ve boş. Dawn da öyle, onu da öyle görmüş, ve Nimbus: daha uzun boylu ve boş. "Birdie yaşlanmıyor," diyor. "Doğru. Merdivenlerden aşağı iniyor ve geri gelmiyor. Ondan sonra onu bir daha görmüyorum. Arrow da yaşlanmıyor, ama nedenini bilmiyorum. Ve sen." Yaklaşıyor, derin bir n e f e s alıyor.

nefes. “Duman ve ölüm kokuyorsun. Benim yaşlanmamamın sebebi *sensin*. Soruna cevap verdim, artık bu konuyu konuşmak zorunda değilim.”

Lake koridordan aşağı atlar — bataklıkla çevrili boş kayadan aşağı — evin yanmış kalıntılarından aşağı — koridordan aşağı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yeni Odadaki Kuş

Birdie sakinleşemiyor. Bakanın ziyaretinin yarattığı dehşet, dışarıdaki dünyayı saran sis gibi ona yapışıp kalıyor. Geçici ama kaçınılmaz. Bakan geri gelecek ve Sessiz Evi taşıyacak, Birdie'nin bilgi bulma şansını elinden alacak. Gelecekle ilgili endişelerden daha kötüsü, Magpie'nin evden ayrılmış olabileceği, ama bataklıktan ayrılmamış olabileceği yönündeki yeni korku. Magpie hem ölü hem de canlı, evde, bataklıkta, dışarıda, dünyada. Ama Birdie'nin şu anda ona ulaşabileceği hiçbir yerde değil.

Ve Birdie'nin güvenebileceğinden emin olduğu tek kişi, evde onu öldürmeye çalışan tek kişidir. Arrow, River ile konuşmasından henüz dönmemiştir, bu yüzden Birdie bildiği tek şeyi yapar: Temizliğe başlar.

Bu işler vücudunu sakinleştirmeye yardımcı oluyor ve zihni tekrar çalışmaya başlıyor. Banyo zemini fırçalar ve Magpie'nin kaderinin gizemi kadar korkunç olmayan bir gizem seçer.

Çizim odasına nasıl girmiştir?

Birdie kendi duygularını incelemek için fazla zaman harcamaz. Geçmişte hiç önemi olmamıştı. Ama bu çizim, şimdiye kadar çok az şeyin hissettirdiği kadar kişisel geliyor. Belki de arkadaşının sanat eserlerinden oluşan koleksiyonu, sahip olduğu tek gerçek şey olduğu içindir. Magpie'den geriye kalan tek şey kendi anılarıdır. En azından, sonsuza dek geride kalan arkadaşından saklayabileceği bir şey vardı.

Bakanın üçüncü kattaki sakini bir yolculuğa çıkarması mantıklı değil. Birdie'nin o evde kaldığı altı ay boyunca, arkadaşı o kilitli odadan hiç çıkmadı.

Ve Birdie, çizimi ona bırakanın bakanın kendisi olmadığından emin. Bu bir uyarıydı, tehdit değil. Yani bakan değilse ve arkadaşını da yanında getirmiş olma ihtimali çok düşükse,

bu, imkansız bir şekilde... *arkadaşının tüm bu zaman boyunca burada olduğu* anlamına gelir.

Nimbus değil. Sky de açıkça eleniyor. River evde başkalarını tanıyordu, bu da son birkaç yıldır dışarıda olduğu anlamına geliyor. Ya da en azından onları tanıdığını *söyledi*. Diğerleri bunu hiç doğruladı mı? Her ne olursa olsun, River'da "aylarca, hatta daha uzun süre, büyük bir kır malikanesinin boş üçüncü katında kilitli kalmış" diye bağırان hiçbir şey yok.

Dawn'ın veya Lake'in ailelerinin onları gözden uzak tutmak için kilitlediklerini kolayca hayal edebilirdi. Ama kapı ne kadar kalın olursa olsun, Dawn'ı kapının arkasından hissedebilirdi.

Yani ya gizemli arkadaşı, geçen gün Birdie'ye aynı tarzda olmasa da bir çizim veren Lake'dir... ya da Forest. Evdeki hain için tek şüphelilerinden biri. Belki de mantıklıdır. O papazdan ayrıldıktan sonra, papaz o kapıyı açtı ve gizli silahını gönderdi. Ama arkadaşı neden buna razı oldu? Forest neden razı oldu?

Bir an durur. Zemin hiç olmadığı kadar temizdir. Birdie küvete geçer. Elleriyle dairesel hareketler yaparak, zihninde dairesel düşünceler peşinde koşar. Uyarı ya da tehdit, nereden gelirse gelsin, çizim ona burada olmanın bedelini hatırlatır. Dünyadaki tek arkadaşını terk etti, peki ne için?

Ne için?

Birdie gözlerini omzuna siler. Gözleri yanıyor, gözyaşlarından mı, dumanlardan mı, fark etmez.

Arrow, ıslak eteğinin kenarına yapışmış çamurla kapıdan içeri koşar.

"Çık dışarı!" Birdie ters bir sesle bağırır. Buradaki tüm emekleri boşa gitmiştir. Ne yapıyorlarsa yapsınlar, Arrow hatırlamıyor gibi görünse de, yine de hizmetçi olmak zorundadırlar.

Ama Arrow kıpırdamıyor. "Lake'i gördün mü? Kahvaltıya gelmedi. Onu aramaya gittim ama bulamadım. Hiçbir yerde yok."

Birdie temizlik malzemelerini bırakıp koridora koşar. "Lake?" diye seslenir. "Lake!"

"Yatak odasını, çalışma odasını ve serayı zaten kontrol ettim."

"Tüm yatak odalarını ve dolapları kontrol et. Yanlış odaya girmiş olabilir." Birdie, Arrow'dan ayrılır ve küçük kızın sığabileceği her yeri telaşla arar. Koridorda tekrar karşılaştıklarında, Arrow başını sallar.

"Kiler kapısı açık mı?" diye sorar Birdie.

Arrow'un yüzü bembeyaz olur. "Ben dışarıdayken Lake kaçmış olabilir. Olamaz, Birdie, ya dışarıda tek başına kalmışsa?" Bıçağı tutan ve onu kullanabileceğini iddia eden kız artık yoktur. Arrow, Birdie kadar çaresiz ve korkmuş, yıkılmıştır.

Birdie mutfığa koşar. River, Forest ve Dawn masada oturmuş, hepsi ona meraklı bakışlar atmaktadır. Birdie, Cook'un yatak odasının kapısını yumruklar. Herkesin yardımı gereklidir. Kapı sonunda açılır ve dağınık haldeki Cook ortaya çıkar.

"Ne oldu?" diye sorar Cook.

"Lake kayıp. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz."

Diğerleri ayağa kalkarken Cook onların yanından geçip kiler odasına koşar, sonra tekrar ortaya çıkar, sanki kafasına darbe almış ve bayılmak üzereymiş gibi yürür. "Kilitli değil," der. "Orayı kilitlemeyi hep unutuyorum."

"İkili gruplara ayrılalım," der Arrow mutfak girişinden, Lake'in geçip gitme ihtimaline karşı koridoru gözetleyerek. "Orada nasıl yürüyeceğinizi göstereceğim. Her adımınızı atmadan önce güvenli olduğundan emin olmalısınız. Ve hızlı olmalıyız. Orada ne kadar uzun kalırsa, bulma ihtimalimiz o kadar azalır..." Arrow cümlesini bitiremez.

"Hayır," diyor Cook. "Ev hanımı onu bulabilir."

"Nasıl?" diye sorar Birdie. Ev hanımı, giriş holündeki dekoratif vazolar kadar yararlı görünüyor.

Cook cevap vermeden aceleyle geçer.

"Nimbus'a bakacağım," der Dawn ve koşarak dışarı çıkar. Forest onu takip eder. Birdie onun ne yapacağını bilmiyor, ama bunun yardımcı olacağını biliyor.

Hayır, diye düşünür, kalbi sıkışır. Bunu bilmiyor. Kesin olarak bilmiyor.

Arrow, Birdie'nin dikkatini çekmek için elini sallar. Birdie kaşlarını çatır. Arrow gözlerini büyütür. Ve sonra Birdie, Arrow'un ne demek istediğini anlar.

iletişimi anlar. Sıkıca başını sallar. Plan bu değildi, ama... aynı şey. Başka bir fırsat bulamayabilirler. Lake'in gerçek tehlikesini kendi çıkarları için kullanmak korkunç bir his, ama başka seçenekleri var mı?

"Ne?" diye sorar River. "İkinizin bir şeyler planladığınızı biliyorum." Ama sesi kızgın değil. Üzgün geliyor.

"Lake'i bulmamız gerekiyor," diyor Arrow. "Benimle gelir misin? Seni koruyacağıma söz veriyorum." Kız tereddütlü ve kararsız görünüyor. Onların arasında daha önce ne oldu? Umarım Arrow vermemesi gereken bilgileri vermemiştir.

River'ın gözleri duygu dolu, ama sonra kendini topluyor. "Tabii ki yardım ederim," diyor sertçe. "Ve belki de *seni* güvende tutacak olan benimdir. Bilemezsin."

Dışarı çıkamadan önce, ev hanımı mutfığa girer ve kapıyı kapatır. Onları gözleriyle süzer ve sonra evin geri kalanına döner. "Diğerleri çok gürültücü."

"Ne?" diye sorar Birdie. Hiç ses yok.

"Çok gürültü yapıyorlar," der ev hanımı tekrar. "Hepsini aynı yerde duyabileceğim bir yerde toplanmaları lazım. O zaman kaybolanı bulabilirim."

"Dışarıya bakacağım," der Arrow.

Ev Hanımı elini kaldırır. Sesi bir kez olsun keskin çıkar. "Hepsini bir araya getirin ki kaybolanı duyabileyim."

Arrow ve Birdie son bir kez birbirlerine bakarlar. "Tamam. Hadi Birdie. Ev Hanımı burada beklerken herkesi toplayalım. Birkaç dakika sürebilir. Forest'ın nereye gittiğini bilmiyoruz."

Koridora çıkar çıkmaz Birdie koşmaya başlar, fuayede dönüp doğrudan ev sahibesinin odasına gider. Kapı kilitli bile değildir. Sonunda, sonunda.

Birdie panik içinde her şeyi gözden geçirir. Oda tamamen kırmızı renkte dekore edilmiştir, diğerleri kadar zengin döşenmemiştir, ama çok temizdir. Yatakta hiç yatılmamış gibi görünüyor. Birdie yorgana dokunur ve üzerinde bir kat toz bulur. Oda da soğuktur. Şöminede ateş yoktur ve ateş yakıldığına dair hiçbir iz yoktur.

Yıllardır aydınlatılmamış. Masada birkaç kağıt var. Birdie onları alır ve elbisesinin korsesine sıkıştırır. Daha sonra onlara bakacaktır.

Odanın yanında bir kapı vardır. Diğer yatak odalarının hiçbirinde dolap yoktur. Bunun da olduğunu sanmaz. Acaba bu, gizemli kayıp merdiven olabilir mi? Birdie nefesini tutarak kapıya koşar, kapı kolunu çevirir ve...

Birdie koridordadır. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Ev hanımı karşısına dikilmiş, ona bakmaktadır.

Ev hanımının geri geldiğini duymuş ve tam zamanında koridora çıkmış olmalı. Ama hayır. Bu doğru olamaz, çünkü...

"Neden buradasın?" diye sorar Ev Hanımı.

"Arayordum... Arayordum..."

"Lake'i," diye araya girer Arrow, onlara doğru koşarak. "Onu bulduk. Üçüncü katta, kule merdivenlerinin ortasında. Tek başına, kimseye haber vermeden saklambaç oynuyordu. Benim hatam. Merdiven kapılarını kilitlemeyi unutmuş olmalıyım. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım, çok özür dilerim. Ama artık herkes güvende olduğuna göre, işimize dönmeliyiz."

Arrow, ev hanımına beceriksizce reverans yapar, sonra Birdie'nin kolunu tutup onu koridordan sürükler. Birdie kendi ayaklarına takılırken, düşünceleri de birbirine karışır.

Arrow onu Sky'ın artık boş olan odasına çeker. "Ee?" diye sorar. "Ne buldun? Ve neden koridorda donakalmış duruyordun?"

"Ben... Ben... Ne bulduğumu bilmiyorum."

"Yani ne bulduğunu anlamadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum demek istiyorum. Odasıdaydım, sonra koridorda buldum kendimi ve..." Birdie, hızla atan kalbine elini koyar. Bir şey hışırdar. Kağıtlar! Onları korsesinden çıkarır ve Arrow'a verir.

"Hepsi bu mu? Hepsi bu kadar mı? Orada birkaç dakika kaldın." Arrow kağıtlara kaşlarını çatarak bakar.

"Ne?" Birdie'nin kalbi hızla çarpmaya başlar. "Hayır, bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz. O odaya girip o çarşafı bulduğumu hatırlıyorum, sonra da kendimi koridorda buldum. Arada hiçbir şey yok." Birdie dönüp gözlerini kısar. Kapıya doğru bir adım atıp ev hanımının odasına geri dönmeye çalışır, ama *yapamaz*. Sanki görünmez bir figür yoluna çıkmış gibidir. O odaya geri dönmekten vazgeçer vazgeçmez, tekrar hareket edebilmeye başlar.

"Biri bana bir şey yaptı," diye fısıldar Birdie.

"Ev hanımı mı?" diye sorar Arrow. "O bütün zaman benimle birlikteydi. Lake'i bulan oydu. Ama sadece ikimiz arıyorduk. Diğerleri mutfaktaydı." Arrow dudağını ısırır. "Ama herhangi biri çıkmış olabilir. Onları görmezdik. Bu yüzden River'ın nerede olduğunu kesin olarak bilmiyorum, ya da..."

"Ya da Orman," Birdie onun yerine cümleyi tamamlar.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hikayeli Bir Şafak

Dawn sırları olsun istiyor.

Büyüklerin etrafta koşturmasını izliyor: yakışıklı ve gizemli Forest, güzel ve eğlenceli River, huysuz ama nazik Minnow, sevimli ve narin Birdie. Birdie'yi hiç kimseyi sevmediği kadar seviyor. Minnow'u da. Onlar, ona bakıp bir işe yarayabileceğini düşünen ilk insanlar. Ve o da *çok* işe yarıyor. Nimbus'a başka kimse yardım edemezdi. Dawn her sabah uyanır ve yapması gereken bir işi olduğunu hatırlar. Bir amacı vardır. Bu onu gururlandırır ve mutlu olmasını kolaylaştırır.

Bu sabah Lake'in kaybolması ve sonra bulunmasıyla yaşanan heyecandan sonra, Dawn yatak odasında oturmak için çok heyecanlıydı, bu yüzden Nimbus'u çalışma odasına getirip onunla birlikte resim yapmaya başladı. O resim yaparken Nimbus oturuyor, ama bu hoş. Dawn bunu seviyor ve Nimbus'un da sevdiğini düşünüyor. Bazen o kadar sessizce mırıldanır ki duyulması zordur, ama Dawn bunun mutlu olduğu için olduğunu düşünür. Sadece Dawn mutlu olduğu için değil, gerçekten, bir arkadaşı olduğu için mutlu olduğu için. Birlikte oturabileceği biri olduğu için.

En azından o böyle hissediyor. O da öyle hissetmesini umuyor.

"Forest hakkında ne düşünüyorsun?" diye komplo kurarcasına fısıldadı. "O, dünyadaki en yakışıklı erkek. Ne düşündüğünü biliyorum; ona aşık olduğumu düşünüyorsun. Belki de öyleyim." Ama Dawn hepsine karşı böyle hissediyor — Forest'a, Birdie'ye, River'a ve Minnow'a. Onlardan herhangi birinin elini tutmasını ya da onu öpmesini istediği için değil. Onlar gibi daha yaşlı, sevimli ve ilgi çekici olmak istediği için.

Dawn, çenesini eline dayayarak iç çeker. "Forest'ın neden konuşmadığını biliyor musun? Bir cadı ona korkunç bir lanet koydu. Cadı, Forest'ın gözlerine bir kez baktı ve ona delicesine aşık oldu, ama Forest'ın kalbi zaten bir prensesinindi. Cadı, Forest'ı elde edemeyeceksem, kimsenin edemeyeceğini ilan etti. Prensесin hafızasını aldı.

ve onu hizmetçi olarak gönderdi. Sonra Forest'a, sevgilisinin onu hatırlamasının tek yolunun, ona adını söylemesi olduğunu söyledi... ama sonra cadı onun sesini aldı! Ve lanetinin kırılmasının tek yolu, sevgilisinin onu öpmesi. Kayıp sevgilisini aramak için tüm dünyayı dolaştı ve sonunda onu buldu. Ama kız onu hatırlamıyordu, bu yüzden onu öpüp lanetini bozamıyordu ve o da ona kim olduğunu söyleyip kızın lanetini bozamıyordu. Lanetlerinin korkunç zincirlerine hapsolmuş olarak, kızın yanında kalmaya devam etti, özlemle ve bunun yeterli olacağını umarak. Bir gün kızın başını kaldırıp onun gerçekte kim olduğunu göreceğini ve ikisinin de lanetlerinin bozulacağını umarak. Oh, ne kadar rüya gibi, romantik ve hüzünlü, değil mi?"

Kapıda bir ses duyulur. Dawn başını kaldırıp Forest'ın kapıda durduğunu görür. Kızarır, ama Forest gülümser. Hikayesini beğenmiştir. Dawn hikaye anlatmakta *çok* iyidir.

Forest ona işaret eder. Dawn heyecanla titrer. Sonunda, o da dahil ediliyor! Neredeyse ona doğru zıplar, son anda kendini tutar ve yardım edecek kadar olgun olduğunu anlaması için ağır adımlarla yürür.

Forest eğilir ve Dawn da eğilir, kalbi çarparak, sonunda onun sesini duymayı bekler.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

İhanete Uğrayan Kuş

Birdie'ye alışılmadık bir sakinlik çöker. Bugün gerçekten bir şey başardılar. Cook ve House Wife bir kez olsun neler olup bittiğinin farkındadır, bu yüzden Birdie çalıntı belgeleri bakmadan Rabbit'in üst kattaki odasına götürür. Böylece belgelerle yakalanmaz ve bu gece, Arrow ile baş başa kaldıklarında, belgeleri birlikte incelerler. Ve House Wife'ın odasında Birdie'ye ne olduğunu anlamaya çalışırlar.

Birdie iyi. İhtiyaçları olan her şeyi bulamamış olabilirler, ama *bir şeyler* buldular ve bununla yetindiler. Genel olarak, büyük bir zafer gibi hissediyorlar. Özellikle Lake sağ salım olduğu için. Cook uyanık olduğu için, bugün tüm yemekleri hazırlamak konusunda endişelenmeleri gerekmiyor. Bir kez olsun rahatlayabilirler.

Tüm arkadaşları güvende ve o da burada, onlarla birlikte güvende. Çocukluğundan beri gerçek arkadaşları olmamıştı. Bunun ne kadar güzel olabileceğini unutmuştu.

Öğleden sonra onları uyku ve keyifle sarmaladı. Birdie, neredeyse hiçbir şey yapmadıkları çalışma odasındaki diğerlerine katıldı. Dawn onlara yüksek sesle kitap okudu. Arrow kanepedeydi. River, başını Arrow'un kucağına koyarak uzandı ve Arrow, River'ın saç çizgisini takip eden yumuşak bukleleri okşadı.

Birdie, onların River'dan şüphelendiklerini biliyor, ama bu acil bir durum gibi gelmiyor. Hiçbir şey acil değil.

"Artık uyuyabilirim, çünkü kimse uyumuyor," diye mırıldanır River.

Birdie odaya bakınır, mutlu bir şekilde. Nimbus Dawn'ın yanına oturur,

Dawn kitabını bırakıp tatlı çocuğun portresini çizmeye başlar. Lake sırt üstü yerde yatıyor, sanki gizli mesajlar yazıyormuş gibi parmaklarını havada gezdiriyor. Birdie dalgın dalgın ortalığı topluyor, çünkü rahatlamış olsa da, yine de

tembel değildir. Asla öyle değildir. Arrow onu yakalar ve gülümser, dilini çıkarır.

Birdie, Forest'ın gözlerine bakmak için döner, onun da ona gülüyor mu diye görmek ister, ama Forest burada değildir.

Forest. *Forest.*

Sakinlik devam ediyor. Ama sakinlik Birdie'nin normal hali değildir. *Dalgalar* halinde onu sarsa da — *Dawn, Dawn onları böyle hissettiriyor!* — yine de rahatlarken yakalanıp işini kaybetme korkusu içinden çıkmaz. On yaşından beri bu korku onu şekillendirmiştir. Magpie'nin geleceği — ve onun da — her zaman elinden geldiğince çok çalışmasına bağlıdır. Bu eğitim, içini kaplayan duygulardan daha derindir.

Birdie, Arrow'a işaret eder. Eğer hemen odadan çıkmazsa, neden bu kadar kararlı olduğunu unutacak.

Arrow şaşkın görünüyor ve sonra kaşlarını çatıyor. Birdie'nin varsayılan duygusu korkuysa, Arrow'un varsayılan duygusu şüphe olmalı. Birdie, Dawn'ın etkisinden kurtulmasını izliyor. Arrow ayağa kalkıyor, River'ın başının altına bir yastık koyuyor ve sonra Birdie'yi takip ederek koridora çıkıyor.

Birdie, Dawn'dan olabildiğince uzaklaşmak için onları köşeyi dönerek acele ettirir. Tam zamanında dönüp merdivenlerin kapısının kapandığını görürler.

Birdie önlüğünün cebini kontrol eder. Anahtarı hala oradadır. Arrow da anahtarını gösterir. Ama Rabbit'in anahtarını hesaba katmamışlardır.

Biri merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Kağıtlar," diye fısıldar Arrow. Yapay olarak yumuşatılmış ruh hali kaybolurken, Dawn'dan yeterince uzaklaşmışlardır.

Birdie kusacakmış gibi hissediyor, ama Arrow'a ayak uydurmaya devam ediyor. Merdiven boşluğuna girerler ve sadece bir hizmetçi ve bir casusun yapabileceği kadar sessizce yukarı çıkarlar. Arrow, Birdie'yi katlarına çıkan merdiven sahanlığında durdurur, sonra onu birkaç basamak daha yukarı, karanlığa doğru çeker.

"Onu pusuya düşürmek daha iyi," diye fısıldar.

Arrow da bunun Forest olduğunu varsayar. Ama başka biri de olabilir. Cook, ev hanımı ya da dün gece fark edilmeden evde kalan bilinmeyen bir kişi. Ama Birdie kim olacağını biliyor. Sonuçta hiç şansı olmadı. Ve bunu çok abarttı, herhangi biriyle, hatta Forest gibi biriyle bile aşk bulabileceğini düşündü.

Kendisine ait bir şeyleri olabileceğini düşünerek.

Birkaç dakika sonra, kalbi tamamen kırılır. Forest elinde evraklarla ortaya çıkar. Onların yönüne bakmaz, ana kata doğru iner.

Arrow onun sırtına atlar. "Kağıtları al!" diye bağırır, kollarını boynuna, bacaklarını beline dolayarak onu sabit tutmaya çalışır.

Birdie, Forest'ın etrafında dolanır, değerli kanıtlarını alır ve sonra merdivenlerden üçer üçer atlayarak aşağı iner. Arrow'un başının çaresine bakabileceğini bilir, ama ikisi de Forest'la tek başlarına savaşacak kadar güçlü değildir. Arrow'un onun peşinden aşağı atılmasını, sert basamaklarda bir vücudun zıplamasının korkunç sesini bekler, ama Birdie merdivenlerin altındaki kapıdan içeri girdiğinde hiçbir ses, hiçbir vücut yoktur.

Ve gidecek hiçbir yeri olmadığını fark eder.

Ön kapı kilitlidir. Lake sayesinde gizli kiler çıkışı da artık kilitlidir. Hiçbir pencere açılmamaktadır. Birdie bir sandalyeyi pencereden atabilir veya seranın camını kırabilir, ancak Arrow bataklığa giren kimsenin hayatta kalamayacağını açıkça belirtmiştir.

Birdie seraya girer ve bankını bulur. Forest onu ve kağıtları almaya gelecektir. Kaçamayabilir, ama Forest'ın bunları ondan saklamak için neden bu kadar uğraştığını anlayabilir.

Birdie okur ve gördüklerini anlamaz, ta ki anlayana kadar. Yıkımla boşalmış bir şekilde geriye yaslanır. Bunca zaman, tüm çalışmaları, tüm planları.

Hiç şansı olmamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kontrol Altındaki Nehir

River tek başına uyanır. Minnow nereye gitmiştir? Aralarındaki ilişkiler yeniden yoluna girmiş gibiydi. Hatta yoluna girmekten de öte. River oturur. Dawn, Lake ve Nimbus hala mutlu bir şekilde uzanmaktadır, ancak Forest, Birdie ve Minnow gitmiştir.

River, öğleden sonra ne kadar keyifli geçerse geçsin, dışlanmayı kabul etmez. Herkes onu hep küçümser ve Minnow'un da öyle yapması onu incitir. Hepsi onun burada rahat ve konforlu bir şekilde kalacağını varsayarken, onlar onsuz aptalca şeyler yapmaları onu incitir. O da aptalca şeyler yapmak ister. Bu konuda onlardan daha iyidir. Savunma bakanına ve mahvolmuş itibarına sorun.

River odadan çıkıp giderken, Dawn'ın mutlu uyuşukluğu derisini değiştirir gibi üzerinden dökülür. Önce mutfak kontrol eder, ama mutfak boştur. Uzun koridora çıkar ve evin uzak ucundaki merdivenlerden çıkan Forest'ı görür. O merdivenlerde olmaması gerekir. Ve neden yalnızdır? Birdie ve Minnow nerede?

"Dur," der River. Forest donar, sonra River ona doğru ilerlerken bekler. River çok yakın, fazla yakın durur ve ona bakar. Forest derin bir suçluluk duygusu içindedir. Bir şey yapmıştır.

"Minnow nerede?" diye sorar River.

Forest merdivenleri gösterir.

"Peki Birdie nerede?"

Forest omuz silkiyor, sonra serayı işaret ediyor.

River başını sallar, sonra ona yaklaşır. "Onlara zarar verirsen, karşılık veremeyeceğin bir yerde seni öldürürüm."

Forest başını sallar ve yüzünde hafif bir gülümseme belirir. Minnow ve Birdie için birini öldürmeye hazır birinin varlığı, ona tehditkar değil, hoş bir ihtimal gibi gelir.

"Birbirimizi anladığımız sürece." River dönüp merdivenlerden yukarı çıkar. İkinci katın sahanlığında Minnow'u oturmuş, sert

ve mutsuz bir şekilde otururken bulur. "Burada ne yapıyorsun?"

Minnow'un yüzü seğirir ve omurgası çöker. "Kıpırdayamıyorum."

"Kıpırdayamıyor musun?"

"Ben de öyle dedim," diye tersler Minnow. "Forest, gelip beni alana kadar ya da gece olana kadar, hangisi önce gelirse, bu basamakta oturmamı söyledi."

"Neden böyle bir şey yaptı?"

"Çünkü onu boğmaya çalışıyordum."

"Neden öyle bir şey yaptın?"

"Seni ilgilendirmez. Birdie'yi buldu mu?"

"Birdie kendi başının çaresine bakabilir." River, Minnow'un yanına oturur. Rüyalarında Forest'ın ağzından akan siyah çamur, belki de bir tehdit değil, daha çok kendi özel işkencesinin bir temsilidir. "Oh, Forest bu yüzden konuşmuyor. Çünkü sana bir şey yapmanı söylediğinde, sen onu yaparsın. Sanırım hepimiz onun dikkatli olması nedeniyle çok şanslıyız."

"Şu anda ne kadar şanslı hissettiğimi bana sor."

River güler. Huysuz Minnow, onun en sevdiği Minnow olabilir. Ve Minnow merdivenlerde sıkışıp kalmış, ondan ve bu konuşmadan kaçamıyor mu? En iyisi bu.

"O kazandı," diyor Minnow. "Ama bize zarar vermemeye çalışıyor ve ben bunun nedenini anlamıyorum. Beni merdivenlerden aşağı atabilirdi, duvara çarpabilirdi ya da kendi boğazımı kesmemi söyleyebilirdi."

"Hmm." River geriye yaslanır, Minnow ile omuz omuza ve diz diz otururlar. Sessizce otururlar, River sabırla bekler.

Sonunda Minnow sinirli bir şekilde içini çeker. "Tamam! Haklıydın. Sana güvenebilirim. Sanırım bunu hep biliyordum, ama hayatımda birine güvenmek kadar korkutucu bir şey yok. Rüyalarımda yaptıklarımız için özür dilerim, biz..." Sesi kesilir ve River, çok hafif olsa da kızardığını hissedebilir. "Orada her şey basitti. Ama burada, açıklayamayacağım kadar karmaşık. Bunu anlamalısın."

"Anlıyorum."

Minnow başını sallar. Sonra, River'ın elini tutmak istercesine, tereddütle, "Benim adım Arrow," der.

River başını sallar. "Sana yakışıyor. Sen hiç Minnow olmadın." Sonra dönüp, dudakları Arrow'un dudaklarına bir nefes uzaklıkta olacak şekilde eğilir ve son kararı Arrow'a bırakır. Arrow'un onu seçmesini umar, umar, umar.

Arrow onu seçer. Ve bu, rüyalardakinden bile daha iyidir, çünkü gerçektir. Sonunda dudakları arasında yalanlar ya da boşluklar yoktur.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kafesinden Çıkan Kuş

Forest yavaşça yaklaşır, sonra birkaç adım ötede durur, ellerini önünde birleştirir. Bekler.

Birdie kağıtları masaya koyar. "Bu, yeni gelen sakinlerin listesi ve yeteneklerinin açıklamaları ile ailelerinin gizli tedaviler için ne kadar ödediği. Sen bu listede yoksun. Çünkü burada olmaman gerekiyor. Ve kimse senin burada olduğunu bilmiyor, değil mi?" Birdie, Cook veya Ev Hanımı'nın Forest ile etkileşime girdiğini hatırlamıyor. O ilk sabah, Cook onu tanıtmadı bile. River tanıttı. Ve Cook masayı her kurduğunda, bir kişilik eksik oluyordu. Birdie bunu içki içmesine bağladı, ama bundan daha fazlası vardı.

Forest, Cook ve Ev Hanımı'na bir şey yaptı. Forest'ın burada olduğunu fark etmiyorlar. Onu hiç göremiyorlar.

"Kimsin sen?" Birdie fısıldadı.

Forest yeleğinin cebine uzanır ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarır. Onu bir armağan gibi uzatır. Birdie parmakları titreyerek kağıdı açar. Bir çizimdir. Bu sefer bir kuş değil, Birdie'nin kendisi. Sevgiyle, titiz detaylarla çizilmiştir.

Arkadaşı. *Forest*. Sonuçta onu geride bırakmamış.

"Dün gece nereye gittiğimi sana söyledim," diyor, gözyaşlarının portreye düşmemesi için çaba göstererek. Portreyi diğer kağıtların yanındaki bankın üzerine dikkatlice koyuyor. "Benim için mi buraya geldin?"

Forest başını sallar. Birdie nefesini kontrol etmeye çalışır, ama vücudu isyan eder. Hayır. Kontrol altına alacaktır. Hislerini asla gösterememe konusunda iyidir. Bu işinin bir parçasıdır. "Bana yardım etmek için mi? Yoksa beni durdurmak için mi?"

Sadece dudaklarını büzüyor. Belki de ona yardım etmekle onu durdurmak aynı şey olduğunu düşünüyor.

Üçüncü kattaki arkadaşının gizemi çözülmüştür. Forest'tı, yeteneği nedeniyle gizli tutuluyordu. Birdie bağlantıyı kurduğunda bunu görebiliyordu. Gözleri aynı, çenesi de maliye bakanınıninki kadar güçlüydü. Ama bakanın dudakları ince ve sertti, burnu agresif, gözleri karanlıktı. O, Forest'ın denkleminin sadece yarısıydı. Ama Birdie diğer yarısını sayısız kez görmüştü. Ölmüş annesinin portresi, bakanın çalışma odasına girmeye çalışırken onu hep izliyordu. Annesinin gözleri olağanüstü maviydi ve aynı dolgun dudaklara sahipti.

"Baban burada olduğunu biliyor mu?"

Forest başını sallar.

Birdie, bakanın Forest'ın odasına çıktığını hiç görmemişti. *Forest'ın odası*. Bu yeni bilgiyle sarsılan Birdie, tüm anılarını yeniden düzenler. O kapının ardında, tüm o uzun ve yalnız aylar boyunca Forest vardı. Konuştuğu kişi oydu. Kalbini döktüğü kişi oydu. Geride bıraktığı kişi oydu.

Ama o onu takip etti. Ve bu onu mahvedecek. "Burası senin için güvenli değil, Forest. Gitmelisin."

O, tek bir kaşını alaycı bir şekilde kaldırır.

"Ciddiyim. Sonunda Sky'ı görmedin. Ve Rabbit, o... o Rabbit'i öldürdü. Buradan gitmelisin. *Hepiniz* gitmelisiniz."

Forest başını sallar. Birdie onu boğmak ister. Arrow zaten denemişti, ama görünüşe göre pek iyi gitmemişti. Oh, hayır, *Arrow*.

"Arrow?" diye sorar, Forest elini kaldırmadan önce ayağa kalkmak üzereyken.

Güvende, diye dudaklarını oynatır.

Arrow'un mutlu olduğunu sanmıyor, ama Arrow'un güvende olduğundan şüphe duymuyor. Artık Forest'ın arkadaşı olduğunu bildiği için. Ama bu yeterli değil. Daha fazla bilgiye ihtiyacı var. "Lütfen," diyor. "Benimle konuşmalısın. Neler olduğunu bana anlatmalısın. Beni House Wife'ın odasında durdurdun mu?"

Forest cebine uzanır ve başka bir kağıt çıkarır. Bu kağıt, kitaplardan kesilmiş kelimelerle özenle yapıştırılmıştır. Bunu yapmak çok zamanını almış olmalı.

Eğer ben söylersem, sen yapmalısın. Bazen insanlar incinir. Yapabilseydim, her gün, bütün gün seninle konuşurdum. Sadece seninle.

Birdie ona bakamıyor. Bu çok fazla. "Ama beni durdurdun. O kapıdan geçmek çok uzun sürdü ve sen beni durdurdun. Buna hakkın yoktu. Beni korumaya çalıştığını biliyorum. Ama ben bunu istemiyorum. Korunmak istemiyorum. Kız kardeşimi bulmak istiyorum ve ben..."

Birdie'nin ağzı kapanır. Başka ne istediğini bilmiyor. Tek arkadaşı, en gerçek, en sevgili arkadaşı burada ve o Forest. Bunu bilmeden önce bile, ona baktığında, kendine izin verebileceğinden çok daha fazlasını istiyordu.

Hayatı boyunca sadece başkaları için bir şeyler yapmak, kendini mükemmel bir kız, mükemmel bir kardeş, mükemmel bir hizmetçi olarak şekillendirmek, onu görevlerine o kadar sıkı bir şekilde bağladı ki, kendisi için bir şey istemek düşünülemez hale geldi. Onun görevi Magpie'yi tekrar bulmak. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Forest'ı seviyor. Artık onun kendisi için ne ifade ettiğini tam olarak anladığına göre, bu kadar basit. Ama kalırsa incinecek ve zaten yoluna çıkmış durumda. Magpie'nin hâlâ dışarıda bir yerde olup olmadığını bilmek zorunda. Bu, kendi kalbini ve Forest'ın kalbini kırmak anlamına gelse bile. Forest neden onun bilmesini istemesin ki?

Lake'in mutfakta ilk sabah söyledikleri sözler aklına geliyor. Birdie merdivenlerden aşağı inerse, ölecek. Bu yüzden Forest onu durdurdu. Birdie, Magpie'ye ne olduğunu öğrenmek için her şeyi göze alabilir, ama Forest almaz.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor Birdie, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Her zaman bir görevi vardır ve o görevi yerine getirmenin bir yolunu her zaman bulur. Ama şimdi kararsızdır.

Forest onun önünde diz çöküyor, elini uzatıp ellerini tutuyor. Onun elleri, Birdie'nin ellerini zarıfçe sarıyor. Eller o kadar yumuşak, sıcak ve tanıdık ki Birdie bunalmış hissediyor. Ama Forest ağzını açtığında Birdie korkmuyor.

"Ne istersen onu yapmalısın," diye fısıldar.

Yıllar önce fark etmeyi bıraktığı, göğsünü saran demir bir bant parçalanır. Birdie, kendini geri çekerek, küçülerek ve görünmez hale getirerek, ne istediğini asla bilmeden geçirdiği hayatında ilk kez derin bir nefes alır.

ne istediğini bilmeden geçirdiği hayatında ilk kez tam bir nefes aldı.

Bu, House Wife'ın odasından çıktıktan sonra hissettiği kafa karışıklığı ve fiziksel olarak bir şeyin onu engellediği hissi gibi değil. Tam tersi. Forest'ın sözleri, başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı:

Birdie özgürdü.

Ve o, şu anda ne yapmak istediğini çok iyi biliyor. Kendini öne atıyor, ağzını onun ağzına bastırıyor, hevesle, açgözlülükle. Adam neredeyse dengesini kaybediyor ama toparlanıyor, kollarını onun beline doluyor. Kadın elini adamın yanağına koyuyor, kendi dudaklarıyla onun dudaklarının kıvrımlarını buluyor, onlara hayranlıkla bakıyor. Adam, tereddütlü, acı verici derecede tatlı ve umut dolu bir ihtiyatla kadının öpücüğüne karşılık veriyor.

Birdie'de artık ihtiyat yok. Eteğini yukarı çekiyor, Forest'la aralarında mesafe olmasını kaldıramıyor. Bacaklarını beline dolayarak onu daha sıkı sarıyor, daha sert, daha ateşli öpüyor. Eğer dünyadaki her şey onları ayırsa da, o ve Forest bir şekilde birlikte olabilirlerse, Magpie'yi tekrar bulabilir. Birdie özgür olabilirse, Magpie hala hayatta olabilir.

Birkaç nefes nefese geçen dakikadan sonra, dudakları en lezzetli şekilde yanarken, elleri daha fazla keşfetmek için çaresizce beklerken, Birdie geri çekilir. Forest, bir kabustan uyanıp bir rüyaya girmiş gibi ona bakar. Gülümser ve Birdie o gülümsemenin tadını bilir.

Artık parmaklıklı kapılar yok. Artık onu bir hayata, onu başka bir hayata bağlayan yıllarca süren şartlanma yok. Artık her şey mümkün.

"Arrow'u alalım," diyor Birdie. "Sonra da kız kardeşimi bulalım. Birlikte."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Komplo Kurulan Kuş

Birdie serada volta atıyor, bu gece Arrow'u casus olarak gönderme kararından pişmanlık duyuyor. Bunun en mantıklı seçim olduğunu biliyor — Arrow, Birdie veya Forest'ın aksine, maliye bakanıyla hiçbir bağlantısı yok. Ama burada Arrow'un rapor vermesini beklemek çok zor. Belki de rapor veremeyeceğinden endişeleniyor.

Bu akşam yemeğinde çay geldiğinde, hepsi şaşırmıştı. Bu kadar çabuk başka bir teslimat mı? Yoksa bakan çoktan geri mi dönmüştü? Çayı içiyormuş gibi yaptılar ve aşçı, sakinleri odalarına kilitledikten sonra odasına çekilir çekilmez, Birdie kilitleri açarak River ve Forest'ı serbest bıraktı.

Karanlıkta bankta oturup onunla birlikte beklediler.

"Dışarı çıkabilirim," diye fısıldadı River. "Uykumda yürüyormuş gibi yaparım."

"Dikkat çekemeyiz." Birdie kendi içgüdüleriyle mücadele ediyor. Eskiden karar vermek daha kolaydı. Her zaman eğitimi ön planda tutardı. Ama şimdi kendisiyle savaş halinde. Çünkü Forest'la birlikte olmak istiyor — her zaman Forest'la birlikte olmak istiyor — ve dışarı çıkıp Arrow'a yardım etmek istiyor.

Forest'ın neden öyle dediğini anlıyor ve ona minnettar, ama bu akşamki akşam yemeğinde bunun işleri ne kadar tehlikeli hale getirdiğini ilk kez fark etti. Çünkü Cook ona çayı dağıtmasını söylediğinde, Birdie neredeyse hayır diyecekti.

Böyle şeylere hayır diyemez. Burada işini kaybetmek istemiyorsa. Ve işini kaybetmek istemiyor. Şimdilik.

Birdie yanından geçerken Forest elini uzatır ve önlüğüne dokunur. Birdie, Forest'ın parmak uçlarını tutar ve onu, kendini ya da ikisini birden sakinleştirmek için sıkar. Ama volta atmayı bırakamaz.

Sonunda kapı, Arrow'un yapabildiği kadar sessizce açılıp kapanır.

"Ee?" Birdie tıslar.

Arrow onlara doğru aceleyle yürür, öfkeyle etrafındaki bitki yapraklarını savuşturur. "Otobüste sadece bir kişi vardı. Bizden biraz daha yaşlı görünüyordu. Kıyafetleri güzeldi ama saçları çok..." Başının etrafında bir hareket yapar, bu hareket onun saçının çok gür ve kabarık olduğunu ya da yanmış olduğunu ima ediyor gibi yorumlanabilir.

Birdie ilk seçeneği varsayıyor. Sootcity'de şu anda zengin aileler arasında moda olan stil, erkeklerin saçlarını düzleştirip sonra kıvrırmak, böylece başlarının üstünde şımartılmış evcil hayvanlar gibi bukleler oluşması. Forest'ın modaya uygun olmamasına seviniyor, çünkü o saç stiline sahip kimseyi ciddiye alamıyor.

"Başka bir sakın," diye River hayal kırıklığıyla iç geçirir. Arrow'un elini tutar ve onu oturur pozisyona getirir, böylece neredeyse birbirlerinin üstüne otururlar. River kollarını Arrow'un beline dolandır ve Arrow başını River'in omzuna yaslar.

Bu Birdie'yi mutlu eder. Onlar bu bağı hak ediyorlar. Ve artık bu konuda yalnız olmadığı için çok mutludur. Çok uzun zamandır yalnızdı. Hepsi öyleydi. Aralarında duvarlar ören tüm sırlara rağmen, bu kadar sıkı ve hızlı bir şekilde bağ kurmalarına şaşmamak gerek.

Bütün dünya sana asla önemli olmayacağını söylediğinde, seni gerçekten gören insanlar, nereden başladığının önemi olmadan ailenizdir.

"Cook ve şoför konuşuyorlardı, ama duymak zordu. Bir hafta sonra başka bir teslimat var, ama bence bir şeyler planlıyorlar. Kızgın. Evin kapanıp taşınmasını istemiyor."

"Tabii ki üzgün," diyor Birdie. "Kimsenin onu izlemediği ve ne yaptığını umursamadığı kolay bir işi kaybedecek."

Arrow başını sallar. "Ondan daha fazlası gibi geldi. O kadar çok ağlıyordu ki nefes bile alamıyordu."

İlginç. "Rabbit'in ölmesi umurunda değildi. Onu bu kadar üzen ne olabilir?"

"Sürücünün adı Beetle, değil mi?" diye sorar River. "Nasıl birine benziyor?"

"Aptal bir yaşlı adam," diyor Arrow huysuzca.

"Daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

Arrow iç çekerek birkaç özelliğini sayar. "Zayıf kollar ve bacaklar, yuvarlak bir karın, kalın çene, geri çekilmiş saçlar, soluk ten, bulanık mavi gözler."

"Onu gördüm!" River heyecanla ayağa kalkar ve Arrow'u neredeyse yere düşürür.

"Ne zaman?" diye sorar Birdie.

"Cook'un rüyalarında. Sürekli onunla ve küçük bir kızla tarlada piknik yaptığını hayal ediyor. Sanırım evliler."

"Bu mutfaktaki çiçekleri açıklıyor," diyor Arrow.

"Aynen öyle!" River bir kez ellerini çırpı. "Yani ev kapanırsa, ikisi de işlerini kaybeder."

Bu bir açıklama, ama Birdie hala bir şeylerin eksik olduğundan emin. Ancak bu önemli değil. Cook ve Beetle'in Rabbit'in ölümüne ne kadar duygusuz davrandıklarını bildiği için, onların kaderini hiç umursamıyor. Onların bataklığa attıkları ilk ceset olmadığını biliyor.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sorar Birdie.

"Hepimiz bir sonraki adımımızın ne olduğunu biliyoruz," diyor Arrow, sesi keskin.

"Hayır," diye bağırır Birdie. Bir kez daha Forest'ın elini tutar ve ona ne olursa olsun onun yanında olduğunu gösterir.

River duvardaki gaz lambalarından birini yakarak odaya yumuşak bir ışık verir. "Kimse evin bu tarafına gelmedikçe fark etmez. Bu konuşma için birbirimizi net bir şekilde görmemiz gerekiyor."

Arrow hala Birdie'ye odaklanmış durumda. Birdie ne zaman sorumlu kişi oldu? Bu o kadar absürt ki gülmek istiyor, ama şu anda hiçbir şey komik gelmiyor.

Arrow parmağını Forest'a doğru uzatır. "Tek söylemesi gereken 'Onları içeri alın' ya da 'Burada kalın' ya da hatta 'Quiet Hanesi'nin tüm sırlarını bize anlatın' ve Hanenin Hanımı kendini durduramayacak."

"Sen bunu bilemezsin." Birdie, Arrow'un hayal kırıklığını anlıyor. Ayrıca Forest'ın emirlerinin sonuçlarının ne kadar beklenmedik olabileceğini de ilk elden biliyor. Bu öğleden sonra tek bir banyoyu bile temizlemedi, çünkü istemiyordu. Bu, bir gün için sorun değil. Ancak

sadece istediğini yapan bir hizmetçi olmanın uzun vadeli sonuçları çok ağırdır. Hızlı hareket etmeleri gerekir. Hem bakanın dönüşü için zaman daralıyor, hem de Birdie eskiden olduğu kişi gibi davranmaya daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyor.

Bu Forest'ın suçu değil. Niyeti iyiydi. Ama onun gibi birinin elindeki güç söz konusu olduğunda niyetlerin önemi yoktur.

Ne yazık ki, Forest'ın yeteneğinin nüansları Arrow için önemli değil. Kollarını kavuşturur ve gözlerini kısar. "Evet, Forest bunun neden işe yaramayacağına dair ikna edici bir neden göstermedikçe, bence bu en iyi planımız."

Forest, Arrow'a bakıyor ve Birdie, onun parlak mavi gözlerindeki inanılmaz kederden nasıl etkilenmediğini merak ediyor. Cebine uzanıyor — her zamanki gibi yumuşak yünlü pantolon ve ütülü düğmeli gömlek giyiyor, çünkü pijama gibi savunmasız bir kıyafetle Birdie'ye anında yardım etmeye hazır olamaz — ve bir çizim defteri çıkarıyor. Hızlıca bir şeyler çiziyor ve sonra onu uzatıyor.

"Lake mi?" diye sorar Arrow. "Lake'e neden ihtiyacımız var? Kapıdan zar zor geçebiliyor, pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Ayrıca 'Lake kayboldu' numarasını bir daha yapamayız. Cook bizi anlayacaktır."

Forest başını sallar ve Lake'in çizimini tekrar gösterir.

River, Arrow'un sabrını tamamen yitirmeden önce devreye girer. "Sana bir şey söyledi, değil mi? Gördüğü bir şey?"

Forest başını sallar. Temiz bir sayfaya geçer ve hızla çizim yapar. Bu çizim daha kaba, aceleyle çizilmiş çizgiler sert ve rahatsız edicidir. Bir kafatası.

River, Arrow'un yanındaki bankta oturur. "Biri ölecek."

Forest gözlerini Birdie'ye çevirir, sonra Arrow'a bakar, bakışlarında çaresiz bir yalvarış vardır. Birdie iç çeker. Bu kısmı Arrow'a anlatmayacaktı, ama görünüşe göre Forest hepsinin aynı tarafta olmasını istiyor. Ya da en azından Arrow ve River'ın *kendi* tarafında olmasını istiyor.

River anladığını gösteren bir hareketle başını vurur. "Bu yüzden Birdie'nin House Wife'ın odasını aramasını bitirmesine izin vermedin. Çünkü Lake sana Birdie'nin orada öldüğünü söyledi."

"Forest'ı bu kadar iyi anladığını bilmiyordum," diye homurdanır Arrow. "Ama iyi haber şu: Ben Birdie değilim. Forest House Wife'a sesini duyurursa, *ben* içeri girerim ve tüm sorunlarımız çözülür."

"Dikkatli olmalıyız," diyor Birdie. Sözleri diş çekmek gibi zor geliyor ve bir kez daha tüm dünyanın yan yattığı hissi geri geliyor. Çünkü dikkatli olmak her zaman onun varsayılan davranışı olmuştur ve şimdi kendini umursamaya zorlaması gerekiyor. "Sabırsız olduğunu biliyorum, ben de öyleyim, ama kimliğimiz açığa çıkarsa, bir daha geri dönemeyiz."

"Zamanımız var." River'ın sesi yumuşaktır. Arrow'a yaslanarak elini tutar. "Şu anda burada kuzeyden gelen hiçbir çocuk yok. Ne üst katta, ne de arkada bir yerde saklanmış. Bu evdeki tüm rüyaları biliyorum, bu yüzden tüm rüya görenleri de biliyorum."

"Çocuk yok mu? Hiç kimse yok mu?" Birdie, Magpie'nin o kapının arkasında, bir şekilde geri dönmüş olabileceği yönündeki son umudunu da bırakır. Belki de hala kolay bir kavuşma olabileceğini. Bunun mantıksız olduğunu bilir, ama istediği budur. Ve şu anda tamamen arzuyla doludur. Birdie çömelir, yüzünü dizlerine bastırır ve çığlık atar.

Forest'in eli nazıkçe sırtına iner ve Birdie nefes almak için başını kaldırıncaya kadar orada kalır.

River, Birdie'nin öfke gösterisinden rahatsız olarak tedirgin bir şekilde kıpırdanır, ama Birdie umursamaz.

"Gizli çocuk grupları olmadığına eminim," diyor River. "Ama her rüyayı tam olarak açıklayamıyorum. Bir tanesi var... Ben... Onu sevmiyorum." Titrer. "Dışarıdaki pencere gibi kırmızı bir daire. Genellikle rüyada rüya gören kişiyi görürüm ya da en azından onun varlığını hissederim, ama bu rüyada sanki... Sanki rüya gören kişi olmadan rüya var gibi."

Arrow en olası açıklamayı sunar. "O ev hanımı. Onunla ilgili hiçbir şey normal değil."

"Muhtemelen ev hanımıdır," River üzgün bir ifadeyle aynı fikirde olduğunu belirtir. "Oh. Oh! Kanepede uyuyakaldığımda, herkes uyanık olduğu için huzurlu olacağını düşünmüştüm. Ama yine de kırmızı pencereyi rüyamda gördüm. Ev hanımının o sırada uyuduğunu hayal edemiyorum."

"Hâlâ burada başka biri olma ihtimali var," diyor Birdie, sanki böyle sakinleştirebilecekmiş gibi elini kalbinin üzerine koyarak.

Arrow, fırsatı değerlendirerek Forest'ı işaret eder. "Bu da benim planıma geri döneceğimiz anlamına geliyor. Ev Hanımına, beni üçüncü katta bulmasına izin vermesini söyler.

üçüncü katı bulmama izin vermesini söyler."

Forest acı çekiyor gibi görünüyor. Birdie başını sallar. "Bu tehlikeli. O —"

"Kız kardeşini bulmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diye bağırır Birdie. "Ama eğer buradaysa, hiçbir yere gitmez."

. Dikkatli olmalıyız."

"Hiçbir şeyi göze alamayız! Rabbit'e ne olduğunu gördün. Kaybedecek zaman yok. Ve bu, kız kardeşinden çok daha büyük bir mesele. Bu, tüm ülkemin çektiği acılarla bağlantılı. *Sabırlı* olamadığım için üzgünüm."

River koluna elini koyar, ama River bile onu burada tutamaz. Arrow öfkeyle dışarı çıkar.

Birdie her zaman başkalarına zarar verilmesine karşı olmuştur. Ama House Wife'ı, Rabbit'in cansız bedenini, üst kattaki duvara kazınmış isimleri ve şiiri düşününce, sonunda fikri değişir. House Wife'ın zihninde bunun ne gibi sonuçlar doğuracağı umurunda değildir.

Birdie, Forest'a bakamaz, çünkü onun gözlerindeki acıyı görmek istemiyor ve onun sayesinde artık istediğini yapıyor. "Yarın akşama kadar başka bir şey bulamazsak, Arrow'un planını uygulayacağız."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeniden Birleşen Kuş

Birdie, bu sabah masada yeterince yer olduğunu fark eder. Bu, aslında yeni bir sakinin olduğu anlamına gelir, çünkü Cook asla Forest için yer ayırmazdı. Onun varlığını algılayamaz.

[illegible]

O, onun bakışlarını karşılıyor, dolgun dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılıyor. Dünden önce, o hemen başka yere bakardı. Ama şimdi bunu istemiyor. Ve artık her zaman istediğini yapabilir.

O, yeteneğini House Wife üzerinde tekrar kullanmaktansa her şeyi yapmayı tercih eder. Birdie bunu anlar. Belki House Wife'ın tuhaflığının bir kısmı, onun beynine yaptığı şeyden kaynaklanıyordur. Belki Cook ondan önce içki içmiyordu. Belki zihinleri bunca zamandır onlara bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu, ama bunu anlayamadıkları için başa çıkmaya çalışıyorlar. Kötü bir şekilde.

Ama Birdie'nin kalbinde ikisi için de acıma yok. Sadece incittikleri ve incitecekleri kişiler için var. Forest'ın o listeye girmesine izin vermeyecek. Başka bir plan yapmak için zamanı var. Bu geceden önce bir şeyler düşünecek; bundan emin.

Cook homurdanır. "Nerede o?" Bu sabah uyanıktır, ama kan çanağı gözlerinin altındaki torbalar şişmiştir ve içtiği içkileri sakladığı yatak odasına bakıp durur. "Burada her şeyi ben yapmak zorundayım," diye mırıldanır, bu da Arrow'u kahkahaya boğar. Cook ona sert bir bakış atar ve mutfaktan çıkıp yeni sakini almaya gider.

"Sence kimdir?" diye sorar River.

Ve sadece Birdie'nin hedefleri açısından değil. Diğerlerine sponsorundan bahsetmemişti. Onlara sadece Magpie'yi aradığını söylemişti. Şimdi, prosedürün mimarlarından birine bilgi aktarması gerektiğini itiraf etmek zorunda kalacak. Birisi

aslında güneyde bir miktar güce sahip. Arrow bu konuda ne hissedecek?

Hawthorn boğazını temizler ve masaya geri döner. Gözleri bir kez daha Nimbus'a zar zor bakmaktadır. Eski öğrencisini bu halde görmek onu neden  zm yor? Yıllarca Nimbus'un  ğretmeni olmuşt .

Cevap o kadar açık ki, Birdie bu kadar  zg n ve kızgın olmasaydı g lebilirdi. Hawthorn, Nimbus'a ne olduğ nu zaten biliyordu. Dr. Bramble, Quiet Hanesi'nde işlerin değiştiğini ve artık zengin çocukların buraya gönderildiğini bu şekilde öğrenmişti. Aslında, Dr. Bramble, ailelere çocuklarının zorunlu tedavilerini bildiren mektupların gönderilmesiyle bir ilgisi olabilir.

Sessizlik Evi'nde yeterince kaos yaratmak için tüm bu olayı en başından beri planlamış olabilir miydi?

Birdie, bu bilgileri kendisiyle paylaşmayı uygun görmedikleri için öfkelenir. O onların ortağı değil, hizmetçisidir.

"Günaydın! Yeteneğin nedir?" diye sorar Dawn.

Hawthorn'un kaşları endişe ve onaylamama ile  atıldı. "Bu, herhangi birine sorulacak uygunsuz bir soru. Kişi her zaman konumuna yakışır bir şekilde kendini tanıtmalı ve kişisel konulara girmeden önce uygun bir süre beklemelidir."

Dawn gözlerini devirdi. "Demek yeteneğin insanları sinirlendirmek. Sen gerçekten yeni Sky'sın."

"Genç bayan, ben senin * ğretmenim*. Adım Hawthorn, ama hepiniz bana ' ğretmen' veya 'efendim' diye hitap edebilirsiniz."

"O kim?" diye sorar Lake, ama Hawthorn'a bakmadan çılgınca duvara işaret eder.

"Ben senin  ğretmenim," diye tekrarlar Hawthorn, bu sefer daha yavaş. "Sen," der, çenesini Birdie'ye doğru uzatarak. "Beni derslik odasına götür."

Birdie onun önünde yürüyor. Cevaplar istiyor. Ve *belki, belki*, her zaman olduğu gibi, bazı şeyler asla değişmez, Hawthorn'un burada olması iyi olacaktır. Onların kapıdan geçmelerine yardım edebilir, böylece Forest'ı hiç kullanmak zorunda kalmazlar.

Ama önce dürüst bir konuşma yapmaları gerekiyor, ki bu zor olacak. Aralarında bir engel var. Kapıyı

Kapıyı arkasında kapatıp ona doğru döndüğünde, tavırları aniden sert ve resmi olmaktan çıkıp samimi bir hal alıyor. Ama bu, arkadaşlar arasındaki samimiyet değil. İşveren ile hizmetçisi arasındaki samimiyet.

"Merhaba Birdie," diyor. "Burada geçirdiğin zaman verimli geçti mi?"

Birdie gülüyor ve Hawthorn bir kez daha şok olmuş gibi görünüyor. Yine de onu mutfakta ilk gördüğünde olduğu kadar şok olmuş değil.

"Bazı açılardan, evet," diyor Birdie. "Aslında bulmayı umduğumuz şeyleri bulma konusunda, pek değil. Ama beni mutfakta görünce neden bu kadar şaşırdın?"

Hawthorn boğazını temizler ve kravatını düzeltir. Her zamanki takım elbisesini giymektedir: ütülü pantolon, yelek ve beyaz gömlek üzerine kravat. Neredeyse genç bir bakan gibi görünebilir, ancak altın kol düğmeleri ve düğmeleri yoktur ve sadece zengin erkeklerin bırakmasına izin verilen sakalı yoktur. Alt sınıflar her gün tıraş olmak için zaman ve enerji harcamak zorundadır, aksi takdirde para cezasına çarptırılırlar. Bu, herkesin değişeceğini dedikoduladığı eski bir kuraldır, ama asla değişmez.

"Nimbus'u gördüm, bu yüzden buradaki birinin aramızdaki bağı bozacağını düşündüm. En iyisi bunu kendim yapayım dedim." Bu olamaz. O bilgi saklamaya devam edecek. Peki. O da öyle.

"Diğer sakinlerin kim olduğunu sana söyleyebilirim," diye teklif eder. Hawthorn eliyle reddedici bir hareket yapar.

"Burada kimlerin olduğunu zaten biliyorum."

Birdie öfkeyle bakışlarını geri tutar. Doktor ve Hawthorn burada kimlerin olduğunu zaten bilselerdi, Magpie'nin artık tedavi görmediğini de bilirlerdi. Yine de Birdie'nin umutla dolu bir şekilde gelmesine izin verdiler.

Bu bilgiyi aklının bir köşesine saklayarak, Hawthorn'un ağzından çıkan her şeye artık şüpheyile yaklaşmıyormuş gibi davranmaya devam eder. "Sky'ın babası onu çoktan aldı. Maliye bakanı da ona eşlik etti."

"Eski arkadaşın," diyor Hawthorn, yuvarlak, bakır çerçeveli gözlüklerinin üstünden kaşlarını kaldırarak. Titiz bir şekilde giyinmiş, bronz bukleleri ve mermer gibi soğuk teniyle sıradan bir şekilde yakışıklı. Zengin, sıkıcı insanların zengin, sıkıcı eşlerinin ondan oldukça etkilendiğini görebiliyordu.

Hawthorn'un onu Dr. Bramble ile tanıştırdığı için kendi tarafında olduğunu düşünmüştü. Ama bu onun da yararına olmuştu.

Nimbus, Birdie'nin öğrenmesi için kitapları ortada bıraktı. Hawthorn ise hiç bırakmadı.

"Bakanın ziyareti sorun oldu mu?" diye sordu Hawthorn. "Ona bizden bahsettin mi?"

"Konuşmadık."

"İlginç. Bu seni şaşırtmadı mı?"

Birdie neredeyse "evet" diye cevap verecekken, gerçeği fark eder. Forest, ev hanımı ve aşçının burada olduğunu fark etmemelerini sağlayabiliyorsa, kendi babasına da aynısını yapamaz mı? Bakanın, sanki o yokmuş gibi gözlerini üzerinden geçirmesi

— bu bir oyun değildi. Çünkü ona göre, o artık yoktu.

Kalbi sevgi ve minnetle doluyor. Ev hanımının odasına girdiğinde Forest'ın izni olmadan müdahale etmesinden hoşlanmamış olabilir, ama kimse onu korumak için bu kadar çok çaba sarf etmemiştir.

Düşününce, hiç kimse onu korumaya değer görmemiştir.

Hawthorn'a bilgi vermemek, onun sana bilgi vermemesi gibi, akıllıca görünüyor. Omuzlarını silkiyor. "Burada çok yalnızım. Ona zarar veremem."

Hawthorn, duygusuz bir "*hmm*" sesi çıkarır. "Başka ne var?"

Başka ne? Birdie, arkadaşlarının sırlarını açığa çıkarmadan ona başka ne söyleyebilir? Onu memnun etmek istiyor. Ama başaramıyor. Eğer ona yardım ederse, sorun yok. Aksi takdirde, ona ihtiyacı yok. "Başka hiçbir şey önemli değil. House Wife'ın odasına girip kayıtlarını görmemiz gerekiyor. Magpie burada değil ve tedaviden sonra nereye gittiğini bilmek istiyorum."

Hawthorn cevap vermez. Ellerini arkasında birleştirir ve odayı inceliyormuş gibi yavaşça odada dolaşır. "Bakan gece geldi, değil mi?"

"Evet," diyor Birdie.

"Gündüz gelen oldu mu hiç?" Birdie başını sallar. "Hayır."

"Belirgin bir program var mı?"

"Şoförün gelecek hafta geri döneceğini söylediğini duydum. Bildiğim tek şey bu." Arrow'un bunu duyduğunu ve çay uyarısının ayrıntılarını atlıyor.

Hawthorn'un kaşı bir kez daha kalkar. "Dün gece casusluk mu yapıyordun?"

"İşimi yapıyorum," diye tersler Birdie.

"Aferin kızım." Söylediği sözler, görevini yerine getirmiş bir evcil hayvana başını okşayan birinin sözleri gibi geliyor. Hawthorn bir an durur, sonra ona yaklaşarak kişisel alanını ihlal eder. Hâlâ hizmetçi olduğunu düşündüğü Birdie, yerinde durmaz. Dişlerini sıkar ve bir adım geri çekilip gözlerini indirerek rol yapar.

"Üçüncü hizmetçi, Rabbit," der Birdie, boğazı düğümlenir. "Ev hanımı onu öldürdü. Magpie'ye ne olduğu hakkında daha fazla bilginiz var mı?"

Adam iç çeker. "Onu hemen bulacağını düşünmüştük. Onunla olan bağlantın, seni seçmemizin tek nedeniydi. Çok hayal kırıcı. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi."

Birdie ilk kez onun tüm gerçeği söylediğine inanır. Bu onu rahatlatmak yerine, açıklayamadığı bir şekilde ürpertir. Kendi eski öğrencisinin durumunu umursamıyorsa, neden bir hizmetçinin kayıp kız kardeşini umursasın ki?

Daha iyi düşünebilmeden, konuşmaya başlar. "Peki ya diğer çocuklar, kuzeyden gelenler. Onların neden tedavi için buraya gönderildiklerini biliyor musunuz?"

Hawthorn'un cevabı ölçülüydü, sanki her kelimeyi tartıp, hiçbirinin diğerlerinden daha fazla etki yaratmaması için ayarlıyor gibiydi. "Kuzeydeki çocukların buraya geldiğini nereden çıkardın?"

Bildiğini itiraf etmiyordu, ama bu çok açıktı. Zaten bu kadar bilgiye sahiplerse, neden onu gönderdiler ki?

"İkinci kattaki odalar. Onların bıraktığı kanıtlar vardı."

"Bu iyi değil," diyor, sesinde onaylamama var. Kanıtların olması mı, yoksa kuzeyden gelen çocukların burada olması mı iyi değil?

"Dr. Bramble'ın istediği kanıt bu mu? Kötüye kullanım, böylece Sessizlik Evi'ni sonsuza kadar kapatabilmek için mi?" Belki Birdie, Hawthorn'a

maliye bakanının her şeyi devralıp kıyıdaki başka bir tesise taşımaya çalıştığını söylemeliydi.

Hawthorn bir adım daha geri çekildi. Gözlüklerinin sadece camdan ibaret olduğunu, hiçbir işe yaramadığını fark etti. Kostüm olarak takıyordu. Gözlerinde, sahte gözlüklerin asla gizleyemeyeceği çıplak bir açgözlülük ve kurnazlık parıldıyordu. "Sessiz Evi *kapatmak* istemiyoruz, Birdie. Onu anlamak istiyoruz. Önemli olan bu. Hala sana güvenebilir miyiz?"

"Elbette." O, öfkesini gizlemek için hafifçe reverans yaptı.

Mesele budur. Doktor ve Hawthorn kimseye yardım etmek istemiyorlar. Tedavinin sırlarını öğrenip bunu koz olarak kullanmak istiyorlar. Çaldığı belgelerde zengin ailelerden alınan şaşırtıcı miktardaki paralar listelenmişti. Hawthorn maliye bakanını yok etmek istemiyor; muhtemelen onun yerine geçmek istiyor. Ve şüphesiz Dr. Bramble de sağlık ve kalkınma bakanı olmayı hedefliyor. İşin iki ucunu da kontrol edebiliyorsa — prosedürü ve işler ters gittiğinde tedaviyi — ona kim hayır diyebilir ki?

Birdie, maliye bakanının planlarını sakladı, ama Dr. Bramble'ın yaklaşan değişikliği zaten bildiğine ve bilgi toplama telaşının bu yüzden olduğuna bahse girerdi.

Birdie çok aptalca davrandı. Hawthorn ve Dr. Bramble gibi adamlar, Birdie'nin sınıfını sonsuza kadar geride bırakmaya çalışıyorlar. Elbette ona veya onun gibi insanlara yardım etmeyi asla umursamayacaklar.

"Bir şey daha var," diyor Hawthorn, bir kalem alıp ucuna parmağını bastırarak. "Diğerleri benim, Dr. Bramble'ın ya da bizimle olan bağlantınızın farkında değil. Değil mi?"

"Doğru."

Hawthorn başını sallar. "Böyle kalmasını sağla."

Öyle yapmayı planlıyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dinleyen Orman

Forest her şeyi mahvetti.

Birdie'yi çok uzun zamandır tanıyordu. Onun ağlamasını, hikayelerini, hayatı, evi, umutları ve korkuları hakkında konuşmasını dinlemişti. Orada ona dokunamıyordu, onu göremiyordu bile, ama o, onun küçük, karanlık dünyasının etrafında döndüğü parlak yıldızdı. Ve sonra o gitti.

Onu terk etmek istemediğini biliyordu. Ona kapıyı açması için yalvardı, ama ona zarar verebileceğinden çok korkuyordu. O korkuyu dinlemeliydi. Ona saygı duymalıydı.

Ama öyle yapsaydı, Birdie ölmüş olacaktı. Babası aynı gün Birdie'yi öldürmek için harekete geçti ve sadece Forest'ın müdahalesi bunu engelledi.

Bu yüzden pişman olamaz. Ve burada, onu görebildi. Herkese bakarken onu izleyebildi. Gülüp gülümserken, topuzundan düşen yumuşak ve serbest saçlarını geriye doğru tararken. O, tüm dünyadaki en güzel kız ve kim olduğunu bilmeden önce bile ona çekilmişti. Ona güvenmişti.

Ve o güveni ihlal etti. Çünkü Birdie'yi tanıyor. Ve onun çocukluğundan beri ortadan kaybolmak, duvar kağıdına karışmak, kendisinden istenenlerin önüne hiçbir ihtiyaç veya arzuyu koymamak için eğitildiğini biliyor. Başını eğik tutacak ve acı veren tatlı gözlerini yere diktecekti.

O anda serada bunun olacağını görebiliyordu. Onu kaybedecekti ve konuşması çok adaletsizdi. Bildiklerini bilerek. Neler yapabileceğini tam olarak görerek. Birdie'ye istediğini yapması gerektiğini söylemek, yaptığı en bencilce şeydi.

Ama...

Forest gözlerini kapatır, kalbi o kadar hızlı atmaktadır ki boğazında hissedebilmektedir. Ama o onu seçmiştir, çünkü artık kendisi için bir şeyler istemesine izin verildiğine göre, istediği budur. Bu bir mucize gibi gelir.

Ama o bir mucize değil. O bir lanet. Bu yüzden çalışma odasının dışındaki koridorda bekliyor, kulak misafiri oluyor, çünkü ya Birdie onun yüzünden karakterine uymayan bir şey yaparsa? Ya ona tekrar ihtiyaç duyarsa?

"Sen," diye bağırır Arrow. Forest diğer hizmetçiye döner. Hizmetçi değil. Arrow'un yüzü bir çelişki içindedir. Yuvarlak gözleri onu her zaman masum, hatta kafası karışık gibi gösterir, ama o her zaman kızıdır. Ona onu takip etmesini işaret eder. Tereddüt ettiğini görünce gözlerini devirir. "O bir öğretmen. Birdie iyi olacak. Konuşmamız lazım."

Arrow ısrarcıdır, bu yüzden Forest onun kendisini River'ın odasına götürmesine izin verir.

Etrafına bakar, diğer kızı bulamadığına şaşırır.

Arrow ona öfkeli bir soru yöneltir. "Neden bu kadar bencilsin?"

O da aynı şeyi merak ediyordu. Başını eğdi. O haklıydı. Birdie'ye bir şey söyleme riskini asla almamalıydı.

Ama Arrow devam ediyor. "Yapabileceklerinin tüm bunları çözebileceğini hiç düşünmedin mi? Her şeyi çözebileceğini? Senin *gücün* var, Forest. Belki de sorun budur. Her zaman gücün vardı, bu yüzden gücün olmamasının ne demek olduğunu bilmiyorsun. Benim yapabileceğimden daha fazlasını yapabilirsin, belki de tarihteki herhangi birinin yapabileceğinden daha fazlasını, ama *hiçbir* şey yapmıyorsun ve ben senden nefret etmemek için bir nedene ihtiyacım var. Anlamamı sağla. Neden bunu düzeltebilecekken düzeltmediğini anlamamı sağla."

Forest ellerini kaldırır, avuç içleri yukarıdadır. Arrow, Birdie'ye kızgın değildir. Sonuçta herkesin düşünceleri onun etrafında dönmüyor. Ama birçok nedenden dolayı Arrow'a cevap veremez.

Arrow, homurdanarak River'ın komodininin bir kağıt ve kalem alır. "O zaman yaz."

Forest başını sallar.

"Beni bataklığa batır ve kafama bas, seni sinir bozucu topak. Bir şeyler yaz ve bunu yapmaya mecbur olup olmadığımı gör. Yazarak da işe yaramaz. Bu yeteneklerin hiçbirinin mantıklı olmadığını biliyorum, ama bu her zamankinden daha da mantıksız. Bunu *hiç* duymadım.

Ve benim geldiğim yerde yeteneklere önem veririz. Onların nasıl kullanılabileceğini herkesten daha iyi anlarız."

Forest kağıda bakar. Düşünür ve düşünür. Dün merdivenlerde Arrow ile bir risk aldı, ama parametreler çok netti. Bu sefer de parametrelerin aynı derecede net olduğundan emin olması gerekiyor.

Sonunda, bir cümle yazar ve kağıdı ona uzatır.

Arrow kağıdı onun elinden kapar. *Yumuşak bir şekilde ellerini bir kez çırp.* Kız ellerini çırpar... sonra birkaç kez daha çırpar. "Ta-da!" der. "Başardın. Bir cümle yazdın ve artık sadece kalemle bizi zorlayamayacağını biliyorsun."

Forest kollarını ona dolayarak onu kucaklar, yerden kaldırır ve daireler çizerek döndürür. Sessiz kahkahası ikisini de sarsar. Bu sadece rahatlama değildir. Bu saf, baş döndürücü bir sevinçtir.

O yazabiliyor.

O... yazabiliyor. Bunun ne anlama geldiğini fark edince sevinci kaybolur. Arrow'u yere indirir, Arrow kolunu sıkar ve ona gülümser.

"Evet, tamam, mutlusun. Devam edelim. Bekle." Kaşlarını çatır. "Neden yazarak işe yarayacağını düşündün?"

Forest, elinde kalemle oturur. Mümkün olduğunca hızlı yazar, harfleri aceleyle ama yine de hassas ve zarif bir şekilde. Çizmeyi sever, kendini her zaman sanatla ifade etmeyi tercih etmiştir, ama kelimeleri çok özlemiştir.

Yeteneğimin ne olduğunu anladığımda babama bir mektup yazdım. Ona, boş üçüncü kata kilitlenmem gerektiğini, kimsenin benimle konuşmaya veya beni ziyarete gelmemesi gerektiğini, sadece yemek getirip gitmesi gerektiğini söyledim. Ve babam bunu aynen yerine getirdi. Beni bir kez bile ziyaret etmedi veya benimle iletişim kurmaya çalışmadı.

"Oh," dedi Arrow. "Anlıyorum." Elini omzuna koydu, hafifçe orada bıraktı. Çünkü geri kalanını söylemesine gerek yoktu.

Forest, babasını bunu yapmaya zorlayan şeyin bir zorlama olduğunu... ve bunun bir zorlama *olmadığını* eşit derecede korkuyordu. Çünkü eğer tekrar yazmayı denerse ve bu yeteneğinin bir parçası değilse, babasının onu isteyerek kilitlediğini ve tamamen ondan kaçındığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

O, babasının kim olduğunu zaten biliyor. Babasının ne olduğunu da. Ama bunu doğrulamak acı veriyor. Belki de Forest, babasının kendisini unutmasını sağlamasına gerek yoktu. O, zaten hiç yardım almadan bunu yapıyordu.

Ama artık Forest iletişim kurabiliyor, devam ediyor. Arrow bunu anlamalı.

Ne yapabileceğimi anlamadan önce hastalanmıştım. Bir doktor gelip ateşimi düşürdü, ama uyandığımda her şey garip ve yanlış geliyordu. Annem benimle ilgileniyordu. Acı ve hezeyan içindeyken ona gitmesini söyledim. Evden çıkıp kırsal alana doğru yürüdü. O günden beri kimse onu görmedi.

Hâlâ ne yaptığımı ya da sahip olduğum yeteneği bilmiyordum.

"Nasıl yapabiliirdin ki?" Arrow'un sesi yumuşaktı.

Başım ikiye ayrılacakmış gibi ağrıyordu. Bir hizmetçi bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, ben de ona lütfen çenesini kapatmasını söyledim. Daha sonra onun açlıktan öldüğünü öğrendim. Onu kurtarmak için çenesini bile açamadılar. Sabırsız ve dikkatsiz olduğum için onu öldürdüm.

Arrow omzunu sıktı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Forest bununla yaşamak zorundaydı.

Neyin yanlış olduğunu anlamaya başladım. Dikkatli olmaya çalıştım. Ağzımdan çıkan her kelimeyi düşündüm, ama yine de en beklenmedik şekillerde zarar verdim. Kötü kurulan bir cümle, yanlış kelime seçimi, şaşkın bir haykırış. Söylediğim her şey bir silahtı. Sesim şiddet gibiydi. Kendimi kapattım ve kimsenin beni ziyaret etmesine veya benimle konuşmasına izin vermedim.

"O zaman baban seni buraya göndermeye neden karar verdi?"

O göndermedi. Bu yüzden listede yokum. Birdie vardı...

Forest durur, gözlerini kapatır. Kalemi bir can simidi gibi sıkıca tutar, sonra geri kalanını yazar. Yıllardır kendisini gerçek hissettiren ilk kişi olan Birdie, onun evinde. Onu buraya kadar takip etmek. Babasından korumak için ikisini de unutmasını sağlamak. Cook ve House Wife'ın onu fark edememesini sağlamak.

Arrow kıkırdar. "Bu güzel bir numara." Ama birkaç saniye sonra ekler, "Ve üzücü ve yalnız bir numara."

Forest daha güçlü bir şekilde yazıyor, kelimeler kağıda kazınıyor gibi. *Talimatlarım yeterince kesin olmadığı için onları kazara kör edebilir ya da delirtmiş olabilirdim.*

*Yeterince kesin değildi. Tüm sonuçları tahmin etmek imkansız.
Birdie'nin güvenliğini riske atmayacağım. Ne olursa olsun.*

Arrow, dikkate alınması gereken bir güçtür, ama artık Forest'ın Birdie'yi korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmektedir.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Arrow'un Entrikası

Arrow iç çeker. "Özür dilerim. Riskleri anlayamadığın için yardım etmek istemediğini düşündüm. Bu benim adaletsizliğimdi. Güneydeki insanlara karşı çok kötü bir fikrim var. Ama bazılarınız iyisiniz."

Yardım etmek istiyorum, diye yazar Forest. *Ama Birdie o merdivenlerden yukarı çıkarsa başına geleceklerden çok korkuyorum.*

"Orada merdivenler var demek!" Arrow onun omzuna yumruk atar. O irkilir, ama Arrow özür dilemez. Dün ona sesini yükselttiği için bunu hak etmiştir.

"Çözümümüz bu," diyor Arrow. "Birdie'yi tamamen bu işin dışında bırakıyoruz. River'ı da. Onların üzerindeki yükü ve riski ortadan kaldırıp, her şeyi kendimiz yapıyoruz. Onlar hala masum. Biz değiliz. Annemin ölümüne de ben neden oldum," diyor Arrow, boğazı o kadar sıkışıyor ki kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kalıyor. Bunu hiç kimseye söylememiştir. Kendisine bile. Ama annesi öldüğü gün, Arrow öfkeleniği için orada değildi. Arrow orada olsaydı, köydeki termitler hakkında soru sormamış olsaydı, dikkatleri üzerine çekmemiş olsaydı... kim bilir ne farklı olabilirdi?

Oklar bir kez fırlatıldığında düz ve isabetli uçar, bu yüzden nereye nişan aldığınıza dikkat edin

Ama Arrow dikkatli olmaktan bıkmıştı. Tehlikeli olmak istiyordu. Yıkıcı. İntikamcı. Ve sonra annesi sonsuza dek gitti.

Forest kaşlarını çattı, ama onu hemen reddetmedi. Sonra dönüp şöyle yazdı: *"Aslında ben de senin incinmeni istemiyorum."*

"Çok naziksin," der Arrow, "ama bu seni ilgilendirmez. Kendimi koruyabilirim. Ayrıca Lake benim ölümümü kehanet etmedi, değil mi?"

Yüzü ifadesizleşir. Arrow'un kalbi hızla çarpar. Görünüşe göre Lake, Arrow'un ölümünü kehanet etmiş. Ve Forest, Birdie'den çok onun ölmesini istediği için bunu ondan saklıyor.

Forest onu bir kez daha şaşırtır. *Lake, şu anda olduğundan daha yaşlanmayacağını söyledi. Ama hepsi bu kadardı. Merdivenlerle ilgili hiçbir şey söylemedi.*

"Birdie merdivenleri kullanırsa ölür ve ben de kırıışık ve gri saçlı olana kadar hayatta kalamam. Bu çok kötü. Gri saçlıyken çok çarpıcı olurum." Arrow ölmek istemiyor, ama insanlarına yardım etmeden bu evden ayrılmaktansa ölmeyi tercih ediyor. Çalınan çocuklara ne olduğunu ve şu anda nerede olduklarını öğrenmek zorunda.

Buradaki tek amacı güneyle aianı öldürmektir. Iron bunu onaylamazdı. Ama Iron, Birdie hakkında yanılıyor, bu yüzden Arrow'un halkına hizmet etmek için daha büyük ve daha önemli bir hedefe yönelmesi mantıklı değil mi?

Bu, gizli merdivene girip Sessiz Ev'de gerçekte neler olduğunu keşfetmek için hayatını riske atmak anlamına geliyorsa, buna değer.

Olabilecekler olmadı; hepsi bu kadar. Onların bir başka deyişide daha var, ama o bunu *"Giden gider"*den daha çok seviyor. Aynı derecede kaderci, ama aynı zamanda huzurlu. Ne tür bir geleceğide olursa olsun, eğer onu elde edemezse, elde edemez. Zaten River ile bir geleceğide asla olmayacak. Sadece şu an var.

"Ama," Arrow, Forest daha fazla yazamadan elini uzatarak devam eder, "Birdie merdivenlerden aşağı inmeyecek. Bu da onun ölmeyeceğide anlamına geliyor. Bu da Lake'in gördüğide her şeyin de değıışken olduğide anlamına geliyor. Her şeyi değııştirebiliriz."

Buna gerçekten inanıyor musun? Forest ona bakar.

"İnanmak zorundayım," der. Çünkü Arrow gerçekten hiçbir şeyin değııştirilebileceğide inanmasaydı, o gün sahilde pes edip okyanusa girerdi. Rüyalari bir gösterge ise, bir parçası o anı hiç terk etmedi.

O zaman ikimiz, diye yazar Forest.

"İkimiz," Arrow da aynı fikirde. "Ben geciktireceğide, öğretmen işleri karmaşıktırıyor ve karar vermeden önce onu kullanıp kullanamayacağımıza bakmalıyız. Ama yarın sabah, Birdie temizlik yaparken: Kapıdan geçip üçüncü katta ne olduğunu öğreneceğide."

Forest başını sallar.

"O zaman bizi yakalamadan ve komplo kurduğumuzdan şüphelenmeden buradan çıkalım. Ya da, daha kötüsü, aşkta." Arrow titrer

abartılı bir tiksinti gösterisi. Bir gülümseme ile ödüllendirilir. Birdie'nin Forest'ta neyi sevdiğini anlayabilir. O, onun zevkine uygun biri değildir, ama bu kadar stoik birinden tepki almak heyecan vericidir.

Arrow mutfağa doğru yönelir ve Forest, Birdie'nin yakınlarında bir yerde gizlenmeye başlar. Arrow onu suçlayamaz. Tek istediği River'ın yanında gizlenmektir.

Önünde bir kapı çarpıyor. Arrow aceleyle içeri giriyor ve River'ı masada sakın bir şekilde hamur yoğururken buluyor. River'ın yanağında un lekesi var. Arrow mesafeyi kapatıp lekeyi siliyor, River'ın sıcak tenine dokunmak için bir bahane bulduğu için mutlu.

"Kapının çarpması neydi?" diye sorar Arrow.

"Cook bana derslerime bakmamı söyledi, ben de ona şişesini bakmasını söyledim. Sonra burasının *onun* mutfağı olduğunu söyledi, ben de ona fırınımı kapattığımı söyledim. Sonra ellerini havaya kaldırdı ve benim gibi çekilmez ve hak iddia eden birine neden acıyarak uğraştığını bilmediğini söyledi. Ona benim için üzülmesini hiç istemedim, ama kalmakta ısrarcıysa lütfen kilerden şekeri getirir mi diye sordum. O da odasına çekildi. Sonra güzel bir kız içeri girdi, yanağıma dokundu ve keşke başka yerlerime de dokunsa diye düşündüm, tercihen karanlık, özel bir odada."

Arrow, River'ın cesaretine şaşırarak gülmekten boğulur. Sonra ona yaklaşır. "Hizmetçi olarak, birçok karanlık, özel odaya erişimim var."

"Ve dayanılmaz, hak iddia eden bir velet olarak, beni hemen birine götürmeni talep ediyorum, böylece biz..."

"Merhaba," der Birdie, nefesi kesilmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmış. "Her şey yolunda mı? Bir kapının çarpıldığını duydum."

"Her şey yolunda." Arrow, Birdie'ye gözlerini kısarak bakar. "*Senin* bir şeyin yok *mu*?"

Forest da Birdie'nin birkaç adım arkasında, her zamanki sadık gölgesi gibi içeri girer.

"Az önce öğretmenle görüştüm. O..." Birdie duraksar. "O bir sorun," der sonunda.

İlginç. Birdie onlara her şeyi anlatmıyor. "Karmaşık mı?" Arrow sorar. Olamaz. Ya öğretmen ona elini sürmeye çalıştıysa? Forest onu mahveder. Belki de Birdie bu yüzden üzülmemiş *gibi* görünmeye çalışıyor.

Birdie elini salladı. "Sadece başka bir gözümüz daha var ve bu göz, ev hanımı veya aşçıdan daha dikkatli. O yüzden dikkatli olun."

"Belki birkaç gün ara veririz," diyor Arrow, bu fikir onu rahatsız ediyor gibi kaşlarını çatarak, ama aynı zamanda en iyisi de bu.

Birdie başını sallar. "Katılıyorum. Ve öğretmen herhangi birinize soru sorarsa, onu başınızdan savın, deli gibi davranın ya da ne yaparsanız yapın. Lake gibi davranın."

"Ne!" diye bağırır Lake, mutfağa girip hepsine öfkeyle bakar. "Yine Birdie!" Suçlayıcı bir şekilde onu işaret eder. "Sürekli ölüyor! Ama buradasın!"

"Üzgünüm," Birdie kibarca söyler.

Forest, Arrow'a endişeli bir bakış atar. Arrow, başını hafifçe sallar. Dikkatli olmazsa, diğer gizli planların ortasında gizli bir planları olduğunu herkese belli edecektir.

"Bu çok bencilce," der Lake öfkeyle. "Merdivenlerden uzak dur!"

"Ama yatak odam üst katta."

"O merdivenler değil! Hangi merdivenleri kastettiğimi biliyorsun!" Lake, Arrow'a dönerek, küçük bedeninin tutabileceği tüm öfkeyi ona yöneltir. "Sürekli bir şeyleri değiştiriyorsun! Bu çok kafa karıştırıcı."

"Üzgünüm," der Arrow. "Kafa karıştırıcı bilgilerle bombardımana tutulmak zor olmalı."

Lake yumuşar ve ona başını sallar, kabul edildiği için minnettar olur ve altta yatan alaycı tavrı fark etmez. "Öyle. Kurabiyeler yandı," der, sonra topuklarını dönüp uzaklaşır.

River fırlatma çubuğuna koşar ve kurabiyelerini kurtarır. Kurabiyeler mükemmel, altın sarısı rengindedir. "Onları kurtardı!" River tepsiyi masaya koyar ve soğumaya bırakır.

Arrow'un göğsünde bir umut ışığı parlar. O ve Forest anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. Lake'i dinleyerek bir şeyi değiştirmişlerdir. Belki, sadece belki, her şeyi değiştirebilirler.

"Neden ev hanımı henüz başka bir tedaviye başlamadı sence?" diye sorar River, masaya yaslanarak. "Lake'i aradığımızdan beri onu görmedik bile."

Arrow şu anda bununla uğraşacak durumda değil. Yeni bulduğu iyimserlikle cesaretlenen Arrow, River'ın elini tutup onu koridora çeker. "Ne oluyor?" diye sorar River.

Arrow onu öperek cevap verir. Bu öpücük, rüyalarındaki gibi çılgınca ve şehvet dolu değildir, merdiven boşluğundaki öpücük gibi şaşırtıcı da değildir. Bunun yerine, Arrow'un hayatı boyunca hiç yaşamadığı bir şeydir: saf tatlılık.

"Affedersiniz!" öğretmen dehşetle haykırır. "Bu evde *neler* oluyor?"

Arrow, River'dan uzaklaşır. Birdie haklıydı: Özel öğretmen son derece rahatsız edici.

"Disiplin cezası vermeden önce işinize dönün," der. Sonra bakışlarını River'a çevirir. "Bayan River, lütfen çalışma odasına gelin. Herkesin bireysel ihtiyaçlarını belirlemek için ön testler yapıyorum ve..."

River gülüyor, parmaklarını Arrow'un parmaklarının arasına geçiriyor ve Arrow'un omurgasında titremeye neden olan bir kelime söylüyor. "Hayır."

O ve Arrow koridordan seraya doğru koşarlar. Belki Arrow yarın merdivenlerde ölecektir. Belki de ölmeyecektir. Ama umudu var, River var ve bugün birlikte.

OTUZ ALTI.

Paralanana Nimbus

Koridorda sessizce yürür.

O uyuyor, rüya görüyor. Uyuyor, rüya görüyor. Uyuyor, rüya görüyor. Uyuyor, rüya görüyor. Gerçek düşünceleri olmadığı, onu orada tutacak hiçbir şey olmadığı için o benliklerinden uzaklaşıyor.

Merdivenleri tırmanıyor.

O ayakta duruyor, bekliyor, kırmızı daireye bakıyor ve sabah daha fazlasına hazır. Hangisini seçeceği önemli değil, ama onları tam olarak tanımak güzel olacak. Onlara sessizliğin nimetini vermek. Ama bu sabah gerçekleşmeli. Sky ve Rabbit'i aldıklarında teslim edilen kişi şimdi boş ve kalp atmaya devam edecekse daha fazlasına ihtiyaçları var.

Gürültüyü kimseye aktaramamak zor. Her şeyi kendine saklamak zorunda. Zaten hiç uyumuyor, ama bu *acı veren* bir uyanıklık. Rabbit'in adını nasıl bildiğini düşünmek için çok fazla zaman bırakan bir uyanıklık. Daha önce hiçbirinin adını bilmiyordu. *Mouse hala orada mı?* diye sordu küçük kız, ama o orada değil ve House Wife onu zlyor.

Koridora dönüyor. Elinde kutuyla sessiz ama kendinden emin adımlarla yürüyor, her zamanki gibi doğru şeyi yaptığından emin. Eğer o yapıyorsa, o zaman doğru. Hayatını bu pusula ile yaşıyor, tek gerçek kuzeyi: kendisi.

Kız yarı uykulu, bacağı yataktan sarkmış, çok zgn, yorgun ve sarhoş olduğu için onu kaldıramıyor. Kan akışı kesilmiş, bacağı karıncalanıyor ve yanıyor. Belki de bu yüzden onu hareket ettirmiyor. Bir hisse, herhangi bir hisse, herhangi bir şeye ihtiyacı var. Uzun zamandır tüm vücudu uyuşmuş durumda.

Birdie'ye bakıyor, hareketsiz ve huzurlu bir şekilde uyuyor. Onun için yaptıkları onca şeyden elde ettikleri sonuç bu mu? Onu sadece Magpie'yi bulup onunla başa çıkabileceğini umarak göndermişlerdi. Ama Magpie olmadan Birdie işe yaramaz. O bir sorun, onunla ilgilenmemesi gereken bir sorun.

ama her zaman tüm işler ona kalıyor, değil mi? Yine de, bu görev yeterince kolay. Ölü bir kuş sessizdir. Elleri kutusuna girip Birdie'nin celladını çıkarır.

Bu bedenlerin hiçbirisi ona ait değil, bu zihinlerin hiçbirisi ona ait değil, bu ellerin hiçbirisi ona ait değil, ama sonunda Nimbus doğru olanı bulur ve bir an için kendine yeterince bağlanarak *çığlık atar*.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kırık Bir Kuş

Birdie'nin dünyası patlar.

Güneşin içine dalmış, etrafında yanıyor, patlıyor ve uğulduyor, sadece ışık değil, gürültü de, o kadar korkunç ve parlak bir gürültü ki görebiliyor, tüm vücuduyla hissedebiliyor ve bu çok fazla.

Birdie — eskiden olduğu Birdie, şu anda olduğu Birdie, umutları, düşünceleri, duyguları ve anıları — parçalanıyor, geri dönüşü olmayan gürültü girdabında kayboluyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güçsüz Bir Ok

Boğuk bir çığlık Arrow'u uyandırır. İlk tepkisi öfke olur — River'la birlikteydi ve şu anda tadını çıkaramayacağı, çözülmemiş duygu ve arzularla doludur — ama sonra korku gelir. Aşağıda kim çığlık atıyor?

Arrow koridora fırlar. Birdie'nin kapısı aralık. Arrow, Birdie'nin gitmiş olup olmadığını görmek için kapıyı tamamen açar, ama Birdie hala yataktadır. O çığlıkta nasıl uyuyabilmiştir?

Hayır. Birdie uyumuyor. *Titriyor*. Arrow koridora eğilir ve bağırır. "Yardım edin! Buraya, gelin yardım edin!"

Ama kim yardım edebilir ki? Hepsi odalarına kilitlenmış durumda. Cook'un öğretmeni kilitlemezse diye bu gece buluşmamaya karar vermişlerdi. River'ın gündüz vakti yaptığı isyan bir şeydi, ama gece yarısı özgürlüklerinin ortaya çıkmasını göze alamazlardı.

Birdie'nin yanında kalmak mı, yardım çağırmak mı? Her saniye onlara pahalıya mal oluyor. "Hemen dönerim," diyor Arrow nefes nefese, sonra koridorda koşmaya başlıyor. Merdivenleri ikişer üçer basamak atlayarak iniyor, yarısında yuvarlanıyor, yaralı ve hırpalanmış ama yılmadan tekrar ayağa kalkıyor.

"Forest!" diye bağırır, kapısının önünden geçerken. "Herkese uyanmalarını söyle!" Kilitleri açacak zamanı yok.

"Uyanın!" Forest odasından bağırır.

Gerçekten uyanık olmasına rağmen, Arrow'un gözleri büyür ve nabızı hızlanır. Yorgunluk veya kafa karışıklığının izi kalmaz. Mutfakta, Cook'un kapısını tekmeler. Şaşkın kadın yataktan düşer ve yere çarpar. Arrow hızını kesmez. Kayarak durur, Cook'un attığı önlüğünden anahtarları alır ve topuklarını çevirir. Mutfaktan geri geçer, koridordan geri geçer, önce Forest'ın kapısına gider.

Kapıyı açar. "Birdie yaralandı," diye bağırır, o ise onu geçip merdivenlere doğru koşar. Sonra River'ın kapısının kilidini açar ve anahtarları

ona doğru fırlatır. "Dawn'ı çağır. Belki o yardımcı olabilir. Ve kimin ılık attığını bul."

"Ne oldu?" diye bağıır River, Dawn'ın kapısına koşarken.

"Bilmiyorum." Merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı. Forest yerde, Birdie kollarında. Birdie hareketsiz, sadece gözleri çılgınca dönüyor. Birdie'nin çenesi o kadar sıkı ki Arrow dişlerinin gıcırdamasını ve atırdamasını duyabiliyor. Odadaki tek ses bu. Sessizlikten daha kötü. Çok daha kötü.

Forest ona korku dolu bir bakışla bakar. Yalvarırcasına.

"Bilmiyorum," diyor Arrow, dizlerinin üzerine çökerek. "Bilmiyorum." Bu adil değıl. Birdie'nin tek istediğı masum bir kız bulmaktı. Ama Birdie de masum bir kız. O da kurtarılmayı hak etmiyor mu? Hepsi hak etmiyor mu?

Annesi ne yapacağını bilirdi. Ama annesi hala hayatta olsaydı, Arrow burada olmazdı. Arrow gözyaşlarını siler. "Lütfen. Forest, bir şey yap. Bir şey yapmalısın."

Kalbi, onun yüzündeki saf aresizliğı biliyordu. Annesi masanın üzerinde yatarken gördüğünde hissettiğı duygu ile aynıydı.

Arrow, Birdie'ye sürünerek yaklaşır ve parmağını onun boynuna koyar. Bu durumu nasıl düzelteceğini bilmiyor, ama annesinden çok şey öğrenmiştir. Yavaş yavaş öldüren yaralar. Anında öldüren yaralar. Ve ölümün ne zaman geleceğini nasıl anlayacağını ve yapılabilecek tek şeyin, rahatlatıcı bir şarkı söyleyerek ruhun bu dünyadan ayrılışını yumuşatmak olduğunu.

Birdie'nin nabzı, geri kazanabileceğinden daha hızlı zayıflıyor.

Arrow, Forest'tan bir şey yapmasını istememeliydi. Birdie'yi parçalayan şey, onun bile ulaşamayacağı bir şey. "Üzgünüm. Çok üzgünüm, Birdie."

Arrow, onlara son nefeslerini birlikte almaları için biraz alan açmak için koridorda yere çöker. Halkına yapılan en kötü şeylerden biri, kendi duygularını hissetme haklarını ellerinden almaktı. Her şey korunmalı, susturulmalı, sessizleştirilmeliydi. Hiçbir şey askerlerin dikkatini çekmemeliydi. Annesi öldüğünde bile Arrow, istediğı gibi yas tutamadı.

Uzun zamandır içinde taşıdığı tüm acı bir anda yüzeye çıkar ve Arrow yere çöker. Başını eğip, öldürmesi gereken bir kız için ağılar.

ÖLDÜRMESİ GEREKEN KIZ İÇİN AĞLAR.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yoksun Bir Orman

Forest, kelimelerini ne kadar dikkatli seçmesi gerektiğini biliyor. Aksi takdirde ne kadar büyük bir zarar verebileceğini de.

Ama daha ne zarar verilebilir ki? Birdie giderse, geriye hiçbir şey kalmaz. O olmadan hiçbir şeyin önemi yok onun için. Yaklaşır, dudaklarını kulağına dayar.

"Geri dön bana," diye fısıldar. "Lütfen beni bir daha terk etme." Bir an durur. Babasından daha iyi bir adam olmak zorundadır. Birdie'nin ona verdiği sevgiyi hak etmek istiyorsa, daha az bencil olmak zorundadır.

Ruhunun geri kalan her parçası direnirken, ekler: "Tabii sen istemiyorsan."

Birdie'nin vücudundaki son gerginlik de kaybolur. Kollarında ölüm gibi gevşer ve hareketsiz kalır.

KONU 40

Arayış Nehri

Cook mutfaktan çıkarken kalçasını ovuşturur. "Çocuklar yabani hale geldi!" diye bağırır, koridoru dolduran çocukları görerek.

"Seninle uğraşacak vaktim yok!" River sertçe çıkar. Dawn'a döner. "Sakin olmaya çalış. Şu anda en önemli kişi sensin, anladın mı? Buradaki sorumluluk sana ait."

Kız şiddetle başını sallar, derin ve düzenli nefesler alır. River ona yatak odalarının anahtarlarını verir ve Dawn, Nimbus'u kontrol etmek için yola çıkar.

"Onlar benim anahtarlarım," diyor Cook. "Onları bana ver!"

River ona sert bir bakış atar. "Eğer bir faydan olmayacaksa, yatağına geri dön."

"Ne işe yarayacağım?" diye sorar Cook.

"Nimbus üzgün," Dawn uzak yatak odasından seslenir, kapıdan koridora bakarak. "Sanırım çığlık atan oydu."

"Orada kal ve onu sakinleştirmeye yardım et," diyor River. "Lake, güvercinim, ne olduğunu öğrenene kadar onlarla kal." Lake'i o yöne doğru itiyor. Lake kendi başına oraya yürüyebiliyor, bu da bir rahatlama.

"Ne oldu?" Hawthorn kapısını açar ve başını dışarı çıkarır. Saçları dağınıktır ve burnu açık kalarak soluk, çökük bir köprücük kemiği görünür, bu da onu garip bir şekilde kırık gösterir. River onun kapısını açmamıştır. Diğerleri özgür değilken neden o özgür olsun?

"Seni ilgilendirmez," diye tersler River. "Yatağına dön." O da somurtur. "Senden emir almam, genç bayan."

"Bununla uğraşacak vaktim yok!" River yukarı çıkması gerekiyor.

"Anahtarlarım!" Cook talep eder. "Ev hanımını kontrol etmem gerekiyor."

River onunla başa çıkamaz ve Cook'un gençleri taciz edip Dawn'ı üzmesi de hoşuna gitmez. Nimbus'un odasına koşar,

anahtarları alır, sonra Cook'a fırlatır.

Lake onun peşinden dışarı çıkar. River, Birdie'ye ne olduğunu öğrenmek için çılgına dönmüştür. Arrow'un bu kadar korktuğunu hiç görmemiştir.

River, Lake'i Nimbus'un odasına geri götürdüğünde, Cook kapının eşiğinde durmaktadır. Neredeyse uysal görünmektedir. House Wife onun yanında durmaktadır, saçları dağınık, gözleri daha da dağınıktır. Alnında bir çürük oluşmaktadır ve dirseği ile dizi kanamaktadır, kırmızı elbisesini neredeyse siyaha boyamaktadır.

"Gürültü," diyor, sesi çatallanıyor. "Gürültü."

"Biliyorum," diyor Cook, House Wife'ı kollarıyla sarıyor. "Şşş, şşş. Biliyorum. Girebilir miyiz? Sessizlik ona iyi gelebilir." Cook, River'dan izin istiyor. Belki Dawn'ın yaydığı sakinliktir, ya da belki de buradaki işleri bir yetişkine devredip Arrow'un yanına gidebilmek için kendi çaresiz isteğidir, ama River başını sallıyor.

"Evet. Dawn, ben dönene kadar hiçbiriniz bir yere gitmeyin." Rabbit'e olanlardan sonra, House Wife'ın çocukları tedavi etmesine izin vermeyecektir. Ama House Wife şu anda pek bir şey yapabilecek durumda görünmüyor.

Cook, sersemlemiş House Wife'ı içeriye götürür. River, bunun hepimizin beklediği fırsat olduğunu fark eder. House Wife'ın odasına girip yakalanma riski olmadan keşfetmek için mükemmel bir fırsat. Ama Arrow'a söylemeyecektir. Arrow cesurdur, ama aynı zamanda pervasızdır. Bu gece risk almaya uygun bir gece değildir.

River, orada ne bulabileceğinden korkarak merdivenleri koşar. Merdiven boşluğundan çıkar çıkmaz, Arrow ağlayarak ona çarpar.

"Birdie öldü."

River'ın kalbi ağzına gelir. "Nasıl?"

"Konvülsiyonlar. Daha önce de görmüştüm. Onları durduramazsan, beyin oksijensiz kalır. Geleceği değiştiremedik. Onu kurtaramadık. Kimseyi kurtaramıyorum."

River, Arrow'un saçlarını okşayarak, diğer kızı birkaç sarsıntılı nefes boyunca sıkıca tutar.

"Kafa yarası yok," der Arrow. "Zehir de yok. Aynı şeyleri yedik ve içtik. Ama o... O ölemezdi. Ölemezdi."

Yapamaz. Yapacak çok işi var. Kız kardeşini bulması gerekiyor. Arrow bunu söylerken çok genç geliyor.

"Bırak ben halledeyim." River, Arrow'u yatağına geri götürürken, hizmetçi odalarının ne kadar küçük, ne kadar boş ve yalnız olduğunu fark eder ve sonra Birdie'nin odasına bakar.

Forest yerde oturmuş, Birdie'nin hareketsiz bedenini kucaklayarak fısıldıyor. River odaya adım atamıyor, çünkü Forest'ın fısıldadıklarını duyarsa, bu onun zihnini daha da parçalayabilir.

"Forest," der River, orada olduğunu bilsin diye. Forest durur. River dar odaya girer ve onların önüne çömelir. "Birdie öldü mü?"

Forest başını sallar, ama ona sessiz bir dehşetle bakışı gerisini ima eder. *Henüz değil, ama yakında.*

"O zaman uyuyor. Ve uyuyorsa, ona ulaşabilirim. Ve ne olduğunu öğrenebilirim." River, Arrow'un odasına geri döner ve onun yanına uzanır, vücutları olabildiğince sıkı bir şekilde birbirine sarılır.

River gözlerini kapattı. Yıllardır ilk kez, umutsuzca rüya görmek istiyordu.

KONU 41

Rüyalar Nehri

"Üzgünüm, kalbim. Başka birini bulmam gerek." River, Arrow'u kendine yaklaştırır ve onu öper, kan ve okyanusun kokusunu Arrow'un dudaklarının ve ellerinin heyecanı ile sonsuza kadar ilişkilendirecek mi diye merak eder.

River dönerek kendini başka bir rüyaya sokmaya çalışır. Etrafında bir rüya belirir. Dawn, fuayede kurulan geçici bir sahnede, tüm ev halkı için bir dans gösterisi yapmaktadır. Herkes alkışlamaktadır, ancak Nimbus ona en yüksek sesle tezahürat etmektedir. Dawn'ın kendini desteklediğini hayal edebildiği tek grubun onlar olması üzücüdür.

River gözlerini kapatır ve geriye doğru eğilir. Gözlerini açar ve...

Kırmızı daire. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Nasıl oluyor da her zaman onu bekliyor? Ama o zaten kendisinin çok büyük bir kısmını tutuyor, henüz içine çekilmiyor. Aklını olabildiğince çabuk uzaklaştırıyor.

"Merhaba," der Lake. Küçük mor çiçeklerle bezeli geniş bir tarlanın ortasında çay masası hazırlıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Birdie'yi arıyorum," diye cevaplar River, sinirli bir şekilde.

"Peki, seni alıkoymayayım." Lake somurtarak, ama sonra düşünceli bir şekilde duraksıyor. "Biz arkadaşız," diyor.

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum, evet."

"O zaman beni öldürmek için burada değilsin?" "Neden seni öldüreyim ki?" diye sorar River.

"Daha önce yaptın, yine yaparsın," der Lake iç çekerek.

"Seni öldürmek mi?" River dehşete kapılır.

Lake sinirlenerek homurdanır. "*Beni* değil. Başkalarını. Hadi, git artık."

İsteddiği kadar endişelenen River, ilk kez Lake'i ciddiye alır. Bu bulmacayı sonraya bırakmaya karar veren River, gözleri kapalı olarak geriye doğru yürür.

Gözlerini açtığında her şey karanlık. Birdie'nin mumunu aramak için etrafında dönüyor, ama burada ışık yok. Hiçbir şey yok. Daha da kötüsü, rüya sıkışıyor, yok olmaya doğru gittikçe küçülüyor gibi bir klostrofobik his var. Burada uzun süre kalırsa, ezilecek.

"Birdie?" diye seslenir River. Sesinin yankılanmasını bekler, ama ses, etraflarını saran yoğun karanlıkta boğulur. "Birdie?" diye fısıldar. "Birdie, beni duyabiliyorsan, gitme. Lütfen gitme. Sana hala ihtiyacımız var. *Magpie'nin* hala sana ihtiyacı var."

River, bir el onun elini tuttuğunda neredeyse yerinden sıçrayacak. El soğuktur, ama şaşırtıcı bir güçle onun elini sıkar.

"Seni dışarı çıkarabilirim," diyor River, ancak bunun mümkün olup olmadığından emin değil. Hiç denemedi. Rüyalarda insanlara çok daha kötü şeyler yaptı, bu yüzden bu da mümkün olmalı, değil mi? Neden yeteneği sadece bir silah olsun ki? Bıçaklar kılıç veya hançer olarak öldürebilir, ancak neşter olarak da iyileştirmeye yardımcı olabilir.

"Bana geri dönmemi söyledi," diye fısıldar Birdie, "ama çok parlak, gürültülü ve acı vericiydi. Kalamadım. Kalamam."

"Kalıp kalabilirsin. Kalmak zorundasın. Hadi." River, Birdie'nin elini nazikçe çeker. Birdie'nin elinden kayıp gideceğinden korkarak bir adım atar, ama Birdie onunla birlikte hareket eder. Bir adım daha. Bir adım daha. Sanki katranın içinden yürüyorlar, karanlık onlara yapışıyor. Birdie yalnız olsaydı, bunu aşamazdı. Ama birlikte, acı verici, yavaş adımlarla ilerliyorlar. River bir değişiklik fark edene kadar sonsuzluk gibi geliyor. Hava biraz daha az boğucu. Etraflarında bir genişlik hissediliyor.

"Birdie, hissediyor musun?" River döner, ama çok heyecanlıdır. Bu alanlarda hızlı hareket etmemesi gerektiğini çok iyi bilir. Rüya etrafında dağılır ve yeniden şekillenir.

Artık Birdie'nin rüyası değil. Bu, River'ın babasının kokusu gibi: pipo dumanı, deri ve alkol. River'ın şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığı tüm önemli erkeklerin kokusu gibi.

Hawthorn odanın ortasında duruyor, elleri arkasında birleştirilmiş halde yavaşça daireler çiziyor. Duvarlar koyu kırmızı, altın rengi süslemeli, ve hepsi mobilyalar

sonradan akla gelen bir şey gibi görünüyor — deri ve kadife parçalarının karışıklığı, bir kanepenin yanında bir koltuk, bir masanın yanında bir sandalye, böylece devam eden, lüksün labirenti.

Hawthorn dönüşünü bitirir ve onu görür. Bu şaşırtıcıdır — onun rüyasında yer alacağını düşünmezdi. Genellikle kişi onu tanımalıdır. Ama aşağıya baktığında, bu mantıklı gelir. Kan kırmızısı kadife giyiyor, tehlikeli derecede dekolte ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Mücevherler boynundan sarkıyor ve ellerini ağırlaştırıyor. Kendisi değil. O, odadaki pahalı bir dekorasyon parçası. Tam da ailesinin her zaman olmasını istediği gibi.

River gitmek zorundaydı. Birdie'yi tekrar bulana kadar kaç rüya görmesi gerekecekti, tabii bulabilirse. Ama bir şey onu durdurdu.

Arrow, *Birdie'nin öylece öleceğini* söylememiştir. River, insanların her zaman öldüğünü biliyor. Ama Birdie'nin gizemli hastalığının zamanlaması tesadüf olamaz. Bir öğretmenin ortaya çıkmasının neden böyle bir felakete yol açtığını anlamıyor. Henüz.

Başını eğip Hawthorn'a gülümser. "Merhaba," der. "Şuna bak!" Hawthorn etraflarındaki her şeyi işaret eder.

River, erkeklerin kendisine hiçbir soru sormadan ne kadar süre konuşacaklarını görmek için bir oyun oynardı. Tek yapması gereken gülümsemek, başını sallamak ve ara sıra "oh!" diye haykırmaktı.

"Oh!" Geniş, hayranlık dolu gözlerle başını sallar.

"Aynen öyle!" Hawthorn gülüyor. "Bu odanın burada olduğunu bile bilmiyordum. Bak, tüm bunlar *buradayken* ben nerede yaşıyordum."

Küçük, sade bir şekilde döşenmiş bir odaya açılan kapıyı işaret eder. Düzenli ve temiz, ama sıradan bir oda. River, konuşmaya devam etmesi için sessizce onu cesaretlendirmek için tekrar başını sallar.

"Bütün bunların değerini biliyor musun?" Kanepenin arkasını sanki bir atın kıcıymış gibi tokatlıyor. Kadın, kanepenin dörtmala koşup gideceğini bekliyor. Ne yazık ki, Hawthorn'un hayali bunun için fazla sıkıcı. "Hayatımda kazandığımdan daha fazla. Hayatımda kazanabileceğimden daha fazla." Yine gülüyor, karanlık, acı bir sesle. "Ve hep buradaydı. Sadece o kapıdan geçmem gerekiyordu."

Orada durup, daha önce keşfedilmemiş servetine hayranlıkla bakarken tamamen mutlu görünüyor. River onu biraz dürtmek zorunda kalacak.

"Bu kadar güzel bir odayı nasıl aldınız?" diye sorar.

"Prosedürle, elbette," der.

Diğer numarasını yapma zamanı: güzel, boş kafalı aptal rolünü oynamak. "Prosedür nedir?"

Hawthorn yine güldü, ama bu sefer hoşgörölü bir şekilde. "Oda ile birlikte mi geldin acaba? Bütün bu zaman boyunca burada beni mi bekledin?"

"Prosedür mü?" diye sorar, onun ifadesindeki kurnaz ve açgözlü değişimi beğenmez.

"Oh, o mu." Elini tutar ve onu zorla sürükler. "Başka bir oda!" diye heyecanla bağırır. Bu kapının ardında, ilk odanın neredeyse aynısı vardır; aynı kırmızı duvarlar altın rengi vurgularla, aynı ürkütücü avize başlarının üzerinde çınlayıp parılıyor, aynı güç ve ayrıcalık kokusu var. Ama bu oda mobilyalarla dolu değil, üzerinde küçük bir kutu olan tek bir kaide var.

River, onunla bir yere varabileceğine inandığı için sessizce kendine lanetler yağdırır. Burası Hawthorn için sadece başka bir hazine odasıdır. Şüphesiz, genç zihinlere ders verdiği evleri yıllarca imrenerek geçirdiği zamanların bir sonucudur.

O zaman zamanını boşa harcıyor. Birdie'ye zarar veren kişi, muhtemelen Rabbit'e zarar veren iki kişiden biri: Cook ya da House Wife. Ya da ikisi birlikte. Ev Sahibesinin nasıl yaralandığına dair bir açıklama yoktu. River, Ev Sahibesinin rüyalarını hiç görmemişti, ama deneyecekti. Ve eğer onlara ulaşamazsa, Cook hakkında yeni bir şüpheye kapılacaktı. Cook'un Ev Sahibesini yönlendirme şekli, bir çalışanın işverenine yardım etmesi gibi değildi. Şefkatliydi. Hatta anneseldi ve River, Cook'un hiçbirine karşı annesel eğilimler gösterdiğini görmemişti.

Ama rüyalarında her zaman küçük bir kız vardı. *Aptal River*. Küçük kızlar büyür, değil mi?

Birdie'yi tekrar bulmak için dönüyor, ama Hawthorn bileğini yakalıyor ve onu sertçe kendine doğru çeviriyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana prosedürü göstereceğini söylemiştin."

"Sen boş kafalı küçük bir oyuncak bebedsin, değil mi? Sana zaten gösterdim." Kaideye tekme atar, üstündeki kutu sallanır. River hareket edemeden, ona doğru eğilip öpmeye çalışır.

River geriye uzanır, kutuyu kapar ve yüzüne savurur. Bir çığlık atarak onu bırakır. River geriye doğru eğilir. Bu sefer düşme korkusu onu başka bir rüyaya sürüklemey, ama onu uyandırır.

Tiksinti ve hayal kırıklığı ona yapışır. Sabah neredeyse gelmiştir ve Hawthorn'un bileğini saran, morartıcı ve acımasız elinin hatırası ile uykuya dalmak zor olacaktır. Arrow'un yanına daha da yaklaşır. River kalkıp Forest'ı kontrol etmelidir. Birdie'nin durumu düzelmiş mi, yoksa...

Arrow uykusunda ona doğru dönerek kolunu River'ın beline doladı. River buradan ayrılmak istemiyordu. Şu anda gerçeklikle yüzleşmek istemiyordu.

Gerçeklik, River'ın kurtaramadığı kırık bir Birdie, sırlarla ve tehditlerle dolu bir ev ve sevdiği kızın yanında kalmasına asla izin vermeyecek bir dünyadır. River uzun zamandır rüyalarından nefret etmiş, onlardan rahatsız olmuş, onlardan kaçmaya çalışmıştır. Ama şimdi tek istediği Arrow ile sonsuza kadar bir rüyada yaşamaktır.

Ve onu bundan alıkoyan herkesi yok edecektir.

KONU 42

Uyanmış Bir Kuş

Yeni bir his var.

Dizini sıyırıp aniden üzerinde hareket eden havayı fark etmek gibi, ham, acı verici ve şaşırtıcı. Bu his, bu duygu her zaman oradaydı; Birdie sadece hiç fark etmemişti. Ve şimdi başka hiçbir şeyi fark edemiyor. Ama bunu kontrol edemiyor, hatta ne hissettiğini anlayamıyor bile.

Sonunda vücudu, zihnini iyi bilinen duyulara geri çekiyor. Birdie bir kalp atışını dinliyor.

Gözlerini açar. Forest, duvara yaslanmış, onu kucaklayarak dik bir şekilde uyuyordur. Başının etrafında dans eden ve titreyen bir ışık parıltısı vardır ve Birdie onu izlerken neredeyse kendini kaybeder. Gözlerini kırparak görüşünü netleştirmeye çalışır.

Ancak Forest uyumamıştır. O hareket eder etmez, Forest da hareket eder ve umutsuz bir umutla yüzünü arar.

Birdie kendisine ne olduğunu bilmiyor. Ama neredeyse öleceğinden kesinlikle emin. Ve onu geri getiren kişinin Forest olduğundan da kesinlikle emin. Onu burada tutuyor, tıpkı hala onu tuttuğu gibi. Forest ve karanlıkta bir el, tek başına başaramayacağı ilk ve en zor adımlarda ona yardım ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Gözlerini kapatır ve derin bir rahatlama nefesini verir, alnını onun alnına dayar.

"Bana ne dediğini söyler misin?"

Dudakları gülümsemeye çekilir ve başını sallar. Haklı. Birdie'yi sadece sözleriyle ölümden nasıl kurtardığını sır olarak saklayabilir. O hayatta ve bu ona yeter. Birdie gerinir, vücudunun her yeri sanki hayatının en zor gününü yaşamış gibi ağrıyor, bir hafta boyunca dinlenmeden tekrar tekrar.

Penceresinden giren ışık, opak beyaz sisin içinden süzülüyor. Baş ağrımıyor, ama... bir terslik var. Sanki beyninin her santimetrekaresini agresif bir şekilde temizlemiş ve onu koruyan patinayı kazara çıkarmış gibi. Belki de bu yüzden Forest'a baktığında gözleri hala garip şeyler yapıyor. "Diğerleri iyi mi?"

Forest başını sallar, sonra yüzünü buruşturur ve omuz silker. "Benim için mi endişeleniyorsun?"

O da başını sallar.

"O zaman aşağı inmeliyiz." Birdie onları korkutmak istemiyor. Forest ona yardım etmek zorunda kalıyor — Birdie ona o kadar çok yük bindiriyor ki, onu merdivenlerden aşağı taşıyor — ama ana kata ulaşıyorlar. Birdie'yi saf bir mutluluk kaplıyor.

"Birdie!" Dawn bağırır. "Millet, Birdie aşağıda. Kendini daha iyi hissediyor!" Dawn salondan ona doğru koşar ve Birdie'ye sarılır. Birdie de ona sarılır ve kızın parlak, parlak kafasına bir öpücük kondurur.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyor.

"Tabii ki öylesin." Dawn gülüyor. "Şu anda mutlu olmaktan başka bir şey olamazsın." Birdie'nin elini çekiyor. "Hadi, River pasta yapıyor. Hepimiz orada, berbat öğretmeni kaçınıyoruz. O hala uyuyor, tembel şey."

Mutfakta, Birdie uzun bir hastalıktan dönmüş gibi karşılanır. Arrow onu o kadar sıkı sarar ki Birdie, diğer kızla asla fiziksel kavgaya girmeyeceğine karar verir; River gülerek her iki yanağına birkaç kez öpücük kondurur; Nimbus ona bakmaz ama kesinlikle neşelidir; Lake ise başını eğip gözlerini kısarak, gerçekten şaşkın bir ses tonuyla "Ölmemiş!" diye mırıldanır, ki bu onun sarılmasıyla neredeyse aynı şeydir.

Herkes o kadar parlak ve ışıltılı ki, bakmak bile gözleri acıtıyor. Birdie oturur ve gözlerini kapatır, gözlerinin sıfırlanmasını umarak. Bakanın evindeki hizmetçilerden biri, sadece kendisinin görebildiği dans eden ışıkların ardından gelen korkunç baş ağrılarından muzdaripti. Birdie, olanlardan sonra tek başa çıkması gereken şeyin migren olması durumunda, kolay kurtulduğunu düşünür.

Dawn mutlu bir şekilde ona doğru konuşur. Forest elini tutar. Oturur ve arkadaşlarını dinler, odadaki rahatlatma atmosferi kutlama havasına dönüştürür. Birdie gözlerini açmayı göze alır. Belki de gözleri alışıyordur. Arrow en azından normal görünüyor, tezgahın üzerine eğilmiş, River'ın pastasının kremasını bozmaya çalışıyor.

River elini itti. Arrow gülerek parmağını yaladı. Forest, Birdie'nin parmağını başparmağıyla okşadı. O kadar mutlu hissediyordu ki, bunun hepsi Dawn'dan kaynaklanıyor olamazdı.

River pastayı zaferle masanın ortasına koyarken, Hawthorn mutfağa girer. Gözleri, gözlükleri kadar iri ve yuvarlaklaşır. Sonra şiddetle öksürür, geri adım atar ve "Çalışma odasında hazırlıklar yapıyorum, yalnız kalmam lazım" der.

River onun sırtına sert bir bakış attı. "Sanki hepimiz onu rahat bırakmaktan başka bir şey istiyor gibiyiz."

"Bataklığın ortasında," diye ekler Dawn.

Arrow, Dawn'ın başını sevgiyle okşadı. "İşte bizim kızımız."

"Neyi kaçırdım?" Birdie, Arrow'a fısıldar. Arrow, Birdie'ye beklemesi gerektiğini belirtmek için parmağını kaldırır ve kalabalık mutfağa anlamlı bir bakış atar.

Pasta acımasızca yendikten sonra, Cook, House Wife veya Hawthorn için tek bir kısıntı bile kalmadığında, Arrow ellerini çırpır.

"Birdie hala yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var, ben işe gitmeliyim."

"Banyoyu temizleme görevini ben üstlenebilirim," der Dawn içtenlikle gönüllü olur. "Nimbus ve Lake de yardım edecek."

Nimbus ve Lake yardım *etmeyecekler*, ama ortadan kalkacaklar ve güvende olacaklar, bu da çok yardımcı olacak.

"Temizlik, sonsuz bir döngü içinde kendini yiyen bir yılan gibidir," diye mırıldanır Lake, ama Dawn ve Nimbus'u itaatkar bir şekilde takip eder.

Gençler güvenli bir şekilde meşgulken, Arrow diğerlerini seraya götürür. Pasta onu biraz neşelendirmiştir, ancak Birdie hala ağrılar içindedir, kasları her hareketinde isyan etmektedir. Forest, bir elini beline dolayarak yavaşça yürür. Gözlerini Arrow'dan ayırmaz, çünkü Arrow hala bakması en kolay kişidir. Ancak Arrow zaten volta atmaktadır ve bu Birdie'yi baş döndürür. Bankta otururken başını Forest'ın omzuna yaslar.

"Ne hatırlıyorsun? Yaraların var mı?" Arrow, Birdie'nin cevabını beklemez, bunun yerine ellerini Birdie'nin başının her yerine, saçlarından kafatasının tabanına kadar gezdirir.

Birdie onu uzaklaştırır. "Hayır. Her yerim ağrıyor, ama o şekilde değil."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sorar River.

Birdie anlatmaya çalışır. "Uyuyordum. Sonra sanki... sanki bir uçurumdan düşmüşüm gibiydim. Boğuluyordum. Ama suda değil. Ses, ışık ve hislerde. Beni parçalıyor, dağıtırdı. Neredeyse..." Devam etmek istemediği için durur. Yarıyı hatırlamak kötüdür, ama tamamen hatırlamak *istememektedir*.

River ona hayalet görmüş gibi bakar. "Ben de öyle hissetmiştim. Böyle uyandığım gün." Forest'a döner ve Forest yavaşça başını sallar.

"Oh hayır." River eğilir ve karnını tutar. "*Bu* bulaşıcı. Bizden kaptın. Çok yaşlısın. Ölebilirdin. Birdie, çok üzgünüm." Sonra yüzü solgunlaşır. "Arrow, gitmelisin." Arrow'dan uzaklaşır, elleri ağzına gider. "*Şimdi* gitmelisin. Bizden uzaklaş. Sana da aynı şey olmadan önce."

Arrow korkmuş görünmüyor. Düşünceli görünüyor. "Değişiminize ne yol açtı, River? Bize her şeyi anlatın."

River, Arrow'a yaklaşmadan, gergin bir şekilde ellerini ovuşturur. "On üç yaşındaydım. Günlerdir ateşliydim. Ailem bir doktor çağırdı. Doktor sonunda ateşim düşürdü, ama ertesi sabah hayatımda yaşadığım en kötü baş ağrısını hissettim. Birdie'nin tarif ettiği gibi bir şeydi. Ondan sonra, kalpleri ve sırları çalan kötü şöhretli bir rüya hırsızı oldum." Çapkın bir şekilde sırtır, ama bu çabayla yanakları titrer ve gülümsemesi hızla kaybolur.

"Dün gece oradaydın," diyor Birdie. River gözyaşlarını siler. "Hatırlıyor musun?" "Elimi tutup yürümeme yardım ettin."

River gülümseyerek başını sallar. "Evet. Bir fark yaratır mı bilmiyordum, ama..."

Birdie başını sallar. "Fark yarattı. Bence her şey fark yarattı. Nimbus çılgılık attı, Arrow yardım aldı, Dawn işleri

burada işleri idare etti, sen beni buldun ve Forest..." Dönüp elini Forest'ın yanağına koyar. "Forest ne yaptıysa yaptı."

Dudaklarını sıkıştırır, yüzünde endişeli bir ifade vardır.

Birdie, Forest'ın söylediklerinin sonuçları üzerinde durmaması için konuyu değiştirir. "Demek hastaydın. Forest da daha önce hastaydı. Ve bir doktor onu da ziyaret etti."

Forest başını sallar.

Arrow artık volta atmıyor. Hareketsiz duruyor, gözleri o kadar geniş ki Birdie gözlerinin beyazlarını görebiliyor. "Hemen dönerim," diyor ve seradan dışarı koşuyor.

Birkaç dakika sessizce ve şaşkınlıkla beklerler. Birdie sessizliğe minnettardır. Gözlerini kapatır ve bedeninde var olduğunu hissetmeye çalışır. Neyin farklı olduğunu belirlemeye çalışır.

"Dawn, River ve Forest ile aynı şeyi söyledi," diyor Arrow, nefes nefese ve heyecanlı bir şekilde geri dönerek. "O da değişmeden hemen önce hastaydı. Ateşi vardı ve doktoru ziyaret ettikten sonra, şiddetli bir baş ağrısı ile birlikte ateşi düştü. Lake ve Nimbus yardımcı olamadılar, ama onların da muhtemelen aynı deneyimi yaşadıklarını söylemek çok da abartılı bir varsayım değil bence."

"Yani bizi değiştiren şey hastalanmak mıydı? Sen hasta hissediyor musun, Birdie?" diye sorar River.

"Arrow'un demek istediği bu değil." Birdie neredeyse anlayabiliyor. Sanki bir kelimeyi bulmaya çalışıyor, etrafında dönüp duruyor, dilinin ucunda olduğunu biliyor.

"Bana anlattıklarını onlara da anlat, River. Hawthorn'un rüyasında gördüklerini," diye ısrar eder Arrow.

"Özel bir şey değildi," diyor River. "Sadece en gösterişli, en berbat mobilyaların olduğu odalar. Berbat bir zevki var."

"O değil," der Arrow, sabırsızlıkla ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak.

River kaşlarını çatı. "Bana bu prosedür sayesinde zengin olduğunu söyledi. Ona açıklaması için rica ettim ve beni bir kaide üzerinde küçük bir kutu bulunan bir odaya götürdü. Ama *ben* prosedür odasını *görmüştüm*. Pedantik bakanlardan biri bir keresinde babamı oraya götürmüştü. Kullandıkları makine çok büyüktü. Bu evin kapladığı alandan daha büyük ve neredeyse aynı yükseklikteydi. Saklayabilseniz bile, onu taşıyamazsınız. Ve kimse fark etmeden bu prosedürü uygulayamazsınız."

Birdie'nin parmakları başına kaydı. Hawthorn her zamanki kendini beğenmiş ifadesiyle mutfağa girmişti, ama sonra çok güçlü bir tepki gösterdi ve hemen geri çekildi. Çünkü beklemediği birini görmüştü.

Hawthorn, prosedür makinesini çalıştıran Dr. Bramble ile birlikte çalışıyor. Doktorun zengin ailelerle etkileşime girmesinin bir nedeni yoktu, çünkü zengin ailelerin bu prosedüre ihtiyaç duymasının bir nedeni yoktu. Peki doktor, Quiet Evi'nin işleyişinin bozulacağını nasıl biliyordu? Yeni hizmetçilere ve bir öğretmene ihtiyaç duyacaklarını nasıl biliyordu? Ve Hawthorn, buraya kimin geleceğini nasıl bu kadar kesin olarak biliyordu?

'ın bilmiş olması *imkansızdı*. doktoru
bunu gerçekleştiren kişi.

Birkaç şey birden yerine oturdu. Birincisi: Hawthorn dün gece onu öldürmeye çalışmıştı. İkincisi: Bunu, Birdie'nin çok yaşlı zihninde bir işlem yaparak yapmıştı, ki bu işlem şimdiye kadar neredeyse her zaman ölümle sonuçlanmıştı.

Üçüncüsü: Bu prosedür hakkında bildiklerini sandıkları her şey yanlış.

"Bence..." Birdie başlar.

"Nimbus nerede?" Cook, çeşitli dallar ve yaprakları atlatarak sorar. Yüzü kızarmış ve terlemiştir.

"Ne demek istiyorsun?" Arrow sorar.

"Nimbus nerede demek istiyorum? Onu hiçbir yerde bulamıyorum ve House Wife onu tedavi etmeye hazır."

"Hayır!" Birdie, River ve Arrow aynı anda bağırır. Forest ayağa kalkar ve Cook'a yaklaşır. Onun tehditkar bir şekilde yaklaştığını fark etmez.

Cook kaşlarını çatır. "Hayır diyemezsiniz. O bu yüzden burada. Ailesi böyle istiyor. Size çok fazla özgürlük verdim ve artık burada işler değişecek. Şimdi onu nereye sakladığınızı söyleyin."

"O bizde değil," diye bağırır Arrow. Ama yüzündeki ifade meydan okumadan korkuya dönüşür. "Onu gerçekten bulamıyor musun? Dawn ve Lake ile banyoları temizliyordu."

"Onu banyo temizletmiş misiniz?" Cook inanamıyormuş gibi başını sallar. "Burada değil. Her odaya baktım. Merdivenlerin kilidini açık mı bıraktınız?"

"Kapıları kilitlemeyi unutan biz değiliz. Ön kapı," der Arrow, seranın çıkışına doğru koşarken. "Kilitli mi?"

Birdie, Forest'a başını sallar. Arrow ile birlikte koşarak ilerler.

"Dışarı çıkmazdı!" Cook onların arkasından bağırır, sonra Birdie ve River'ın peşinden giderken homurdanır. Birdie, destek almak için River'a ağır bir şekilde yaslanır.

"Daha önce de bir kez neredeyse dışarı çıkıyordu." Birdie hızını artırır. Forest kilitli olmayan kapıyı açıp dışarı fırladığında, onlar da fuayeye ulaşırlar.

Tam o sırada bir sopa sallanır ve Forest'ın kafasına çarpar.

"Forest!" diye bağırır Birdie.

"Kim?" Cook, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak sorar.

Arrow dönüp Birdie'ye bakar, yüzünde saf korku ve dehşet ifadesi vardır. River onlara yardım etmek için koşar, ama Birdie yetişmeden Cook onun kolunu tutar.

"Sen değil, canım," der.

Arrow sertçe öne itilir ve yaz günü kadar güzel, altın rengi bukleleri ve sağlıklı pembe renkteki solgun yanakları olan genç bir kadın ortaya çıkar. Forest'ın yerde yatan bedeninin üzerinden geçerken parlak bir gülümsemeyle bakar.

"Merhaba," der.

Arrow topukları üzerinde dönerek yeni gelen kızın midesine yumruk atar. Kız acı içinde nefes vererek ikiye katlanır. Elini uzatır ve Arrow'un koluna dokunur. Arrow yere yığılır, kıvranır ve çığlık atar. River ona doğru koşmak için harekete geçer, ancak Arrow uyarı olarak tek elini kaldırır. River olduğu yerde kalır.

"Forest, Forest, uyan! Lütfen, ona yardım etmeme izin ver," der Birdie, kurtulmaya çalışarak. Cook ondan çok daha ağır ve güçlüdür.

"*Kime* yardım?" Cook başını sallar ve Birdie'yi House Wife'ın odasına doğru sürüklemeye başlar. "Beetle! Ne yapıyorsun? Onu Mouse'a götürmeme yardım et," der Cook. Şoför,

Forest'ın üzerine eğilmiş, ağzına bir parça bez tıktırıyor. Forest'ın saç çizgisinde bir damla kan var. Ama nefes alıyor.

Dr. Bramble, sadece gösteriş için kullandığı bastonuyla onlara doğru yürür. Forest'ın uzanmış bedeninin üzerinden geçer ve gülümser. Dişleri çok düzgün ve çok beyazdır, yüzü yuvarlak ve dostçadır, ama gülümsemesi gözlerine yansımamıştır. Birdie bunu daha önce nasıl fark etmemiştir?

"Dr. Bramble?" River şaşkın ve şok olmuş bir şekilde sorar.

O kadar hasta olduğu zaman onu ziyaret eden aynı doktor. Tabii ki aynı doktor.

"Merhaba Birdie," der, River'ı görmezden gelerek.

Birdie umutsuzluk içinde düşük bir çığlık atar. Orada, savunmasız bir şekilde yatan Forest'tan gözlerini ayıramaz. "Üzgünüm," diye fısıldar. "Üzgünüm. Bunu yapacaklarını bilmiyordum. Magpie'yi bulmak için onların yardımına ihtiyacım vardı. Sana onlar hakkında her şeyi anlatmalıydım; seni uyarmalıydım."

"Bu insanlar kim?" Cook, şoföre bakarak sorar. "Bana sadece büyükleri dışarı göndermemi söyledin! Ziyaretçilerden bahsetmedin. Ne yapıyorsun Beetle?"

"Yardım edeceklerine söz verdiler." Şoför, Forest'ın bileklerini arkadan bağlamak için bir fular sıkıca bağlar.

"Bunu yukarı göndermeliyiz." Cook, kurtulmaya çalışan Birdie'nin kolunu büküyor. "Küçük Mouse'umuza zarar veriyor."

"Kime zarar veriyor?" Dr. Bramble sorar.

"Ev hanımına," diye cevaplar Cook. "Onu sakinleştirmeliyiz."

"Ama o benim sessiz olduğumu söyledi. Dedi ki..." Birdie bir, iki, üç kez gözlerini kırıştırdı. Orman parlıyordu. Nehir parlıyordu. Korkunç yeni sarışın kız parlıyordu. Ve başka kimse parlamıyordu. Hawthorn'un yaptığı şey onu öldürmeyi başaramamıştı, ama bir yeteneği tetiklemişti.

Ve şimdi Rabbit gibi son bulacak. Hızlı bir ölüm daha merhametli olurdu.

KONU 43

Kırık Ok

Arrow kıvrılır, kurtulmak için dalmaya çalışır. Iron sadece güler. Tek bir parmak dokunuşu yeterlidir ve Arrow'un tüm dünyası yine acıyla patlar. Her siniri yanar, acı o kadar şiddetlidir ki Arrow göremez, düşünemez, duymaz, daha da önemlisi karşılık veremez.

River olduğu yerde kalır, Iron'a bakarken yüzünden gözyaşları akar. "Seni öldüreceğim," der, sanki akşam yemeği için planladığını söyler gibi basitçe.

Iron dişlerini göstererek gülümser ve bir adım öne çıkar. Arrow onun ayak bileğini yakalamaya çalışır ama başaramaz. Iron'ın ne olduğunu, neler yapabileceğini biliyordu. Iron'a buradaki herkesin isimlerini gönderdi, Beetle'ınki de dahil. Sürücüyü bu şekilde buldular. Bataklığı geçip eve ulaşabilecek tek kişi.

Arrow, güneyledeki herkesin acı çekmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Iron'ın yaptıkları kozmik bir denge gibi geliyordu. Ama şimdi Arrow, her yerde masum insanlar olduğunu biliyor. Yine de Iron'ın neden burada olduğunu ve neden o doktorla çalıştığını anlamıyor. O da bir termit mi?

"River'a zarar verme," diye doktor Iron'a ters ters bağırır. "Yetenekli olanların hepsine ihtiyacım var. Ama ona istediğini yapabilirsin." Arrow'un yerde titreyen bedeninin üzerinden geçer.

Hawthorn onlara doğru büyük adımlarla yürüdü. "İşte buradasınız, Dr. Bramble. Diğerlerini çalışma odasında topladım."

"River'ı götür. Forest'ı da içeri sürükleyin, şoför," der doktor, Forest'ın hala baygın yattığı kapıyı işaret ederek. Doktor onun neler yapabileceğini biliyor ve Arrow'un güvercin mesajları sayesinde, kimse bilmezken onun burada olduğunu biliyorlardı. Forest olmadan, geri kalanlar çaresizdir.

"Sana gelince." Birdie'nin önünde durur, kaşlarını çatarak. "Dün gece ona müdahaleyi sen mi yaptın, Hawthorn?"

"Evet," diyor öğretmen. "Nasıl hayatta kaldığını hiç bilmiyorum."

"Çok ilginç."

"Onu House Wife'a götüreceğim," diyor Cook, Birdie'yi çekerek.

Doktor başını sallar. "Onu henüz alamazsınız. Onun yaşında bu işlemden sağ kurtulan kimse yok. Bu durum incelenmeli. Gelin. Hawthorn, geri kalanlarla ilgilen ve sonra kutuyu getir." Birdie'nin kolunu tutar ve onu evin içine doğru çeker. Birdie omzunun üzerinden bakarak tam bir çaresizlik ifadesiyle bakar.

"Üzgünüm," diyor. Ama neden üzgün ki? Bu Arrow'un suçu. Buraya suikastçı olarak gelip tek bir kesikle kuzeye yardım edebileceğini sanmıştı. Bunun yerine, tüm arkadaşlarını mahvetti.

"Iron, onları çalışma odasına götür," diyor Hawthorn, şoför Forest'ı sürüklerken.

"Memnuniyetle." Arrow'a tekme atar. Arrow top gibi kıvrılır ve Iron ona tekrar tekme atar. Bu çok küçük düşürücü bir davranış. Iron parmaklarını hafifçe dokundurarak çok daha kötüsünü yapabilirdi. O, sırf eğlence için Arrow'a tekme atmayı tercih ediyor. Arrow onun acımasız olduğunu her zaman biliyordu, ama Arrow keder içinde boğulurken bu acımasızlık ona bir can simidi gibi gelmişti.

"Kalk," der Iron, onu tekrar tekmelerken.

Arrow ayağa kalkar ve koridorda topallayarak yürür. River ona yardım etmek için harekete geçer, ancak Arrow, Iron'un görmeyeceği bir şekilde elini aşağıya doğru uzatır.

Iron neşeyle onların peşinden koşar. "Tüm arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Arrow."

"Sen benim tek arkadaşımsın, Iron," der Arrow. Iron gülerken, Arrow River'a "Forest'ın yanında kal" diye fısıldar. River'ın, Iron'un birbirlerine olan duygularını bilmemesi gerektiğini anlamayacağından korkmaktadır.

"Bana onun başı için bir bez getir, Minnow," der River, çalışma odasına girerken. Bir hizmetçinin kaderi veya duygusal durumu ile hiç ilgilenmemiş biri için mükemmel bir söz. River'ın gözyaşları Forest için olabilir, ki Iron da şimdi öyle düşünecektir. River, kimsenin fark etmediği kadar zekidir. Umarım bu, onu Iron'ın neşeli kötülüğünden korur.

Iron, kuzeyin mucizevi silahı olması gerekiyordu. Ama silahlar, nereye doğrultulduğuna bağlı olarak herkese zarar verebilir. Peki, Iron neden şimdi ona doğrultulmuş durumda? Birdie'yi öldürme emrine uymadığı için mi?

Belki Arrow açıklayabilir. Belki hala bu durumdan kurtulmak için ikna edebilir. Sadece Iron'un ne yapmaya çalıştığını anlaması gerekiyor.

Arrow önlüğünü çıkarır ve River'a verir. Odanın diğer tarafına yürür ve Forest'ın yanına diz çöker. Forest yerde baygın yatmaktadır. Onu dövdükten, ağzını tıkadıktan ve bağladıktan sonra, şoför onu buraya sürüklemiş ve onu kanepeye kaldırmaya bile tenezzül etmemiştir.

"Artık gidebilirsin," der Hawthorn şoföre. Sonra Iron'a döner. "Göz kulak ol ve bizi rahatsız etme." Kapıyı kapatır.

Arrow odanın geri kalanını gözden geçirir. Nimbus koltukta sessizce oturmuş, acı verici derecede küçük ve savunmasız görünmektedir. Yüzündeki ifade boş bir huzur değil, sessiz bir dehşettir. Lake ve Dawn odanın ortasında durmaktadır. Arrow, Lake'in neler olup bittiğinin farkında olup olmadığını bilmez, ama Dawn farkındadır. Ortam endişeli bir korkuyla doludur.

"Minnow, nerede..." Dawn başlar, ama River araya girer ve hep birlikte Arrow'u sadece bir hizmetçi olarak gördükleri yalanını sürdürmeye çalışır.

"Dawn, canım, Lake'e bak ve kaçmaya çalışmadığından emin ol."

Dawn kafası karışık bir şekilde başını sallar. Ama hala korkmaktadır, bu da onların da korktuğu anlamına gelir. Arrow'un bu konuda yardıma ihtiyacı yoktur. Iron burada olduğu sürece.

Iron kapının önünde ileri geri dolaşıyor. Başkalarına neşeli bir zıplama gibi görünebilir, ama Arrow gerçeği biliyor. Iron bir avcı; hepsi de av. Iron, Dawn'a sinirli bir bakış atar. Dawn'ı can sıkıcı duyguların kaynağı olarak görürse, Arrow onun ne yapacağını düşünmek bile istemiyor.

Arrow, Iron'ın korkunç dokunuşuna ne kadar yakın olduğunun farkında olarak eski arkadaşına yaklaşır. "Neler oluyor?" diye fısıldar. "Neden bana saldırdın? Plan bu değildi. Çalınan çocuklar hakkında yeni bilgilerim var."

Iron ona döner, gözleri donuk, soğuk mavidir. "Kuzeylilerin sorunu bu, Arrow. Herkes *çok fazla* önemsiyor. Kaybetmeyi durdurmanın tek yolu, önemsemeyi bırakmaktır. Önemli olan tek şeyin kendin olduğunu anladığında

önemli olan tek şey olduğunu anladığında, her şey çok daha kolay hale gelir. Ve daha kazançlı da."

Arrow bir adım geri çekilir, morali bozulur. Son umudu da yok olmuştur. Iron'un kuzeyi sevdiğini sanıyordu; Iron sadece kendini seviyor. "Sen gerçek bir termit değilsin."

Iron omuz silkiyor. "İhtiyacım olduğunda öyleyim. Ya da bana finansman sağlayanların ihtiyacı olduğunda."

"Bizi ne zaman ihanet ettin? Doktora ne zaman katıldın?"

Iron gülüyor. "Ben *hep* onlarla birlikteydim. Normalde bizim gibilere prosedür uygulanır ve sonra buraya gönderilir. Ama doktor benim özel olduğumu, yararlı olduğumu, daha büyük işler için yaratıldığımı görebildi."

"Hiç kaçmadın."

Iron yavaşça ellerini çıkar. "Göründüğünden daha akıllısın. En azından diğer termitlerden daha akıllısın. Çalınan çocuklardan birini geri aldıkları ve benim yeteneklerime sahip oldukları için o kadar heyecanlandılar ki, yüzlerce kayıp çocuk arasından neden sadece *ben* geri döndüm diye hiç sorgulamadılar. Aptallar."

"Ama o zaman neden beni buraya gönderdin?" Arrow anlamıyor. Bütün plan Iron'ın fikriydi. "Neden Birdie'yi öldürmemi istedin?"

"Acil durumlar," der Iron omuz silkerek. "Doktor, kız kardeşine yardım etmesi için o hizmetçiyi gönderdi, ama senin notun kız kardeşinin burada olmadığını açıkça ortaya çıkardığında, o bir yük haline geldi. Dr. Bramble ve Hawthorn'un her şeyle bağlantılı olduğunu biliyor. Onu öldürmen gerekiyordu." Iron sitemkar bir şekilde tsk tsk yapar. "Ama bize koç şoförünün adını göndererek yine de faydalı oldun. Onu bulmak ve ona ve karısına değerli kızlarını kurtarmada yardım edebileceğimizi vaat etmek oldukça kolaydı. Gurur duyuyorum, biliyor musun? Bizi buraya getiren *benim* casusumdu." Arrow'un burnuna vurmak istercesine elini uzatır. Arrow geri çekilir, bu da Iron'ı gülümsetir.

"Neden ben? Diğer termitleri de kullanabilirdin."

"Güney aksanını yapabilirsin. Ayrıca, seni hiç sevmedim," diyor Iron. "Annenle evde kalmak zorundaydın. Bunu hak ettin mi?"

"Hiçbirimiz başımıza gelenleri hak etmedik."

"Peki, bugün başına gelecekleri de hak etmediğini bilerek teselli bul." Iron tüm dişlerini göstererek gülümser.

Arrow midesinin bulandığını hisseder. Doktor ve suç ortakları her zaman bir yolunu bulacaktı. Birdie her zaman ölecekti, Arrow da öyle, Birdie'nin kız kardeşini bulamadan ve Arrow'un halkına yardım edemeden. Kazanabileceklerini düşünmek her zaman acımasız bir fanteziydi.

Lake'e bakarak, Lake'in ne kadarını gördüğünü merak eder. Arrow'un bugün öleceğini ne zamandır bildiğini. Lake ona bakıyor, yüzünde kararlı bir hayal kırıklığı var.

"Hayır," diyor Lake, çıplak ayağıyla yere vurarak. "Zaten iki kez değiştirdin. Nasıl tekrar değiştirebileceğini bul. Farklı bir hedef seç. Ve kırmızı dairenin içine düşme."

Zaten iki kez değiştirdin. Yani Arrow, Lake'in gördüğü geleceği etkiledi. Belki de o kadar da işe yaramaz değildir. Ama ölürse işe yaramaz olur.

"Neden bahsediyor?" diye sorar Iron.

River ona sinirli bir bakış atar. "Kimse bilmiyor. Malzemeye ihtiyacım var."

Iron parmaklarını esnetir. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Hayır, sana tıbbi malzemeye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Forest bu kafa yaralanmasıyla uyanırsa, artan kan akışı beyinde şişmeye neden olacak ve beyin dokusu kırık yerden dışarı akarak onu anında öldürecek. Doktorun, senin gözetiminde böyle bir şey olursa mutlu olmayacağından eminim. Kafası iyileşene kadar onu uykuda tutacak bir şey ver bana. Güçlü bir şey."

Gerçekten savaş görmüş herhangi bir termit, River'ın yalan söylediğini anlayabilirdi. Doktor da bunu anlayacaktı. Ama Iron hiç termit olmamıştı. Ayrıca sabırsız, sinirli ve... korkmuştu.

Teşekkürler Dawn, diye düşünür Arrow.

"Arrow, gidip doktorun çantasını getir. Ön kapının yanında bırakmış. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsan, o kadını kendi dilini ısırp koparana kadar acı çektireceğim," diyor Iron. Lake'i işaret ediyor.

Arrow ön kapıya doğru yürür. Kapı ardına kadar açıktır. At arabası ve atlar hemen oradadır. Arrow, onların kondisyonları ve kendi bilgisiyle bataklıktan çıkabileceğinden emindir. Sootcity'ye geri dönüp

Iron'un bir hain olduğunu termitlere bildirmek için bir yol bulabileceği yere.

Ama River'ı tehlikeye atmayacak ve arkadaşlarını terk etmeyecek. Annesi, onun gizlice yaşamak ve acı içinde ölmekten farklı bir hayat sürmesini istiyordu. Termitler, zorunlu olarak, her zaman yalnız ve izole durumdadırlar. Arrow öyle değil ve öyle olmak da istemiyor.

Doktor çantasını alır ve River'a götürür, sonra Iron'un yanındaki yerine geri döner.

"İhtiyacın olan şey var mı?" Iron, River çantayı karıştırırken sorar.

"Evet, sanırım."

Arrow'un kalbi sevgi ve hayranlıkla doldu. River, şımarık, hak sahibi zengin kız rolünü o kadar ciddiye alıyor ki, onu esir alan korkunç kişiye teşekkür etme zahmetine bile girmiyor. River, Arrow'un tanıdığı en cesur kişi olabilir.

"Bu hissi sevmiyorum." Iron, sakinleri tek tek ters ters bakıyor. "Hanginiz bana bu hissi yaşıyor?"

Dawn donar, yüzünde suçluluk ifadesi belirir. Lake tavanı işaret eder ve Iron'un dikkatini çeker. "Onları orada tutuyorlar. Çok ağlıyorlar. Çok yalvarıyorlar. Sen de duyuyor musun?"

"Bana yalan söyleme," der Iron, tam da Nimbus'un "Bana yalan söyleme" dediği anda.

"Ne yapıyor o?" der Iron, tam da Nimbus'un "Ne yapıyor o?" dediği anda.

"Onu durdurun." Ama Nimbus devam eder, ona eşlik etmek yerine, onun düşüncelerini ve sözlerini mükemmel bir şekilde yansıtarak.

"Yeter!" Iron ve Nimbus aynı anda söyler. "Bu çocuklardan bıktım."

Arrow'un midesi korkuyla düğümlenir. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştır ve şimdi onların acı çekmesini izlemek zorunda kalacaktır.

KONU 44

Geriden Gelen Nimbus

O sabah Birdie mutfağa girdiğinde, herkes onun geriden dönmesinden o kadar mutlu ve rahatlamıştı ki, önemli bir olayı fark etmediler. Forest *sadece* Birdie'nin yanında kalmadı. Bir an eğilip elini Nimbus'un omzuna koydu ve çok yumuşak bir sesle "*Kendine geri dön*" dedi.

Birkaç saat sürdü, ama Nimbus sonunda kendi zihninde yerleşti. Kim olduğunu biliyor. Hangi düşüncelerin kendisine ait olduğunu, hangi gözlerin, hangi ellerin kendisine ait olduğunu biliyor. Hâlâ diğer tüm zihinleri hissedebiliyor, duyabiliyor, görebiliyor ve hatta düşünebiliyor, ve yeni eklemeler sayesinde bu hâlâ kafa karıştırıcı, bunaltıcı ve her zamankinden daha korkutucu, ama. *Ama*. Tüm bu inanılmaz gürültünün ortasında, o var.

Ve başkalarının düşüncelerinde mahsur kaldığı süre boyunca, Lake'in geleceğe dair öngörülerini gördü. River, Iron'a uyuşturucu vermek için üzerine atlar. Iron eğilir ve River'ı şömine rafına fırlatır, River'ın kafası taşa çarpar. River anında ölür.

Arrow, Iron'a saldırır. Iron, Arrow'un vücudunda o kadar çok acı yaratır ki, Arrow hareket edemez hale gelir. Adamlar gelir ve baygın haldeki Arrow'u alırlar ve ona prosedürü uygulurlar. O hemen ölmez.

Forest uyanır ve öfkeli ve kafası karışık bir şekilde, ne yaptığını fark etmeden çığlık atar. *Hepsi* inanılmaz bir acı içinde ölürler.

Bunu birçok farklı şekilde gördüğü için kulaklarına tıkaç tıkan Lake hariç. Forest evi talan ederken, yaptığını fark ederken ve sonra House of Quiet'i ateşe verirken, ortada durup Birdie'nin cesedini son ana kadar kucaklayan tek tanık o olacaktır.

Nimbus bu olayların gidişatından hiç hoşlanmaz.

Buradaki herkesi seviyor. Tabii ki yeni gelenleri sevmiyor. Ama evin tüm sakinlerini seviyor çünkü o da onlar gibi *olmuştur*.

diğer insanların da kendisi kadar gerçek olduğunu mükemmel bir şekilde anlayan bir şefkat duygusuna sahiptir.

Ve ona çok iyi baktılar. Sadece eski arkadaşı Birdie değil, hepsi. Dawn, o çok kaybolmuşken onu teselli etmek için kararlı neşesiyle. Lake, sık sık ona yalnız ve ayrı olmak yerine birlikte dolaşabilmeyi dilediğini söyleyen. Arrow, buraya sadece öfke ve şiddet uygulamaya kararlılıkla gelen, ama onun tehlikede olduğunu düşündüğünde kendi planlarını hemen terk eden. Forest, en derin korkusunu, yani birini tekrar kazara incitme riskini göze alarak Nimbus'a bir can simidi attı ve onu kendi zihnine geri döndürdü. Ve River, burada bir şekilde hem en tatlı hem de en korkutucu kişi, kimse bunu göremese de. O, sevdiği insanlar için ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyor ve River onları çok şiddetle sevdiği için, o da seviyor.

Cook'u bile seviyor. Zavallı Sable, işkence gören düşünceleri ve kırık kalbi ile, sadece kızıyla birlikte olmak isteyen ve bedelini görmezden gelmeyi seçen. O, tüm bu acılarda kesinlikle suçlu ve sorumlu, ama Forest onun neden böyle yaptığını anlıyor.

House Wife'ı sevdiğini söyleyemez, çünkü onun zihninde sevecek kadar insan kalmamıştır. Ama Mouse'un dönüştüğü şey için üzgündür.

Ancak Iron'ı sevmiyor. Bu yüzden Iron'ın acımasız, açgözlü, paranoyak zihninde kalıyor ve işleri değiştirmek için onu yeterince uzun süre taklit ediyor. River o kadar kafası karışık ki Iron'a saldırmaz. Iron ise o kadar şaşkın ve çılgına dönmüş durumdadır ki, Hawthorn gelip Arrow'u götürdüğünü neredeyse fark etmez. Arrow hala bilinçli ve kendini savunabilecek durumdadır. Arrow gittikten sonra River, akıllı davranmaya ve paniğe kapılmamaya çalışarak bir fırsat bekler. Neyse ki Forest hala baygındır. İşler farklı olabilir.

Nimbus, Lake'e bakar ve göz kırpar. Lake gözlerini devirir ama gülümser.

Sizi kendinizden daha iyi tanıyorum, diye düşünür Nimbus ve gülümsemesini saklar. Şimdi gerçek kaosu serbest bırakma ve diğerlerinin bundan yararlanmasını umma zamanı.

"Eğer durmazsa, onu öldüreceğim!" Iron bağırır, ama bu sefer Nimbus ona karşılık vermez.

Bunun yerine, olabildiğince soğuk ve klinik bir tonla, "Bence Iron bir yük haline geliyor," der.

KONUŞMA

Bir Kuş Ortaya Çıkıyor

Doktor, gözlüğünün dikdörtgen camlarının üzerinden Birdie'ye bakıyor, kalın kaşları her yöne doğru uzanıyor. Onun kendisine yardım edecek türde bir adam olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

O kadar çaresizdi ki. Ve yardım etmenin önemli olduğuna inanan bir toplulukta büyümüştü. Şimdiye kadar, iktidarda olanların aynı şekilde düşünmediğini öğrenmiş olmalıydı. Onlar için gençler her zaman kabul edilebilir bir fedakarlıktır. Birkaç aile neredeyse her şeye sahipken, neredeyse hiçbir şeyi olmayan aileleri desteklemek için çalışmaya gönderilirler. Daha iyi bir gelecek umuduyla, öngörülemez ve tehlikeli bir prosedüre tabi tutulurlar, ama bu prosedür izlenir ve kontrol edilir. Ya da kuzeyden gelen gençlerin durumunda olduğu gibi, basitçe çalınır ve asla geri verilmez.

"Burada konuşmak istemiyorsan," diyor Dr. Bramble, etraflarındaki zarif bir şekilde döşenmiş yatak odasını işaret ederek, "seni House Wife'a verebilirim. Prosedürden nasıl kurtuldun?"

Birdie, yatağın ucundaki kanepede oturur. "Bilmiyorum."

"İlginç." Küçük bir not defterini açar ve kalın bir yağlı kalemle bir şeyler yazar. Onun yalan söylediğini düşünmemesi mantıklıdır. Onun nasıl hayatta kaldığını anlamaz; aptal bir hizmetçi, onun gibi birinin sahip olduğu bilgiden daha fazlasını nasıl bilebilir ki?

"Peki bu işlem sana ne yaptı?" diye sorar. "Nasıl hissettirdiğini anlatmamı ister misin?"

Elini reddedercesine salladı. "Hayır, umurumda değil."

Birdie ondan nefret ediyor. Bu keskin ya da acil bir nefret değil, düşük, yorgun bir nefret. Ondandır ve onun gibi her erkekten. Onlar hiçbir şeyin bedelini umursamıyorlar, sadece ne ürettiğini umursuyorlar. Sadece kendilerine nasıl fayda sağladığını umursuyorlar.

"Şu anda sahip olduğum yeteneği mi kastediyorsun?"

"Evet." Yine dikkatle bekleyerek başını kaldırdı.

"Hiçbir yeteneğim yok."

"Bana yalan söyleme," diye tersledi.

"İlk anda hissettiğim acı ve şaşkınlıktan sonra hiçbir şey olmadı." Ona mantıklı gelmek için, bunu absürt derecede yumuşak ve klinik terimlerle ifade etti.

Adam elini uzattı. Kız onun dokunuşundan kaçmak istedi, ama hayatta kalmak daha çok istiyordu. Adam bir şey yazdı. Sonra büyük çantasından uzun, kalın bir iğne çıkardı. Kız bunun ne işe yaradığını merak edecek zaman bulamadan, adam iğneyi koluna batırdı. Bu sefer kız gerçekten irkildi. Adam iğneyi kaldırdı ve başka bir şey yazdı. "Empatik yetenekleri eleyebiliriz. Senden herhangi bir duygusal dalgalanma almıyorum ve arkadaşlarının hissettiklerini hissediyor olsaydın, duyarsız olurdun diye düşünüyorum."

O, kadının omurgasında ve kalbinde çok az çelik olduğunu varsayıyor. Kadın da ona izin veriyor. Adam bir kronometre çıkarıyor ve kadının bileğini tutarak bir dakika boyunca sessizce saniyelerin geçmesini izliyor. Sonra kadının elini bırakıyor, kronometreyi yerine koyuyor ve başka bir not alıyor.

"Zihin okuma da yok, yoksa düşündüklerimden çok rahatsız olursun."

Şimdi Birdie'nin nabızı hızlanıyor. Ne düşünüyor? Herkesi korumak için ne yapabilir? O korkunç sarışın kızın neler yapabileceğini gördü. Forest onların tek umuduydu, ama doktor onunla çoktan ilgilenmişti. Forest'ın iyi olacağına inanmak zorundaydı, ama korku onu bırakmıyordu. Onun yerde yatarkenki görüntüsünü kafasından atamıyordu. Onun sessiz gücüne alışmıştı.

Neden prosedür ona bir silah veremedi? Her zamanki gibi, Birdie sadece dinleyip izleyip bekleyebilir ve bir şekilde kendi başına bir avantaj bulmayı umut edebilir. Birdie için hiçbir zaman kestirme yol yoktur.

Kapı açılır. Hawthorn, Arrow'u içeri sürükler ve onu köşeye iter. Arrow, yaralı bir hayvan gibi orada çömelir. Hawthorn'un boş elinde, bir sandığa sığacak kadar küçük siyah bir kutu tutmaktadır. Ya da zengin ailelere ev ziyaretleri yaptığı için bir doktor çantası.

"Iron, sana söylediğimiz şeyi tam olarak yapmazsan diğerlerine zarar verecek," der Hawthorn Arrow'a. Sonra doktora döner. "Ee?"

"Hiçbir şey."

Hawthorn kaşlarını çatar. "Onda daha garip olanlardan biri olabilir. Onlar o kadar belirgin görünmezler."

"Belki. Ya da belki de her zaman olduğu gibi daha basit bir açıklaması vardır. İşlemi doğru yapmadın."

Hawthorn bu öneriye açıkça sinirlenir. "Yaptım."

"O zaman neden sonuna kadar izleyip not almadın?" "Aşağıdaki çocuklardan biri çılgılık atmaya başladı. Sen gelmeden önce sen gelmeden önce ortaya çıkma riskini almak istemedim."

"Yani bana söylediğin şey, aslında bunu doğru yapmadığın. Bu da Birdie'nin hayatta kalmasını ve yetenek eksikliğini açıklıyor."

Hawthorn'un çenesi seğirdi. "Makine bozuk olabilir."

"Bir hipotezin varsa, onu test edelim. Onun üzerinde." Dr. Bramble, Arrow'u işaret eder.

"Lütfen," der Birdie. "Arrow çok yaşlı. Bu onu öldürecek."

"Ya da belki de senin gibi olağanüstü biri olur." Dr. Bramble kaşlarını kaldırarak, ona karşı çıkması için cesaretlendirir. Demek öyle. Sonuçta ona inanmamıştı. Ve Arrow'u feda ederek onun blöfünü ortaya çıkaracaktı.

Ama Birdie'nin hayatta kalmasının sebebi diğer odada baygın yatıyor. Forest, Arrow'u o korkunç sesin onu gönderdiği yerden geri çağıramayacak. Bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyor. Arrow için Forest, Birdie için olduğu kadar önemli değil. Ve River, onu burada tutan bir şey olmazsa Arrow'u zamanında bulamaz.

"Lütfen bunu yapma," diyor Birdie tekrar.

Arrow, Birdie ile göz göze gelir. Birdie, arkadaşının korktuğunu bilir, ancak bunu gösteren hiçbir belirti yoktur. Arrow'un çenesi yukarıdadır, gözleri cesur, ağzı sıkıdır. Hawthorn, aletlerini hazırlarken kolunu tutup onu bir sandalyeye oturtur. Kutuya bir kol sokulur ve bir dakika boyunca hızla çevrilir. Kutunun içinde iki metal çiviye bağlı teller vardır. Hawthorn bunları yapışkan bir tutkal ile Arrow'un şakaklarına yapıştırır. Birdie kendi şakaklarına dokunur ve kalıntıları fark eder. Hiçbiri bunu fark etmemiştir.

Doktor, bakanları House of Quiet'i kullanmaya zorlamak için kaç zengin çocuğa bunu yaptı?

"Hayatta kal," der Arrow, Birdie'nin gözlerine bakarak. "Magpie için. Ve benim için."

Birdie ağlamamaya çalışarak başını sallar. Doktora sert bir bakış atar ve bu zararları umursamadan bu tür şeyler yapabilen bir zihnin nasıl çalıştığını merak eder. Ve sonunda, neyin farklı olduğunu anlar. Çünkü *görebilmektedir*. Belki gözleri alışmıştır, ya da belki çaresizliği cevabı ortaya çıkarmıştır.

Dr. Bramble, diğer odadaki arkadaşları gibi parlak bir şekilde ışıldamıyor, ama yine de orada bir şeylerin izi var. Zihninde kanallar var. Her zaman orada olan, artık eski ve kireçlenmiş kuru dere yatakları.

Prosedürün yaptığı budur. Mevcut kanalları açar ve bilginin bu kanallardan serbestçe akmasını sağlar. İnsanların birbirlerini sevmeleri, birbirleriyle bağlantı kurmaları ve birbirlerini anlamaları için sadece ince yollar olarak tasarlanmış duyulardan yetenekler yaratır.

Ancak prosedür, hafif bir akış yerine bir sel yaratır. Doğal olan bir şeyi doğal olmayan ve ezici hale getirerek bundan yararlanır ve sadece travmaya uyum sağlayabilecek kadar genç beyinlerde işe yarar.

Doktorun zihnindeki bu kanallardan geçen tek bir damla enerji veya düşünce bile yoktur. Hiçbir parçası başkalarının deneyimlerini merak etmez, onların iyiliğini önemsemez veya kendisi ve kendi hedefleri dışında başka bir şeyi düşünmeye istekli değildir.

Ancak Birdie, bu kanallar kullanılmadığında bile onları görebiliyorsa...

"Bundan sonrasını ben devralacağım," diyor Dr. Bramble ayağa kalkarak. Hawthorn ona sert bir bakış atıyor ama yolundan çekiliyor. Zararsız görünümlü kutu, Arrow'un sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde duruyor. İçinde Birdie'yi öldürmeye çalıştıkları şey var. Arrow'u da öldürmek için kullanacakları şey, sadece ne olacağını görmek için.

"Bana ne yaptığını biliyorum." Birdie ayağa kalkar ve doktora doğru yürür.

Kendinden emin, memnun bir gülümsemeyle dönüyor. Hamlesi işe yaramış. "Ve?" "Sana göstereceğim." Birdie parmağını alına dokunduruyor.

Bir an, çok özel bir kanalı bulması için yeterli. Bu, bu sabah Dawn'da gördüğü kanalın aynısı. Ancak *içeri girmesi* gerekiyor. *Dışarı çıkması* değil. İşte. Birdie, bir itmeyle kanalı açar.

İşte böyle, Dr. Bramble artık o kadar güçlü bir empatiye sahip ki, başkalarının duygularını inkar edemiyor, onlardan uzaklaşmıyor veya kendini onlara kapatamıyor.

Bu evdeki tüm duygular, birlikte acı çeken, hayal kuran, umut eden, seven ve korkan bir grup gencin gücü ve yoğunluğu, bir çığ gibi ona çarpar.

Yere çöküyor, kırılmış, beyni çok yaşlı ve katı, diğer adamların ceplerini doldurmak için sayısız çocuğa zorladığı şeyin etrafında büyüemeyecek kadar.

Ya da ölmüş olabilir. Önemli değil. Birdie üzülüyor. Onun gibi erkekler ona bakıp küçük ve kırılgan bir şey görüyorlar, ama onun ne *tür* bir kuş olabileceğini hiç merak etmiyorlar. Birdie gerçek adı bile değil. Kestrel'i telaffuz edemeyen Magpie'nin verdiği bir takma ad. Sessizce uçup tam doğru anı bekleyerek saldırmasıyla tanınan bir şahin.

Şaşkın bir inilti duyulur. Birdie başını kaldırıp Hawthorn'un Arrow'un boğazına bir neşter dayadığını görür. "Orada kal yoksa o ölür," diye homurdanır ve Arrow'u odadan geriye doğru sürükleyerek kapıyı çarparak kilitler.

KONU 46

Ölümçül Nehir

River, Nimbus'un ne yaptığını bilmiyor.

Arrow'un peşinden gitmek istiyor, ama Nimbus nasıl konuşuyor? Ve neden böyle konuşuyor? Önce Iron'un söylediklerini o söylerken tekrarlıyordu, ki bu imkansız olmalıydı, şimdi de River'ın anlamadığı şeyler söylüyor.

Ta ki River anlayana kadar. O, bütün evde en zeki kişi. "O bir zihin okuyucu!" River, fazla şaşırmış gibi davranmasına bile gerek kalmadan hayretle haykırıyor.

Bu yüzden zavallı Nimbus kaybolmuştu. Yeteneği o kadar güçlüydü ki, kendi zihni ile diğer zihinleri ayırt edemiyordu. Ancak bir şey değişti. River şu anda bununla ilgilenemez, çünkü etere batırdığı paçavrayı saklamakla meşgul.

"Amacına ulaştı," diyor Nimbus, sesi hala soğuk ve klinik. "O harcanabilir. Dengesiz eğilimleri, onu şu anda bir varlık olmaktan çok bir yük haline getiriyor."

"Kim söylüyor bunu?" Iron sorar. "Uyduruyorsun! Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Ve en iyi kalemimi çaldı," diye ekler Nimbus.

Iron'un yüzü şoktan donar. "Bunu bilemezsin. Kimse bilemez, ama..." Parmaklarını bükerek, yüzünde ölümçül bir ifadeyle, "Onlara kimin feda edilebilir olduğunu göstereceğim," der. Arkasını odaya dönerek kapıyı açar.

Dawn şöminenin yanındaki poker aletini alır, savurur ve Iron'un kafasının yan tarafına iğrenç bir sesle vurur. Iron yere düşer.

"Aferin," der River şok olmuş bir şekilde.

"O ölmedi!" Dawn savunmacı bir şekilde ciyaklayarak işaret eder. Iron hala nefes almaktadır.

River, Dawn'ın dehşetini ve coşkusunu hisseder. Dawn'ın duyguları her şeyi kapladığından kendi düşüncelerine odaklanması zordur. River yardım edecekse, tam kontrolü ele alması gerekir.

"Onu öldürmeli miyiz?" diye sorar Dawn. River'a bakar ve korkusu artar. Arkadaşlarının hiçbiri bilinçsiz bir kızı öldürmek için gereken acımasızlığa sahip değildir. Ve River bunu hiçbirine yüklemeyiz.

"Hayır, sen zaten onunla ilgilendin. Sen ve Nimbus bizi kurtardınız."

Dawn gülümsüyor. Gurur ve mutluluk seli var, River da bir kenara itmek zorunda kalır. "Şimdi senin, Nimbus'un ve Lake'in saklanmanız gerekiyor. Güvenli bir yere gidin."

"Duyulmayacak bir yere," diyor Lake. "Her ihtimale karşı."

River bunu anlamadı, ama görünüşe göre Nimbus anladı. Gözlerini kırıştırarak, ona bakmak için elinden geleni yaptı. Gözleri neredeyse odaklanıyordu. "Forest uyandığında kim olduğunu ve nerede olduğunu bildiğinden emin ol," dedi. "Bu önemli."

"Elimden geleni yapacağım."

"Ama ben daha fazla yardımcı olabilirim," diye ısrar eder Dawn. "Yardım etmek istiyorum."

"Zaten yardım ettin. Şimdi bizim seni korumamıza izin verme zamanı, çünkü korunmayı hak ediyorsun. Anlıyor musun?"

Dawn, gözlerinde yaşlarla başını sallar. River'a sarılır, sonra Lake ve Nimbus'a onu takip etmelerini işaret eder. İkisi de bunu başaramayınca — Nimbus ayakta uyuyakalmış gibi görünürken, Lake duvarın artık var olmadığını düşünerek ona çarparak hayal kırıklığıyla kaşlarını çatır — Dawn sinirlenir ve ikisinin de elinden tutar.

Lake geri çekilir. "Birinci katta saklanmalıyız. Yangın yüzünden."

"Bu pek de iyiye işaret değil," der River. "Ama Lake haklı. Mutfakta saklanmalısınız, böylece kilerden kolayca çıkabilirsiniz." Ama sonra River'ın bir fikri olur. Arrow'u kurtarmak için acele etmesini engelleyen tehlikeli bir fikir. Ama Nimbus'un Forest'ın uyanacağı konusunda onu uyarmak için iyi bir nedeni olduğuna ve sevgilisinin kendine bakabileceğine güveniyor. River burada kalmalı ve sadece onun yapabileceği görevleri yerine getirmeli.

"Gitmeden önce son bir şey var, Dawn." River, eterle ıslatılmış bezi alır ve uzatır. "Lütfen bayılana kadar bunu yüzüme bastır ve sonra hemen çıkar."

"Hemen çıkarmazsam ne olur?" Dawn merakla sorar.

River yere uzanır. "Ölürüm."

Dawn söyleneni yapar. River'ın gördüğü son şey, ona bakan çok endişeli bir ifadedir.

Sonra River karanlık bir alanda, acı içinde kıvranıyor. Rüya parçalanmış ve sarsıntılı, çünkü rüya gören kişinin uykusu gerçek bir uyku değil. Ama bu kadarı yeterli. Forest yerine River, Iron'ı görüyor, yavaşça daireler çizerek, yumruklarını sıkarak, çıkış yolunu bulmaya çalışıyor.

Kısa bir sapma kimseye zarar vermez. River hızlı olursa tabii.

Iron onu görür ve çığlık atar. Elini River'ın koluna koyar. Hiçbir şey olmaz. Iron bir adım geri atar, yüzündeki öfkeye korku karışır. River bir adım öne çıkar ve gülümser. Burada, gücü olan kişi odur.

"Sana ne yapacağımı söylemişim," der River. "Ve ben sözlerimi tutarım."

KONU 47

Düşen Ok

Hawthorn onu koridorda geriye doğru sürüklerken, Arrow'un derisindeki kesiklerden akan ılık kan damlaları boynundan aşağı süzülerek elbisesine emilir.

"Sana zarar veremem," der Arrow.

"Hayır, ama iğrenç arkadaşların açabilir." Hawthorn arkasındaki kapıyı yumruklar. Arrow gözlerini kapatır ve umutsuzca ev hanımının kapıyı açmamasını diler. Hepsi kapıdan geçmek için çaresizce uğraşırken kapı bu kadar uzun süre kapalı kalmıştır. Elbette Hawthorn'u da reddedecektir.

Ev Hanımı kapıyı açar. Arrow zaten şansa hiç inanmazdı.

"Çok gürültü var," der House Wife, ellerini kulaklarına kapatarak, yüksek tiz bir sesle.

"Çekil!" Hawthorn onu kenara itip Arrow'u odaya atar. Sonra kapıyı çarparak kilitler. Onlara dönüp ev sahibesine işaret eder, sonra neşteri dolap kapısının olduğu yere doğru sallayarak "Oraya git. Aç şunu" der.

Ev hanımı başını sallar. "Çok fazla gürültü var. Gürültüyü azaltmalıyız. Gürültüyü evin kalbine taşımalıyız."

"Kapa çeneni!" Hawthorn House Wife'a yumruk atar. House Wife sertçe oturur, bacakları açık, başı öne eğik. Arrow saldırır, ama Hawthorn bunu beklemektedir. Ona bıçakla saldırır. House Wife geri çekilir, kolu da kanamaktadır. Arrow, ölmeden önce ne kadar kan kaybedebileceğini tam olarak bilmektedir. Akıllı ve dikkatli olmak zorundadır.

"Sessizliğe ihtiyacımız var," diye fısıldar House Wife.

"Yararsız." Hawthorn kapıyı işaret eder ve Arrow'a sert bir bakış atar. "Sen. Aç şunu."

Arrow söyleneni yapar. Ve bunu sadece tehdit yüzünden yapmaz. Gizli katta ne olduğunu bilmek zorundadır. Ayrıca, farklı bir ortam ona savaşta avantaj sağlayabilir.

"Gizli merdiven," Arrow kendi kendine fısıldar. Kapının arkasında, yukarı çıkan dar ve karanlık bir merdiven vardır. Hawthorn'dan uzaklaşarak pusu kurmaya çalışır, ancak Hawthorn mesafeyi kapatır ve sırtına rahatça bir yumruk atarak daha fazla kan akmasına neden olur.

"Deneme bile," diye homurdanır.

Merdivenlerin tepesinde, hayatının en hayal kırıcı gerçeğiyle karşılaşır. Gizemli bir şekilde saklanmış üçüncü kat, sadece bir *odadır*. Oda o kadar büyüktür ki, içinde gizli odalar olmadığından emindir.

Duvarın üst kısmında dairesel bir pencere vardır, şimdi dışarıdaki sis güneş ışığını engellediği için pencere kasvetli, koyu kırmızıdır. Lake ona kırmızı dairenin içine düşmemesini söylemiştir. Ama Arrow pencereden nasıl geçebilir? Hawthorn onu atmazsa tabii. Bunu kesinlikle önleyecektir.

Kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye etrafına çaresizce bakınıyor. Zincir yok, kelepçe yok, kafes yok. Onun kurtarmasını bekleyen çocuklar yok. Sadece bir sandalyeyle birlikte tek bir masa var. Masada, deri bir klasörün içinde düzenli bir şekilde istiflenmiş kağıtlar ve üstünde bir kalem duruyor. Sanki bir sekreteri bekleyen bir istasyon gibi.

Arrow kağıtlara doğru yönelir.

"Dur!" Hawthorn bağırır. "Kıpırdama." Oda içinde çılgınca etrafına bakınıyor. "Burada olmalı. Burada olmalı."

"Neyin burada olması gerekiyor?" diye sorar Arrow. Hawthorn, onu tekrar hafifçe sırtından bıçaklayarak cevap verir. Ondan *gerçekten* nefret ediyor. "Ne aradığını söyle, sana yardım edebilirim. Ölmek fikri beni çok motive ediyor."

"Başka bir makine daha var," diyor.

"İşlemi yapmak için mi?"

"Neden bu prosedürü uygulamak için *başka* bir yol bulmak için tüm bunları yapalım ki? Aptal olma. Düşün, iğrenç küçük sümüklü böcek. Maliye bakanının neden daha önce buraya geldiğini merak etmedin mi? Sky'ın babasının neden geldiğini? Eğer tek yaptığı yoksul çocuklara yardım etmekse, Quiet Evi'nde ne gibi bir çıkarları olabilir ki? Sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Arrow bunu çok iyi biliyor. Burada ne oluyor olursa olsun, bu ev zenginlerin kısa süreli konaklamaları için konforlu hale getirilmiş ve fakir çocukları kilit altında tutmak için kurulmuştu.

"Burada ne yapıyorlar?" Arrow fısıldar. Bilmek istemiyor. Bilmek zorunda. Aşağıdaki koridordaki resimler onu rahatsız ediyor. Ellerini kaldırmış, üzerinde yüründükleri halde yüzlerinde coşkulu ifadeler olan tüm o çocuklar.

"Her ne olursa olsun, daha büyük çocukları alıp onlara bu işlemi uygulamak, yeteneklerini başka yerlerde kullanmaya çalışmak yerine doğrudan buraya göndermek için değer. Güçlü adamların tek bir ziyaret için *hayal bile edemeyeceğiniz* kadar büyük servetler ödemesi değer. Ve bu işlem sadece House Wife gibi yeteneklere sahip biri tarafından yapılabilir. Birdie'nin kız kardeşinin sahip olduğu gibi, ki ona yardım etmemizin tek nedeni buydu. Bu yüzden biz..." Durur, düzeltir. Doktor artık onun ortağı değildir. "Bu yüzden sırrı keşfedeceğim, onu ele geçireceğim ve sonra hem üretim araçlarını hem de nihai ürünü kontrol edeceğim. Yaşayan en güçlü adam olacağım." Masayı tekmeler, kalemi yuvarlayarak. "Ama burada ne yapıyorlar? İçinde hiçbir şey yoksa bu odayı neden saklıyorlar?"

Arrow gözlerini pencereden ayırmıyor. River'ı o kadar tedirgin eden kırmızı pencere. Lake, Arrow'a pencereden düşmemesi için uyarıyor. Ne garip bir ifade. Arrow pencereden *düşmez* miydi? Ayrıca, Birdie'nin merdivenlerden aşağı inip öldüğünü söyleyip duruyordu. Gizli merdivenler yukarı çıkıyordu. Onlardan aşağı inmek daha tehlikeli olamazdı.

Arrow etrafına bakar. Masa, sandalye. Pencere. Başka kırmızı daireler yoktur. Sonra aklına gelir. Güneşli bir gün olsaydı, güneş o pencereye doğudan vururdu. Her sabah aynı saatlerde. Tam da House Wife'ın Rabbit ve Sky'ı aldığı saatlerde.

Arrow odanın ortasına doğru koşar. "Hey!"

Hawthorn bağıırır.

"Bir şey deneyeyim." Arrow pencereye doğru hizalanır, sonra duvardan uzaklaşmaya başlar. Bir adım atar, yere vurur. Bir adım atar, yere vurur. Bir adım atar, yere vurur. Bu sefer ses farklıdır. Boşluklu.

Arrow çömelir ve bir ip bulana kadar döşeme tahtalarının kenarlarını yoklar. İpi yukarı doğru çeker. Zemindeki bir delik, aşağıya doğru kıvrılan dar, dairesel bir merdiveni ortaya çıkarır.

"Buldum," der Hawthorn, zaferle, omuz omuza onunla birlikte aşağıya bakarak.

Arrow ona dirsek atamadan, biri ikisini de arkadan iter. Birlikte karanlığa yuvarlanırlar.

KONUŞMA

İnen Kuş

Dawn, Lake ve Nimbus kayıp, Forest hala baygın ama nefes alıyor, River da baygın ama nefes alıyor. Birdie o kötü sarışın kızı kontrol etme zahmetine girmedi, ama uyandığında kimseye zarar vermemesi için bir şeyler yapılması gerekecek. Bir de Cook ve şoför meselesi var, buralarda bir yerlerde gizleniyorlar.

Ama önce Arrow'u bulmak zorundasın. Hawthorn onu öldürecek. Ama elinde sağlam bir ateş çubuğu ile evi aramaya başlamak için koridorda koşmaya hazırlanırken, arkasında bir kapı açılır. Geldiğinden beri geçmeye çalıştığı bir kapı.

"Bu taraftan," der House Wife.

Birdie inanamıyor. "Beni içeri mi alıyorsun?"

"Evet, evet." Ev hanımı Birdie'nin ellerini tutar, biraz fazla sıkar. Gözlerinde, acı çekiyormuş gibi gözyaşları vardır. "Sizin için hazırız."

Geri çekilir ve Birdie'ye içeri girmesini işaret eder.

Birdie tereddüt etmez. İçeri girer. Artık Ev Hanımını da net bir şekilde görebilmektedir. Başının etrafında bir hale vardır. Donuk, kenarları yıpranmış bir haledir. Arkadaşlarının parlak, kaotik mucizelerine hiç benzemez. Ev Hanımının bir yeteneği vardır. Ama bu yetenek nedir?

Birdie tiksintisini göstermemek için çaba sarf eder. Ev Hanımının halesinde iğrenç bir şey vardır. Ondan uzaklaşmak ister. Ama yapamaz. Artık bu odanın içinde olduğu için yapamaz.

"Benimle gel," diyor Ev Hanımı, hareketlerinde Birdie'nin hiç görmediği bir aciliyet var. Bir yerden diğerine sürüklenme yok artık. Ev Hanımı kendini dolap kapısına doğru fırlatıyor. Birdie onu takip ediyor. Forest'ın önerisinin şekli yine yoluna çıkıyor, o kapıdan geçmemesi yönündeki ilk emri hala aklında.

Ancak, onun söylediği daha derin, daha gerçek olan Şey bu emri yumuşatır: *İstediğini yapmalısın.*

Birdie o merdivenlerden yukarı çıkmak istiyor. Çok, çok istiyor.

Ama Lake, o merdivenlerden aşağı inerse öleceğini söylemişti. Ve eğer ölürse, kimseye yardım edemez. Magpie muhtemelen ölmüştür. Birdie sonunda bunu kendine itiraf edebilir. Ama arkadaşları ölmemiştir. Buradaki insanlara hayatta kalıp onları korumakla yükümlüdür. YaŐamayı, devam etmeyi ve savaŐmayı seçmek zorundadır, bu Magpie'ye ne olduğunu asla ğrenememek anlamına gelse bile.

Uzun zamandır dünyası küçüktü, kız kardeşi etrafında Őekillenen bir geleceğe odaklanmıştı. Ama artık dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve bu ülkenin yöneticilerinin kaç kişiye zarar verdiğini biliyor. Kalbi parçalanıyor. Dünyada hiçbir Şeyin değerli kız kardeşinden daha önemli olabileceği düŐüncesinden nefret etse de, diğer herkese sırtını dönemez.

Birdie çok fazla yönden çekiliyor. Bu da sorumluluklarını öncelik sırasına koyması gerektiği anlamına geliyor. İy bir hizmetçi, yapılacak işlerin çokluğundan bunalmanın hiçbir işi halletmeyeceğini bilir.

Bu yüzden ilk görevi: Acil ve acil bir sorun içinde olan kişiyi bulmak. Ve o kişi Arrow.

"zgnm." Birdie merdivenlerden bir adım geri çekilir. Pokeri daha sıkı tutar. "Arrow'u bulmam lazım."

"Nerede olduğunu biliyorum." Ev Hanımı yere işaret eder. Tabii ki, hala taze ve ıslak kan damlaları vardır. Doğrudan merdivenlere uzanmaktadır.

"Göster bana." Birdie, House Wife'ı takip ederek kapıdan geçer. Bir an gerginlik olur, sonra Forest'ın kalan emrini kırar.

Lake'in tüm uyarılarına rağmen, Birdie korkunç veya tehditkar bir Şey bekliyor. Hizmetçi merdivenlerinin ölümcül olabileceğini biliyor, ama bunlar öyle bile sayılmaz. Sağlam ve iyi yapılmıŐlar. Her ihtimale karşı aşağı inerken ekstra dikkatli olacak, ama Lake'in neden bu kadar endiŐelendiđini anlamıyor.

Merdivenlerin üstünde, tek bir kırmızı penceresi olan açık bir oda var. Ama bu pek dikkat çekmiyor, çünkü zeminde bir delik var

Bu deliğin kapısı, menteşeye takılı ahşap bir daire ve ortasında içten kapatılabilmesi için bir halka şeklinde deri kayış var. Birdie, ev hanımını gözetliyor — o da dikkatle izliyor, başını eğmiş, bir kulağını omzuna dayamış, sanki bir şeyi engellemeye çalışıyor gibi — ve deliğe yaklaşıyor.

Ah. Tabii ki. Bir *başka* merdiven. Bu merdivenler olması gerekenden daha derine iniyor, ikinci ve birinci katları geçip yeraltında bir yere ulaşıyor. Karanlık, merdivenlerin dibinde birikerek aşağıda ne varsa onu örtüyor. Bu merdivenler, Lake'in kasvetli sözlerine yakışır nitelikte. Tek yönlü bir yolculuk gibi hissettiriyorlar.

Birdie'nin altında bir yerde, Arrow acı içinde inliyor.

Birdie aceleyle ilk adımları atar, geri uzanır ve tuzak kapıyı kapatır. Kapıyı sıkıştırmak için metal poker'i deri kayışın içinden geçirir. Birdie, House Wife kapıyı açarsa saldırmaya hazır olarak bekler.

Ev Hanımı sadece nazikçe ama ısrarla kapıyı çalar. "Bana ihtiyacın olacak," der, sesi boğuktur. "Ses, senden çıktıktan sonra bir yere gitmek zorunda."

Şimdilik güvende olduğuna ikna olan Birdie, merdivenleri dikkatlice iner. Aşağıda, duvara yaslanmış olarak Arrow durmaktadır.

Arrow, başının yanından kan akarken ona gözlerini kısarak bakar. "Forest ve ben, senin buraya gelmeni engellemek için komplomuzun içinde bir komplo daha kurmuştuk," diye söylenir. "İyi bir plandı."

"Eminim öyledir." Birdie arkadaşının önüne çömelir. Nemli taş tünelin ilerisinde bir ışık kaynağı vardır. Arrow'un yüzünde morluklar vardır ve boğazında birkaç yüzeysel kesik vardır. Kolu kanamaktadır. Belki vücudunun başka yerlerinde de kanamalar vardır. Diğer kolunu kucaklamaktadır.

"Ev hanımı Hawthorn'u ve beni merdivenlerden aşağı itti. Kolum kırıldı. Ayak bileğim de ağrıyor," diyor Arrow. "Ama sanırım sadece burkulma."

"Tamam." Birdie ona uzanır. "Ayağa kalkmana yardım edeceğim, birlikte yukarı çıkacağız."

Arrow, onun sürprizine, başını sallar. "Bu ev bize zaten çok pahalıya mal oldu. Nedenini öğrenmemiz lazım. Ayrıca, Hawthorn'un bizim yerimize cevapları bulmasına izin vermektense, kendi gözlerimi oymayı tercih ederim. O da düşüşümüzden dolayı kötü durumda. Onu sen yakalayabilirsin. Ben burada kalıp, House Wife gelip bizi öldürmeye çalışırsa diye arkada dururum."

"Ama sen yaralısın. Nasıl yapabilirsin ki..."

Arrow, tehditkar bir şekilde parıldayan neşteri kaldırır. Aynı tehditkar ifadeyle gülümser. "Burada bitmeyeceğiz, Birdie. Seni ölmeye bırakırsam Forest beni öldürür, *ben* ölürsem River beni öldürür."

Birdie alnını Arrow'un omzuna dayadı, vücudunda yaralanmamış gibi görünen tek yer orasıydı. "Seninle tanıştığıma memnunum."

"Küvetleri temizlemek ve kötülükle savaşmak için ondan daha çok istediğim kimse yok."

Birdie boğuk bir kahkaha atarak ayağa kalkar. Tünelden aşağı doğru yürür ve sonunda Sessiz Evin sakladığı şeyi öğrenir.

Bir virajın ardından bir kemerli geçit vardır. Bir figür yorgun bir şekilde ona sırtını dayamış, yorgun bir şekilde yaslanmıştır. Hawthorn başını çevirip omzunun üzerinden bakar. İç çeker. "Biz aptalız, küçük kuş. İkimiz de kaybettik."

Onun arkasında, alçak tavanlı, titreyen bir lambayla aydınlatılmış bir oda vardır. Ve orada, deri kayışlarla bağlanmış, masanın üzerinde yatmış, zayıflamış ve garip ama inkar edilemez bir şekilde tanıdık gelen Magpie vardır. Kız kardeşi. Sonunda burada. Bütün bu zaman boyunca burada.

Magpie gözlerini açar, başını Birdie'ye doğru çevirir ve acı dolu bir çığlık atar.

KONU 49

Evin Kalbi

Her şey çok acıtıyor.

Artık benlik duygusu, kendi bedeni veya zihni hakkında hiçbir hissi yok. O sadece bir duygu. Gürültü sadece kulaklarında değil; beyinde, kemiklerinde, kanında, nabız gibi atıyor, dehşet verici, talepkar bir gürültü. Ondan kaçamıyor. Sessizlik, ancak o yaratırsa olur ve o da yaratmak zorundadır. Sessizliği yaratmak zorundadır. Gürültüyü alıp başka bir şeye dönüştürmek zorundadır.

Her zaman gürültülü bir beden ve sessiz bir beden vardır, biri gürültüyü alır, diğeri ise onu iter. Tek hissettiği, patlayacağını düşünecek kadar korkunç bir basınç birikimi ve sonra onu başka bir kaba aktararak boşaltmasıdır. Gürültüyü yükseltmek yerine emen eski beden.

Gürültüden başka bir şey bilmiyor, her zaman düşük bir uğultudan korkunç bir kreşendoya kadar bir yerde. Tüm dünyası acı ve rahatlamanın döngüsünden ibaret. Ve şu anda, şimdiye kadar yaşadıklarından daha kötü bir acının döngüsüne girmiş durumda.

O sesi susturmak zorundadır. *Hemen*. İçine derinlemesine uzanır, kendi eliyle bağlantısını bulur. Elleri olduğunu unutmuştu, ama var. Uzanır, havayı kavrar, bir elin elini tutmasını umar ve bekler, böylece bu ıstıraptan bir kez daha kurtulabilir, en azından kısa bir süreliğine.

BÖLÜM ELLİ

Hedef Alınan Ok

Arrow, Birdie'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için zıplarken, demir bir poker spiral merdivenden aşağıya çınlayarak düşer. Koridorda çığlık atan kişinin sesi yüzünden neredeyse duyulmaz.

Arrow, elinde neşterle merdivenlere doğru ilerler. Cook ve şoför aşağı iniyorlar. Arkalarında House Wife var. Arrow'u görür görmez dururlar.

Cook ellerini kaldırır ve merdiven korkuluğuna yaslanır. "Lütfen. Açıklayayım."

Tek bir neşter, üç yetişkin karşısında pek bir şey ifade etmez, ama çoğu insan acıdan ve yaralanmaktan korkar. Bu, Arrow için bir avantajdır. O da acı ve yaralanmayı *sevmez*, ama neyin hayatta kalmaya değer olduğunu bilir. Ve şu ana kadar hayatta kalmayı başarmıştır.

"Orada kalın. Daha aşağı inmeyin," diye emreder Arrow.

Cook itaat eder ve yedi ya da sekiz basamak yukarıda oturur. Şoför onun arkasında ayakta kalır ve ev hanımı onun üzerinde çömelir, korkuluktan tüneli özlemle seyrederek. Çığlıklar azalır, ama daha da rahatsız edici bir şeye dönüşür. Sanki biri sessizce hayatı için yalvarıyormuş gibi.

"Yemiyorlar," diyor Cook, sesi duyulacak kadar yüksek. "İçmiyorlar. Uyumuyorlar. Buna ihtiyaçları var, yoksa ölecekler."

"*Bu ne?*" diye sorar Arrow.

"Gürültü," der Ev Hanımı, sanki o da acı çekiyormuş gibi acı dolu bir ses tonuyla.

"Fare'miz," diyor Cook, House Wife'a doğru yukarı doğru işaret ederek, "oradaki kızla aynı. Onların yetenekleri neredeyse hiç görülmez. Bu yüzden bu kadar çok bataklıkta bu işlemi yapıyorlar."

— Kendini tutar ve düzeltir. "Kuzeyden gelen çocuklar. Bu bir sayı oyunudur. Nadiren de olsa, bu prosedür

zihinde kocaman bir boşluk yaratır. Boşluk yankılanır. Bu *acı vericidir*. Sürekli acı çekerler, ama yetenekli birinin yanında bu acı daha da kötüleşir. Mouse onların çok gürültücü olduğunu söylüyor."

"Çok gürültücüler," diye iç geçirir Ev Hanımı.

"Mouse gibi insanlar, o gürültülü zihinlerden enerjiyi çekip alabilirler. Onları yakıp kül edebilirler. Turba gibi. Kazılıp çıkarılır, kurutulur, tüm yaşam duman olup uçar. Ama gürültüyü koyacak bir yere ihtiyaçları var. Onu tutmak istemiyorlar, sadece susturmak istiyorlar. Bu bir içgüdü. Elinde değil." Kızına bakar, yüzünde kendi acısı ve özlemi okunur. "Mouse gibi biri işlemiden sonra ortaya çıkarsa, buraya gönderilir ve evin kalbi olur."

"Yani o kalbi mi?" Arrow çenesini House Wife'a doğru uzatır.

"Öyleydi."

"Bu onları yıpratır," der şoför, sesi düz ve duygusuzdur. "Bütün o acı, bütün o enerji gelip gider. Bir süre sonra almakta iyi olamazlar. Ama yine de tutabilirler. Bu yüzden kalp onu Mouse'a verir ve o da aktarır."

Arrow soğuk bir tavırla sorar. "Nereye aktarıyor?" Ama bilmesi gerekmiyor. Cevabı zaten duymuştur. O gece bakan, Sky'ın babasıyla birlikte gelmişti. İkisi de evi ziyaret etmiş, ikisi de bundan faydalanmıştı. Koridorlardaki iğrenç resimler başından beri bir ipucuydu. Gençlerin üzerinde duran yaşlı adamlar, House Wife'ın odasına yaklaştıkça daha da gelişıyorlardı.

Kelimenin tam anlamıyla hayat çalışıyorlar. Kendi kanlarını ısıtmak için çocukları turba gibi yakıyorlar.

"Ödeme gücü olan herkese aktarıyorlar." Cook en azından bu kısımdan memnun değil gibi görünüyor. "Bir canlılık patlaması. Yeniden kazanılmış gençlik hissi. Uzun sürmüyor, ama tekrar tekrar geri geliyorlar."

Arrow midesinin bulandığını hissediyor. "Sadece ormanlarımızı ve madenlerimizi almaya gelmediniz. Kuzeyin en değerli kaynağını çalışırdunuz, ne için, birkaç zengin yaşlı adamın adımlarına biraz canlılık katmak için mi?"

"Başlangıçta öyle değildi," diye fısıldıyor Cook. "Başlangıçta, yetenekleriyle başa çıkamayan çocuklara yardım etmek için başlamıştı."

"Ama yine de bundan yararlananlar oldu," diye keser Arrow. "Yetenekleri nedeniyle çocukları devlete ait olan ve devletin istediği işi yapmaya zorlanan yoksul ailelerden bu işlem için ücret alıyorlar. Sonra da zenginlerden, acı çekmekten yararlanmak için Sessiz Ev'i ziyaret etmeleri için ücret alıyorlar. Bu da yetmediğinde, daha da fazla kazanç elde etmek için kuzeyden hırsızlık yapmaya başladılar."

"Bunu biz yapmadık," diye ısrar ediyor şoför. "*Siz bunu durdurmadınız*," diyor Arrow.

Onlara sırtını döner ve Birdie'ye doğru topallayarak yürür. Cook, kocası ve House Wife umurunda değildir. Onlar onun öfkesini hak etmiyorlar. Arrow istediğini yaparsa, onların varlığını unutacaktır.

Nemli kaya duvarına yaslanarak, bundan sonra ne yapacağını düşünmeye çalışır. Ama düşünmesine gerek yoktur. Aslında yoktur. Ne yapılması gerektiğini zaten bilmektedir. Cook bu yeteneğin nadir olduğunu söylemiştir. Nadirden de nadir. Güneyden ve kuzeyden gelen onca çocuk varken, sadece ikisi vardır. Ev Hanımı ve yeni kalp. Ev Hanımı tamamen tükenmiştir, geriye diğeri kalmıştır.

Onu ortadan kaldırırsanız, Sessiz Ev yıkılır. Kuzeydeki çocukları kaçırıp oraya göndermek için bir neden kalmaz. Her şeyi çözmez, ama en azından bunu çözer. Ve bu bir tür merhamet olmaz mı? Ev Hanımı artık bir insan bile değil. Bu bir hayat değil. Bu kalbin bir geleceğı yok.

Halkına yardım etmek için birini öldürmek üzere bu eve geldi. Iron başından beri yalan söylüyor olsa bile, Arrow bunun hala onun amacı olduğunu anlar. Bu sefer tereddüt etmeyecektir.

Odanın içine bakar. Ortadaki masada, artık insan sayılmayacak kadar zayıflamış, acı çeken bir yaratık vardır. Birdie, yüzünde gözyaşları akarken Arrow'a bakar. Yüzü, masadaki yüzle çok benzerdir.

Birdie kız kardeşini bulmuştur.

"Cook'un söylediklerini duydun mu?" diye sorar Arrow. "Yeterince duydum," diye fısıldar Birdie.

"Magpie onsuz yaşayamaz," diyor Hawthorn soğuk bir sesle. "Gürültüyü emip çıkarmazsa ölecek."

Odanın diğerk tarafında, Magpie'yi kendisiyle iki kız arasında tutuyor. Yanında, yerde on iki ya da on üç yaşlarında bir kız yatıyor. Boş. Ölü, tıpkı Rabbit gibi. Beetle, hepsinin uyuşturulduğu gece bunu teslim ediyordu. Sadece yakmak için odun değil, tüketmek için bir çocuk. Bu yüzden Sky'ın tedavilerinden sonra bir ara verildi. Evin kemirecek başka bir şeyi vardı. Dikkatli olmaları gerekmeyen biri.

Hawthorn acı içinde kıvranarak hareket etti, sonra boğazını temizledi ve en iyi öğretmen sesiyle konuştu. "Çıkarlarımız aynı. Birdie kız kardeşine bakmak istiyor, ben de bu ülkedeki iktidarı yeniden yapılandırmak istiyorum. Bunu, halkını koruyacak şekilde yapabilirim, Arrow."

Arrow onu görmezden gelir. Magpie, deri kayışlara karşı direnerek zorlanır. Kız kardeşine dokunmak için çaresizce çabalar. Hepsi, bunu yaparsa ne olacağını bilir.

"O Magpie değil," diye fısıldar Birdie. "Gerçekten değil."

"Onlardan daha iyi bakabiliriz," diye ısrar eder Hawthorn. "Hatta bu bir iyilik olacak. Dayanılmaz yeteneklere sahip olanların hayatını kolaylaştırmak için bunu bir tedavi olarak sunmaya devam edeceğiz. Yukarıdaki arkadaşların gibi. Hiçbiri kendilerine yapılanları istememişti."

Arrow ona inanmaz bir bakış atar. "*Onlara yaptığımız şeyi* ifade etmek için garip bir yol."

O, somurtarak, "Ben hiçbirine bu işlemi uygulamadım. Bunu yapan doktordu," der.

"Birdie'yi öldürmeye çalıştın."

"Evet, bu bir yanlış anlaşılmaydı! Artık daha fazla bilgiye sahip olduğumuz için bunu geride bırakabiliriz. Ayrıca, başka seçeneğimiz var mı? Magpie'ye ihtiyacı olan enerjiyi vermemek onu öldürecek ve..."

"Onun adını söyleme," diye bağırır Birdie. "Onun adını söylemeye hakkın yok." Gözlerini Arrow'dan ayırmamıştır. Yüzünde bir tür teslimiyet ve yalvarma ifadesi vardır. "Yapamam. Lütfen. Yapamam." Gözleri, Arrow'un elinde hâlâ tuttuğu neştere kayar.

Arrow bunu yapmak istemiyor. Bu yanlış, ama tek seçenek bu. En azından Arrow tam olarak nereden keseceğini biliyor. İnsan vücudundaki en acısız hedef.

Hedef.

Farklı bir hedef seçin, dedi Lake.

Farklı bir hedef seç.

Lake haklı. Bu kırık, işkence görmüş kız sorun değil. Sessiz Ev bile sorun değil. Sorun tüm sistem. Magpie gitse, ev gitse, prosedürün kendisi gitse bile, her ikisinden de zengin ve güçlü olan aynı adamlar yine zengin ve güçlü olacaklar. İnsanları ezip kalıntılarından kar elde etmenin başka bir yolunu bulacaklar.

Oklar bir kez fırlatıldığında düz ve isabetli uçar, bu yüzden nişan aldığın yere dikkat et. Bu yüzden annesi, başkalarının nişan alacağı termitlere katılmasını istememişti. Arrow'un kendi kararlarını verme zamanı geldi. Ve ilk kararının ne olacağını biliyor. Bu, annesinin defalarca verdiği karardı.

Kurtarabileceğin kadarını kurtar.

Arrow başını sallar. "Bu devrimi başka bir çocuğun fedakarlığıyla başlatmıyoruz. Bu devrimi, bir daha asla fedakarlıkta bulunacak çocuk kalmaması için başlatıyoruz. Başka bir yol bulacağız."

Birdie, yarı rahatlama, yarı çaresizlikle hıçkırır. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Sen..."

Hawthorn Arrow'a atılır ve onu yere devirir.

BÖLÜM ELLİ BİR

Ormanda Kaybolmak

Forest, River'ın rüyasında onu uyandırması sayesinde başı ağrıyor ama zihni açık bir şekilde çalışma odasından çıktığında, Cook ve House Wife'ın Sky'ın eski odasına koşarak, taşınabilir prosedür cihazını alıp bir çantaya koyduklarını görür. Ama onu görmezler.

"Hadi," şoför ön kapıdan sesleniyor. "Gitmeliyiz." "Bu yardımcı olacak, Mouse," diyor Cook. "Bununla kendi sesimizi yaratabiliriz. kendi sesimizi çıkarabiliriz. Hala ihtiyacın olanı alabilirsin."

"Ama bunu kontrol edemem," diyor Ev Hanımı, başını onun yönüne doğru eğerek. Onu göremiyor, ama hala onu duyabiliyor. Lake kaybolduğunda bunu anlamıştı. "Çok yorgunum."

O da başını sallar. Anlar.

"Sorun değil. Sorun değil." Cook, Ev Hanımının elini okşadı, sonra onu kapıdan dışarı çekti. Forest onları takip etti.

"Hazırız," der Beetle, atların kayışlarını kontrol ederken. Başını kaldırmaz. Kaldırsaydı, Forest'ın evin kapısında durup onları izlediğini görürdü.

"Benim nazik küçük kızım. Benim sevgili küçük kızım." Cook, House Wife'ı arabaya doğru iter.

"Dur," der Forest.

Dururlar. Cook ve sürücü birbirlerine bakamayacak kadar donakalırlar. Forest ev hanımına yaklaşır ve göz göze gelmek için eğilir.

"Artık beni görebilirsin," diye fısıldar ve kadın gözlerini kırpar, göz bebekleri büyür.

"İşte buradasın."

"Mouse," der. "Bana ne istediğini söyle."

Ev hanımı gülümser. Forest ilk kez onun eskiden olduğu kızı görebilir, prosedürün içini boşaltıp yok ettiği canlı, mutlu çocuğu. "Hâlâ onları duyabiliyorum, biliyor musun? Benden geçen her çocuk

Artık istemiyorum. Sessizlik istiyorum. Mükemmel, tertemiz bir sessizlik ve bir daha hiçbir şey duymak istemiyorum. Sonunda uyumak istiyorum ve uyanmak istemiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," der Forest. Mouse bunların hiçbirini istememişti. Şu anda olduğu şeyi değiştiremez, bu yüzden ona elinden gelen tek şekilde yardım edecektir. "Bunu yapmalısın."

Cook çığlık atar, ama ses kilitli çeneleri arasında sıkışır. Mouse yumuşak, süngerimsi zemine yığılır. Uzun, berbat bir günün sonunda yatağa düşüyormuş gibi görünür. Gözleri kapanır ve dudaklarında bir gülümsemeyle son nefesini verir.

Eve geri döner. Tüm nezaketi Mouse'a harcamıştır. Bunca yıldır Sessiz Ev'i ayakta tutan ebeveynlerine karşı hiçbir nezaketi kalmamıştır. Uzun zaman önce kaybettikleri küçük kızlarının hayaleti ile yakın olabilmek için bilerek birbiri ardına çocukları bu eve besleyen ebeveynlerine karşı.

Birdie'ye yardım etmek için içeri girmeden önce onlara söyleyecek son bir şeyi vardır. Bu basit bir emirdir ve tam da hak ettikleri şeydir.

"Gidin buradan."

Sürücü yürüyüşüne başlar. Cook onu takip eder, ancak ona yetişemez. Senkronize değiller, birbirlerine dokunamıyor, birbirlerini teselli edemiyor ve kızlarına bakamıyorlar. Güvenli bölgeden uzaklaşıp, sonsuz turba bataklığına doğru yürüyorlar, oraya koydukları masum bedenlerin yanına.

BÖLÜM ELLİ İKİ

İki Kuş Serbest Bırakıldı

"Arrow!" Birdie bağıırır. O atlamadan önce, Hawthorn gevşer.

Arrow sinirli bir homurtuyla onu itekler. Hawthorn hareket etmiyor, ama Birdie'nin görebildiği tek sorun, boynunun arkasında tek bir kırmızı çizgi olmasıdır.

"Asla bir isyancı cerrahın kızına neşter verme," diyor Arrow. Kırık kolunu kullanmadan ayağa kalkmaya çalışırken acıdan irkiliyor. Birdie ona yardım etmek için harekete geçiyor, ama Arrow başını sallıyor. "Ben iyiyim. Bunu çözen gerekiyor. Magpie'ye yardım etmenin bir yolu olmalı."

Magpie'nin çığlıkları giderek yükseliyor. Bu, Birdie'nin şimdiye kadar duyduğu en yürek burkan ses. Magpie'nin elini tutmak istediğini biliyor. Magpie'nin istemeden onu öldüreceğini de biliyor. Çünkü bu artık Magpie değil.

Magpie'nin başının etrafındaki hale, House Wife'inkinden çok daha koyu ve keskin, kenarları Arrow'un neşteri gibi keskin. Birdie ne yapabilir? Magpie orada değil. Birdie, kız kardeşini dönüştüğü şeyden vazgeçiremez. Forest'ın bile bunu başarabileceğinden şüphe duyar. Dr. Bramble'ın cihazını kullanabilirlerse, bir şekilde bunu tersine çevirmeye çalışabilirler. Ancak Birdie'nin ona yaptıkları yüzünden doktor onlara bunun mümkün olup olmadığını söyleyemez.

Ama... eğer kanalları açabiliyorsa, onları kapatabileceği de mantıklı değil mi?

Belki işe yarar. *Belki diye bir şey yok. Dünya merhametli değil,* annesi hafızasında tıslıyor. Ama Birdie'nin annesi yanılıyor. İşgalci bir güç tarafından ezilerek büyüyen, her şeyini kaybeden, özellikle Birdie'yi öldürmek için buraya gelen Arrow, hala daha merhametli bir yol olduğuna inanıyor. Belki birlikte o yolu bulabilirler.

Ve belki Birdie, Magpie'yi de yanlarında getirebilir.

Belki artık aptalca bir kelime gibi gelmiyor. Umut verici bir kelime gibi geliyor.

Birdie, Magpie'nin başının arkasında durur ve oradaki karanlık girdapları inceler. Bu, diğerleri gibi bir kanal değildir. Bu bir boşluktur.

"Ağaçtaki Magpie, beni mi arıyorsun?" Birdie şarkı söyler. Emin olamaz, ama Magpie'nin hareketsiz kaldığını düşünür. Sadece bir saniye için. Ona dokunmak riskli, ama Birdie, Magpie'nin onu duyduğunu düşündüğü için denemeye hazır. Yaklaşır, parmaklarını Magpie'nin şakaklarına çok nazikçe koyar ve arar. Tüm kararlılığı ve sevgisiyle Magpie'yi arar. Ve tüm bu kaos, acı ve hasarın ortasında, ummaya cesaret edemediği şeyi bulur.

Magpie hala oradaydı.

Daha da iyisi, Birdie kız kardeşinin zihninde açtıkları deliğin kenarlarını bulur. Yavaşça, dikkatlice, sadece bir ablanın sahip olabileceği sabırla, Birdie deliği kapatır. Tüm kenarları alır ve birbirine bastırarak düzeltir. Artık gürültünün birikip onu eziyet edeceği bir uçurum yoktur. Sadece bir yara izi.

Magpie artık çılgılık atmıyor. Hıçkırıyor bile. Nefesi düzenli ve sabit. Kapalı göz kapaklarının altında, gözleri sanki rüya görüyormuş gibi hareket ediyor. Birdie'nin hayal ettiği gibi görünüyor, kaşındaki yara izi bile.

"Seni buldum," diye fısıldadı Birdie, gözyaşları yüzünden süzülürken.

Birdie, kız kardeşinden ne kadarının kaldığını bilmiyordu. Belki çok şey.

Belki de neredeyse hiç kalmamıştır. Ama bu önemli değil, çünkü Birdie sözünü tuttu. Tekrar bir aradalar ve Birdie, Magpie'ye ya da onun gibi kimseye bir daha zarar gelmemesini sağlayacak.

Arrow, Birdie'yi arkadan tek koluyla sarar. "Başardın."

"Başardık."

"Başardık." Arrow gülüyor, Birdie ile birlikte ağlıyor. "Ama şimdi onu ve kendimizi buradan nasıl çıkaracağız? Belki de bu şekilde öleceğiz. Benim ayak bileğimle beni merdivenlerden yukarı çıkaramazsın, ikimiz de Magpie'yi taşıyamayız, bu yüzden hepimiz burada açlıktan öleceğiz. Lake sonunda bir konuda haklı çıktığı için mutlu olacak."

Ayak sesleri onlara doğru yankılanır.

"Ben şoförü alacağım," diyor Arrow, sesi alçak ve acil. "Sen Cook'u al. Ama Iron ise, koş." Neşterini kılıç gibi kaldırıyor. Birdie kendini hazırlıyor, yumruklarını sıkıyor.

River, Forest'ın hemen arkasında, kemerli geçitten içeri dalarken, Arrow'un neşteri metalik bir sesle yere düşer.

Birdie, Forest'tan gözlerini ayıramaz. O ölmemiştir. Kız kardeşini bulmak için arkadaşlarını terk etmemiştir ve onlar da onu terk etmemiştir. Hiçbiri bunu tek başına yapmamıştır. Asla yapamazlardı.

"Kanaman var!" River nefes nefese, Arrow'a koşarak tüm yaralarını inceler.

"Göründüğü kadar kötü değil." Arrow, River'ı kucaklamak için kollarını uzatmaya çalışır, sonra acı içinde inler. "Aslında, göründüğü kadar kötü olabilir."

"Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm." River, Arrow'un yüzündeki kanı koluyla siler. "Forest'ı uyandırmam gerekiyordu, sonra ben *de* uyanmam gerekiyordu. Neyse ki Dawn, eteri hafif bir dokunuşla kullanıyor. Başlangıçta hemen senin peşinden gelirdim, ama Lake ve Nimbus, Forest'ın doğru şekilde uyanmasını sağlamam gerektiğini söylediler ve..."

Arrow dudaklarını River'ın dudaklarına bastırır. River ona şiddetle karşılık verir, sonra Arrow'un sağlam kolunu omzuna dolayarak diğer kızın ağırlığını alır. "Hadi. Buradan gidelim."

Forest Magpie'ye, sonra Birdie'ye bakar. Birdie gözlerinde yaşlarla başını sallır. "Magpie."

Forest bağları keser, sonra Magpie'yi alır ve onu çok değerli bir şey gibi taşır. Birdie onun yanında yürür ve yavaşça yukarı çıkarlar, sonra ana eve geri dönerler. Hayatta kaldıkları onca şeyden sonra hizmetçi merdiveninde tökezleyip boyunlarını kırmaları hiç iyi olmazdı.

Fuayedde River, Arrow'u sandalyelerden birine oturtur ve yaralarına bakmaya başlar. Forest kaşlarını çatarak geldikleri yere bakar. Magpie'yi halının üzerine yatırır, sonra House Wife'ın odasına geri döner. Birdie ondan ayrılmak istemez, ama her zaman birbirlerine geri döneceklerini bilir. Magpie'nin yanında kalır ve saçlarını okşar.

"Iron nerede?" Arrow koridora dikkatle bakar.

"Oh, o öldü." River'ın sesi hafif ve sohbet ediyormuş gibi, sanki Iron'ın sahilde tatil yaptığını söylüyormuş gibi.

Birdie, Iron'ın nasıl ve ne zaman öldüğünü sorgulamamayı tercih eder. Onların peşine düşmek için bir yerlerde pusuda beklememesi rahatlatıcıdır. Arrow da onunla aynı rahatlığı paylaşıyor olmalı ki, o da başka soru sormaz.

"Peki ya diğerleri?" diye sorar Birdie. "Herkes güvende mi?"

"Buradayız!" Dawn, Nimbus'u da yanına alarak mutfaktan çıkar. "Lake bir şey almak için yukarı çıktı. Nimbus, bizim için hazır olduğunuzu söyledi."

"*Nimbus* bir şey mi söyledi?" Birdie, ellerini kalbinin üzerine koyarak ona bakar.

Nimbus, Dawn'ın arkasından utangaçça etrafa bakıyor. Gözleri hala beklenmedik yerlere kayıyor, ama ifadesinden geri döndüğü açıkça belli.

"Oh, Nimbus!" Birdie onun sarılmayı sevmediğini bildiği için ona gülümser ve sevgisini bu şekilde gösterir. O da gülümser, Birdie'nin unuttuğu gamzeleri ortaya çıkar.

Lake koridorda zıplayarak, iki fular ve çizim yığınınını Birdie'nin kucağına bırakır. "Bunları istemiştin," der. "Onları unuttuğun için üzülmüştün."

"Evet, öyle olurdum. Teşekkür ederim." Yeşil atkıyı Magpie'nin etrafına dikkatlice sararak, ondan ayrılmış ama asla geride bırakılmamış insanların sevgisiyle onu ısıtır.

Forest, gizli odada bulunan taşınabilir lambayı taşıyarak geri döner. Lambayı mümkün olduğunca yüksekte tutar. Sonra koridordaki her lambaya gider, fitilleri sıkıştırır ve gazı açar.

"Eğer biri aramaya gelirse, tek bulacağı şey korkunç bir kaza yeri olsun diye yapıyor. Bizim bataklığa kaçıp orada öldüğümüzü düşünecekler," diye açıklıyor Nimbus. Yüzü düşüyor. "Ve... o ölü kızın cesedini aşağıdaki masanın üzerine koydu. Böylece Magpie de ölmüş gibi görünecek."

Arrow başını sallar, yüzü kederle doludur. "Onu gömemediğimiz için üzgünüm, ama bu akıllıca bir seçim."

"Zihin okuyabiliyor musun?" Birdie, Nimbus'a sorar.

Lake, Birdie'ye parmaklarını şıklatır. "Bunu yapmanı istiyorum. Lütfen."

Birdie, Lake'in henüz düşünmeye bile vakti olmayan bir teklifi kabul ettiğini fark edene kadar şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. Ama elbette bu, onun yapacağı bir teklif. Hawthorn haklıydı. Bütün bu çocuklar acı çekiyor ve sonunda onlara yardım etmenin bir yolunu buldu; onları değiştirmeden ya da susturmadan, sadece kendi beyinlerinde yaşamalarını kolaylaştırarak.

"Onu götürmemi ister misin?" Birdie, Lake'in bakışlarını yakalayarak, genç kızın neyi kabul ettiğini anladığından emin olmak ister.

"Sana zaten söyledim!" Lake sinirlenerek gözlerini devirir.

Birdie ellerini Lake'in alına koyar. Magpie'ye göre çok daha kolaydır. Kanalı bulmak basit bir iştir, sonra onu bir selden bir damlaya indirger. Lake hızla gözlerini kırıştırır, sonra dengesiz adımlarla ön kapıdan çıkar, kollarını dikkatlice önünde tutar, sanki gördüğü dünyaya hala güvenmiyormuş gibi.

"Hepsini alabilirim." Birdie, Forest'tan Dawn'a, Nimbus'tan River'a bakar. "İsterseniz, zihninizde zorla açılmış yerleri kapatırım."

"Belki de bu konuyu patlamak üzere olan bir evde *konuşmamalıyız*?" River önerir.

"Kızım çok akıllı," der Arrow ve nefesini tutar.

Birdie, Arrow'un ne kadar acı çektiğinin farkında değildi, ama o da zar zor kendini tutuyordu. River, Arrow'u dışarıya çıkarmaya yardım ederken, Forest Magpie'yi kucağına aldı. Forest, Birdie'nin uyuyan kız kardeşini arabaya bindirdikten sonra, hepsi tekrar arabada toplandılar. Evden güvenli bir mesafedeydiler, bu yüzden konuşmak için zamanları vardı.

"Ee?" diye sorar Birdie.

Dawn kaşlarını çatır, ama başını sallar. "Belki bir gün. Henüz değil. Hâlâ yardımcı olabilirim."

River da başını sallar, bir kolunu Arrow'un beline dolamıştır. "Bunu ben istemedim, ama bu benim hayatıma mal olmayacaktı. Diğerleri gibi. Bence bu şekilde kalırsam, işlerin daha adil olmasına yardımcı olabilirim."

Nimbus dinliyormuş gibi başını eğip sonra başını sallar. "Elimizdeki imkanları kullanarak size yardım edeceğiz. İkinize de." Arrow'a da bakar. "Arrow tek başına yapamayacağı için, yeteneklerimizi *herkese* yardım etmek için kullanacağız."

Birdie Arrow'a döner. Arrow başını sallar. "Sadece kuzeyi özgürleştirmek istemiyorum. Her şeyin değişmesi gerekiyor, aksi takdirde hiçbir şey değişmez. Ve bu karmaşayı temizlemek için birkaç asi hizmetçiden daha iyi kim olabilir ki?"

Birdie güler. "Gerçekten de daha iyisi kim olabilir ki?"

"Bizi dışarıda bırakma." River, kırmızı pencereci odadan aldığı deri cüzdanı korsesinden çıkarır. Birdie onu almayı akıl bile etmemiştir. "Bu, Quiet Evi'nin sunduğu imkanlardan yararlanan tüm bakanlar, bakan eşleri ve zenginlerin yanı sıra kuzeydeki çocukları kaçırıp nakleden herkesin kayıtları. Bence oradan başlayalım."

"Kızım çok akıllı," Arrow yine mırıldanır, ayakları üzerinde sallanarak.

"Biraz yardım eder misin?" River, Forest'a bakarak sorar. "Kızı akıllı olabilir

akıllı olabilir, ama o kadar güçlü değil."

"Önde oturmam lazım," der Arrow. "Sizlerin hiçbirisi turba bataklığından çıkış yolunu bulamazsınız."

Forest, Arrow'u sürücü koltuğuna kaldırarak ona yardım eder.

"Uyuyan Magpie'ye ben bakarım," diyor River. "Ben de uyursam, belki onu geri götürmeye yardımcı olabilirim."

Birdie ona minnetle başını sallar ve River arkaya tırmanır, onu Lake, Dawn ve Nimbus izler.

Forest, Birdie'ye doğru adım atarak aralarındaki mesafeyi kapatır.

"Cevap vermedin," der, gözlerine bakarak, hala şaşkın bir ifadeyle. Hayatının geri kalanında her gün o gözlere baksa bile asla bıkmayacağını düşünür. "Yeteneğini elimden almamı ister misin?"

O, Birdie'nin elini tutar ve avucuna dudaklarını bastırır, sonra başını sallar. Yapacak işleri olduğunu anlar. Birdie'yi Arrow'un yanına oturması için sürücü koltuğuna kaldırır, sonra diğerleriyle birlikte otobüse biner.

"Peki," diyor Birdie, Arrow ile birlikte Sessiz Ev'e bakarken. Garip bir patlama hissi var, sonra pencereler dışarıya doğru patlıyor. Kırmızı daire en son patlıyor, kan gibi yağmur gibi yağıyor. Duman çıkmaya başlıyor. Çok geçmeden tüm bina yok olacak.

"Bir ev geride kaldı, dünya önümüzde uzanıyor," diyor Arrow.

Koç ileri doğru sıçrayarak onları bilinmeyen bir geleceğe doğru götürürken Birdie gülüyor. Bu sefer Birdie korkmuyor. Çünkü Birdie ve Arrow birlikte hazırlar ve *kimse* onları susturamaz.

TEŞEKKÜRLER

Uzun süredir menajerim olan Michelle Wolfson'a, ortağım ve destekçim olduğu için teşekkür ederim.

Bu hikayeyi derinliklerinden çıkarırken bana inanılmaz rehberlik, geri bildirim ve sabır gösteren editörüm Wendy Loggia'ya teşekkür ederim. Ve birkaç hafta boyunca hayatımı mahveden, ama kesinlikle en iyisi olan bir öneride bulunan Makena Cioni'ye teşekkür ederim. Sonunda oraya ulaşabildim, çünkü siz ikiniz vardınız!

Halkla ilişkiler uzmanım Cassie Malmo'ya ve yine halkla ilişkiler uzmanım Kristopher Kam'a teşekkür ederim. (Bu iş bir köy gerektirir ve bu köyün siz ikiniz tarafından yönetiliyor olması benim için büyük bir şans.)

Casey Moses'a bu kadar inanılmaz bir kapak tasarımı için teşekkür ederim. (Keşke senin tanıtım yazını korusaydık; en sevdiğim yazıydı.) Ve Marcela Bolívar'a muhteşem ve ürkütücü sanat eseri için teşekkür ederim.

Delacorte Press'in tüm ekibine teşekkür ederim. Birlikte pek çok kitap yaptık ve sizinle çalışmak her zaman büyük bir zevkti. Sadık editörlerim Colleen Fellingham ve Sarah Chassé'ye özel teşekkürlerimi sunarım. Tirelerin ne zaman kullanılması gerektiğini öğrenebilecek miyim? Hayır.

Cassie Clare ve Josh'a, ilk taslağı nihayet bitirdiğim çılgın bir hafta için en inanılmaz ortamı sağladıkları için, Carrie Ryan'a, hikayeyi anlatmama izin verdiği ve böylece cevapları zaten bildiğimi fark etmemi sağladığı için ve tüm inziva grubuna,

(ve ayrıca şimdiye kadar izlediğim en kötü diziyi izlettikleri için).

Sonsuz şikayetleri, soruları ve çaresizce "lütfen yardım edin" dediğim taslağı dinlediği için Stephanie Perkins'e teşekkür ederim. Seni seviyorum. İki günde tüm metni okuyup, paniğimi dindirmek için inanılmaz notlar verdiği için Jade Timms'e teşekkür ederim. Beni büyük bir endişe ve korkudan kurtardın. Ve her zaman mantıklı ve destekleyici olan Natalie Whipple'a teşekkür ederim.

Sevgi, neşe ve sabırla dolu bir ortam sağlayan muhteşem eşim ve üç çocuğuma teşekkür ederim. Daha mutlu bir hayat hayal edemiyorum, ki hayal gücüm oldukça iyidir. Görünüşte bitmek bilmeyen kötü haberler ve halk sağlığından sivil haklara kadar her alanda endişe verici bir gerileme karşısında kayıtsızlığa kapılmak cazip gelebilir, ancak çocuklarım ve tüm gençler, hak ettikleri gelecek için her zaman mücadele etmeye devam etmem için bana ilham veriyor.

Ve son olarak, *X-Men: The Animated Series*'e, güçler, bunların bedeli ve nasıl kullanılabileceği konusunda güçler, bunların bedeli ve nasıl kullanılabileceği konusunda ömür boyu sürececek bir takıntı başlattığı için teşekkür ederim. (Rogue en iyisidir. Bana karşı çıkın.)

YAZAR HAKKINDA

Kiersten White, *New York Times*'in en çok satanları listesinde 1 numara, Bram Stoker Ödülü sahibi ve eleştirmenlerce beğenilen, *Lucy Undying*, *Hide*, *Mister Magic*, *The Dark Descent of Elizabeth Frankenstein*, *And I Darken* üçlemesi, *Camelot Rising* üçlemesi ve *Star Wars: Padawan* gibi birçok kitabın yazarıdır. White, ailesiyle birlikte San Diego'da yaşamaktadır ve burada, son derece kararsız tavşanları Kimberly'ye takıntılı bir şekilde bakmaktadırlar.

KIERSTENWHITE.COM

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.**

Şimdi kaydolun.

152929783

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

